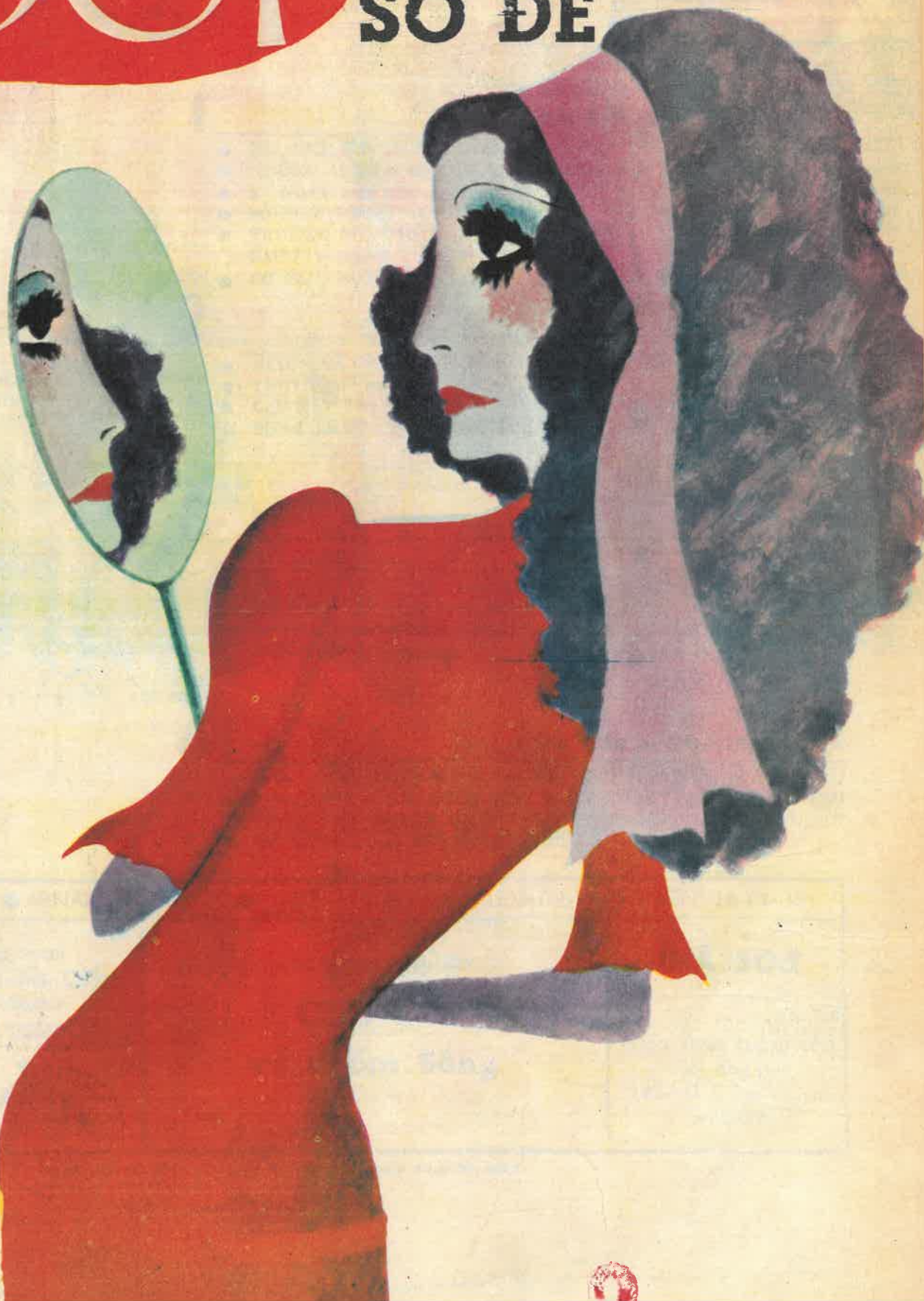

Wason
DS 531
D 642
+

Saigon cò bạc :
SỔ ĐUÔI
SỔ ĐỀ

ĐÔI

ĐỜI

112

ĐẶC BIỆT : SAIGON CỜ BẠC (2)

- BÀI CHIM HAY MẶT CHUỘC : tiểtuơng
- NHỮNG AI CHƠI MẶT CHUỘC ? : thiệuquang
- KỸ NGHỆ BÀN ĐỀ : nguyễnph.d
- SỐ ĐUÔI SỐ ĐỀ : ngũtửtr
- TRƯỜNG ĐUA PHỦ THỌ : NƠI GIẢI TRÍ HAY TRUNG TÂM CỜ BẠC ? : cườnggiế
- CỜ BẠC, MỘT VẤN ĐỀ KINH TẾ VÀ XÃ HỘI : đời

CHÁNH TRỊ

- NIXON VÀ CHIẾC GHẾ TỔNG THỐNG MỸ : lýđạinguyên
- TRUY TẦM : caesĩ
- CÁC MẶT TRẬN QUỐC LỘ TRÊN ĐẤT KAMPUCHIA : maiphươg
- BỆNH THẦN KINH Ở GIỚI TRẺ VÀ GIỚI GIÀ : tềđề

VĂN NGHỆ

- CẢNH HOA CHÙM GỬI : quỳnhhdao
- NỤ CƯỜI DƯỚI MỘ : hoànghàithủy
- KẼ BẮN MÁU : nguyễnthuylong
- NHỮNG KHUÔN MẶT THOẠI KỊCH : PHÚC LAI VÀ BAN KỊCH ĐEN TRẮNG : phạmnga

CÁC MỤC THƯỜNG XUYỀN

- NÓI VỚI ĐẦU GỐI • THƠ ĐỜI • SINH TỬ PHÙ • TRANG THƠ
- DÒNG ĐỜI • ĐỜI MUÔN MẶT • ĐỖ BUỒN TINH HOA • CƯỜI QUÊN ĐỜI ĐOI • MỘT VÒNG THẾ GIỚI • TÍNH SỐ ĐỜI
- ĐỖ BUỒN LUẬN • SÁNG KIẾN MỜI SẢN PHẨM MỜI.

ĐỜI • NĂM THỨ BA • SỐ 112 • TUẦN LỄ TỪ 9-12-1971 ĐẾN 16-12-1971

Tòa soạn
143-145 Cống Quỳnh
Saigon
Đ.T. 22.323

▼
Chủ nhiệm
Bà Trần thị Anh Minh

Chủ trương biên tập
CHU TỬ
và nhóm Sống

GIÁ 50đ

Giao dịch quảng cáo
Hội ông Linh
143-145 Cống Quỳnh
SAIGON

Bài gửi báo đời miễn gửi cho báo khác và ngược lại. Nhà báo không trả lại bản thảo

PHÁT HÀNH MỖI SÁNG THỨ NĂM TRONG TUẦN

đầu tranh cho đôi

CỜ BẠC, MỘT VẤN ĐỀ KINH TẾ VÀ XÃ HỘI

Không cần phải là một nhà đạo đức lớn, người ta cũng biết rằng cờ bạc không có lợi gì cho quốc gia, trừ khi cờ bạc được đánh thuế mà nhà nước là chủ sòng.

Về phương diện kinh tế thì cờ bạc không phải là một hoạt động có sản xuất chi hết, mà cũng không làm gia tăng được sự lưu dịch của hàng hóa, để thúc đẩy sản xuất. Cờ bạc cũng không kích thích sự làm việc, không gia tăng sức khỏe và khả năng kỹ thuật của dân chúng nhờ vậy mà gia tăng tiềm năng kinh tế. Trái lại, cờ bạc chỉ làm cho dân mất thì giờ, tiêu phí sức khỏe nên có hại về mặt kinh tế.

Ta nhìn nhận rằng hiện nay ở đâu người ta cũng đánh bạc. Các ông lớn tỷ phú thì xoa mà chược, đánh roulette, cờ trung tính mỗi tuần lễ ta có nửa triệu người dân đang đánh bạc, mỗi người dùng 10 giờ vào việc bài bạc thì ta cũng mất năm triệu giờ. Tính trung bình một giờ công là 300 đồng thì chúng ta đã phí phạm một tỷ rưỡi. Một năm ta sẽ phí phạm mất 78 tỷ đồng bạc, to hơn ngân sách của các bộ Giáo Dục, Xã hội. Đó là chưa kể 10 giờ đánh bạc đó làm một sức giảm năng suất của các giờ làm việc khác!

Đó là đứng về phương diện kinh tế.

Còn về phương diện xã hội thì nạn cờ bạc tràn lan sẽ đưa tới các tệ trạng sau đây:

— Cờ bạc sinh ra tham nhũng trong quân đội và công chức

— Cờ bạc chỉ làm giàu cho bọn chủ sòng gian manh, bọn chủ để bắt hợp pháp.

— Cờ bạc làm suy nhược tinh thần toàn dân.

Đứng trước tình cảnh đó, người ta tự hỏi chính quyền, với khẩu hiệu «cải tạo xã hội» sẽ làm gì để cải tạo thực sự cho xã hội được mạnh hơn?

Tất cả sự suy đồi của xã hội bắt đầu bằng yếu tố tin h thần: mất tin tưởng ở tương lai và cũng không tin vào hiện tại.

Trong khi vì tinh thần đạo đức giả, người ta vẫn rứt rề không dám cho lập các Casino, sòng bạc chính thức, thì nạn chơi số đuôi số đề lan tràn khắp từ thành đến tỉnh. Người ta đánh bạc trong các công sở, trong các doanh trại quân đội, trong các trường học, và ngay trên hè phố.

Tại các nước Á Châu như Đại Hàn, Phi Luật Tân, Indonesia, Campuchia, các sòng bạc công khai, đóng thuế cho chánh phủ đã được công nhận, Ngân sách thủ đô Djakarta ở Indonesia một phần tư sống nhờ thuế cờ bạc, nhờ vậy phát triển được đô thị. Còn ở V.N. nạn cờ bạc trầm trọng hơn, mà không ai thu được đồng thuế nào, trừ mục ca ngựa.

Một chính quyền tự tin, biết lo cho dân, thì phải mạnh dạn gạt bỏ các mặc cảm đạo đức giả. Nếu các sòng Casino thu hút được du khách ngoại quốc từ bản xứ, thu được thuế cho quốc gia, thì còn dờ dặt hại hơn là cảnh cờ bạc ăn lậu đang hoành hành hiện nay!

ĐỜI

Chuyện Tàu

Chuyện nước Tàu là chuyện Đầu Gối không hiểu nổi. Tiếng Pháp có danh từ «Chinoiserie» để chỉ những cái gì kỳ quái, thì ra tất cả những gì của «Tàu» đều là kỳ quái. Nhưng kỳ quái nhất là chuyện chính trị nước Tàu, chuyện các nhà lãnh đạo nước Tàu, người nào cũng già khom trên 70 tuổi từ Mao Trạch Đông đến Lâm Bưu, Chu Ân Lai, cái tuổi kè miệng 13, vậy và họ tranh chấp quyền lãnh đạo, coi nhau hơn là kẻ thù, sẵn sàng đi cả với kẻ thù không đợi trời chung là Mỹ để tiêu diệt lẫn nhau. Còn ai là đồng chí ruột, còn ai bỏ bịch chia ngọt sẻ bùi với Mao Trạch Đông bằng Lâm Bưu cánh tay mặt của Mao Trạch Đông trong cuộc Vạn lý trường chinh, người được Mao Trạch Đông chọn làm người kế vị.

Vậy mà dùng một cái Lâm Bưu bị Mao lên án là phản cách mạng, là tay sai của tư bản, là có đầu óc cơ hội, ly khai, là thông lưng với nước ngoài. Thủ vị nhất là cái tội «thông lưng với nước ngoài». Chắc Lâm Bưu không đồng ý với Mao Trạch Đông về chính sách đối với Mỹ, về chuyện mời Truman từ bản Nixon viếng thăm Hoa Lục, do đó Lâm Bưu đã bị thanh trừng, bị thủ tiêu. Thủ tiêu vì chống chính sách đi với đế quốc, vậy mà lại được gán cho tội «thông lưng với ngoại bang» thì quả là Tàu, là một Chinoiserie vô tiền khoáng hậu! Càng nghĩ Đầu Gối càng bái phục ông già họ Mao. Không phải bây giờ ông mới thủ tiêu một nhóm đồng chí chân tay là Lâm Bưu, ông đã từng thanh trừng rất nhiều đồng chí ruột thịt, từ Lưu Thiếu Kỳ, tới Trần Độc Tú, Lý Lập Tam, Vương Minh, Trương Cúc Đạo, Cù Huy Bộc (danh sách do báo Nhân Dân đăng tải, coi đó như một thành tích cổ kim hi hữu) và mỗi lần thanh trừng một phe nhóm đồng chí, ông đều tìm được một «tội» để đả o để gán cho đồng chí. Bọn Trần Độc Tú được gọi là bọn «tác phong trưởng giả», bọn Cù Huy Bộc được gọi là bọn «vị chủng», bọn Lý Lập Tam là bọn «độc đoán», bọn Vương Minh được kêu

KHA TRẦN ÁO

Ngáo ộp C.I.A

Cách đây ít lâu, ông Nguyễn Vỹ, chủ nhiệm nhật báo Dân Ta, có viết một bài xã luận, trong đó ông tố các địch danh ông Đặng Văn Sung là người của C.I.A. Bài báo nguyên văn như sau:

NS Đặng v. Sung người của CIA đã theo tình báo Mỹ phản bội lại dân ta

Tôi đã biết Bác sĩ Đặng Văn Sung, Chủ nhiệm báo Chính Luận, và Hội viên cựu Hội Đồng Nhân Sĩ. Từ lâu chúng tôi vẫn giữ cảm tình thân thiện với nhau như là bạn đồng chí. Mặc dầu ông ta là người của Đảng Đại Việt Quan lại từ Bắc di cư vào, còn tôi, là người Quốc Gia không đảng phái. Nhưng chúng tôi vẫn mến nhau và tin nhau vì cùng chung lý tưởng chống Cộng Sản ngoại lai phản quốc.

Ông là người của Tinh Báo Mỹ (CIA), và từ khi vào Thượng Viện ông là một Nghị sĩ thân chính quyền đứng hẳn về phía Tổng thống Nguyễn Văn Thiệu. Chống lại các phe đối lập ở Thượng Viện. Điều đó cũng là lẽ dĩ nhiên. Không có gì đáng trách giữa một nghị trường mà đa số là con đẻ của «CIA».

Quan điểm của tôi là không phân biệt một công dân Việt Nam bất cứ thuộc về đảng phái nào dù họ là người của Tinh Báo Mỹ chẳng nữa, miễn họ là người yêu Nước yêu Dân, phục vụ quyền lợi tối cao của Dân tộc. Đừng theo Cộng sản hay Tư bản, Thực dân mà phản bội dân ta.

Vì thế nên suốt thời kỳ đồng chí Đặng Văn Sung làm nghị sĩ tuy

ông không làm được một việc gì ích quốc lợi dân nhưng tôi vẫn giữ cảm tình với ông.

Nhưng vừa rồi, ông đi chu du qua Mỹ trở về Nghị viện tuyên bố một câu khiến cho tất cả bạn hữu và đồng chí của ông bất bình và ngờ vực ông, ông nói ngay trong Thượng Nghị Viện rằng: «ở giai đoạn này chúng ta nên bỏ chánh sách chống Cộng».

Ai cũng biết câu nói đó chính là của Tinh báo Mỹ mớm cho ông nhưng ông thốt ra quá lộ liễu. Ông làm một tên gia nô của CIA, quá trung thành với CIA đến mức phản lại nhân dân, tuy ông biết rằng câu nói đó từ miệng một nghị sĩ, là sai với hiến pháp mà chính ông đã tuyên thệ tôn trọng.

Tôi không muốn chỉ trích cá nhân Đặng Văn Sung. Tôi chỉ coi ông như điển hình cho một chính khách xoi xít ở Miền Nam, vì ham chạy theo đó la và địa vị sẵn sàng ăn nước miếng của quan thầy Tinh Báo Mỹ, mà phản bội nhân dân.

NGUYỄN VỸ

Đối với bài báo này phản ứng của Chính Luận và ông Đặng Văn Sung rất bình thản. Chính Luận không những đăng nguyên văn bài báo của ông Vỹ mà còn phỏng vấn ông Nguyễn Vỹ mà rất mực lễ độ, đường hoàng, về bài phỏng vấn được thu băng cũng đăng nguyên văn trên báo Chính Luận. Trong bài phỏng vấn, ông Nguyễn Vỹ trả lời hơi có vẻ lúng túng, màu thuẫn. Đại khái ông nói ông «không có

(Xem tiếp trang 52)

NGŨ TỬ TU

SỔ ĐUÔI, SỐ ĐỀ

Ba giờ chiều thứ ba mỗi tuần trên toàn lãnh thổ Việt Nam Cộng Hoà, từ sông Bến Hải cho đến mũi Cà Mau, ra tới cả hai hòn đảo Côn Sơn và Phú Quốc, có từ hai tới ba triệu công dân chờ nghe phát thanh, tiếng nói của nước VNCH, phát thanh từ Sài Gòn, chưa giờ phát thanh nào được dân chúng hoan nghênh chờ đón và chăm chú nghe đến thế. Náo nức và thành kính, tôn nghiêm lắng nghe hơn khi nghe Tổng Thống đọc thông điệp. Đó chính là giờ đài phát thanh truyền tin Xổ Số vậy.

Dân chúng nghe Xổ Số đề dò số Kiến Thiết chỉ là phần nhỏ.

Họ đánh số đề, số đuôi đồng hơn. Cứ 10 người chơi số đề thì chỉ có vài người mua thêm số Kiến Thiết. Đánh số đề tiện hơn, ăn thua cũng nhiều hơn. Kết con số nào bạn chỉ việc biên vào giấy cùng với số tiền, đem đến giao cho Huyện Đề, là xong. Không cần vất vả đi tìm mua cho bằng được tấm vé số có con số bạn kết.

Chờ ngày xổ số nếu thấy số ra trúng con số bạn mua, bạn lập tức chờ thời bán hoan đến nhà Huyện Đề lấy tiền. Xổ số lúc 4 giờ xong, 5 giờ bạn có thể đến lấy tiền nếu bạn trúng.

Số đề, hoặc số đuôi, cũng là một. Tất nhiên người khai thác trò cờ bạc toàn quốc này phải là ba Tàu. ở Saigon là những phú thương Cholon làm chủ đề, họ có những đại lý gọi là Huyện Đề ở khắp các xóm Saigon Cholon. Huyện Đề nhận tiền đánh của người chơi, ghi vào sổ và gửi cả sổ lẫn tiền vào đại bài Cholon trước giờ đài phát thanh xổ số. Huyện Đề được chủ cho ăn huê hồng 15 phần 100. Nghĩa là nếu thu được 10.000 đồng tiền đánh, Huyện Đề được 1.500 đồng. Huyện Đề cũng thay mặt chủ chi tiền cho người trúng.

Số đề có từ trước 1954, khi Saigon còn cờ bạc công khai với hai sòng bạc Kim Chung và Đại Thế Giới do ông tướng Bình Xuyên Bầy Viễn hợp tác với ba Tàu khai thác. Ngày ấy, trò cờ bạc được giới bình dân ưa thích nhất là trò đánh số đề. Chỉ cần vài đồng bạc và không cần phải mất công đến tận sòng bạc, người ta cũng có thể chơi số đề được mỗi ngày. Tất nhiên trò số đề phải là do chuyên viên cờ bạc được long trọng mời từ Hongkong, Macao sang tổ chức. Số đề Kim Chung, Đại Thế Giới ngày xưa do chính hai sòng bạc ấy xổ, mỗi ngày xổ vào lúc 4 giờ chiều và kết quả Đề ngày đó

không được đài phát thanh loan nhưng cũng loan truyền rất nhanh khắp thủ đô nhờ những ông xích lô đạp. Ngày đó các nhà Huyện Đề cũng nhận nhân thập hàng cùng gỗ hèm.

Năm 1956, chánh phủ Ngô đình Diệm dẹp Bình Xuyên và dẹp luôn 2 sòng bạc lớn ấy. Trò cờ bạc bị đặt thành phạm pháp và trong một thời gian nhiều năm số đề tuyệt tích giang hồ. Tới khoảng năm 1965, số đề trở lại với dân Saigon Chợ Lớn trước, lan tới lục tỉnh và miền Trung sau. Đề tới nay thì nạn số đề, số đuôi đã trở thành quá trầm trọng. Người hiểu biết về nạn số đề, số đuôi đều cho rằng chánh phủ không có cách gì dẹp nổi cái nạn này. Bởi vì gần như cả nước chơi số đề, công chức, tư chức, quân nhân, cảnh sát chơi tuốt luốt. Kể viết bài này từng chứng kiến ở những tỉnh như Pleiku, Qui Nhơn, Tuy Hòa... quang cảnh những ngày thứ Hai sáng thứ Ba, người đánh đề đứng đầy đường, tụ tập ở những sạp báo, dỡ những trang báo vẽ hình ra tính toán, ghi chép, bàn bạc, đa số những người này lại là quân nhân.

Trước đây bọn chủ đề hoàn toàn theo kết quả của vé số Kiến Thiết. Nhưng vé KT chỉ mỗi tuần xổ 1 lần, tức là theo số KT, mỗi tuần chỉ ăn thua có 1 lần thôi. Bây giờ bọn chủ đề Cholon còn tiến một bước dài nữa: Họ xổ đề lấy mỗi ngày. Trung tâm xổ đề của họ đặt ở vùng gọi là Cây Đa Xà Phú Lâm. Họ có lồng xổ đề hàng không khác gì cơ quan xổ số KTQG của nhà nước. Cứ cái đà này tiến mãi có ngày Xổ Số của nhà nước sẽ bị cạnh tranh đến cái độ ế thiu ế chảy, bán rẻ cũng không ai mua. như ngày xưa khi Saigon còn Kim Chung và Đại Thế Giới vé số KT của chánh phủ đã bị ế, bị dân chê vậy.

Số Đề, theo Kim Chung và Đại Thế Giới trước kia có 40 con. Thầy Tàu đặt cho mỗi con vật một con số và dân cờ bạc cứ theo thế mà đánh. Do đó mới có danh từ 35 đề chỉ những anh đề cụ. Trong bảng phong thần con đề mang số 35. Nay đánh theo kết quả số KT người ta cũng vẫn áp dụng bảng số của Đề 40 con ngày xưa. Nhưng vì Đề chỉ có 40 con thôi trong khi số KT xổ đến 100 số nên người ta tăng số cho 40 con, Nghĩa là tính hết 40 con lại trở lại con đầu. Ví dụ như Con Cá Trắng (Đề có 2 con cá trắng và cá đen) mang số 1. Rồi số 41, 81. Hai số 41, 81 sau này cũng như số 1. Nếu bạn nằm mơ thấy con cá bạn có thể đánh những số đuôi 01 hoặc 41 hoặc 81!

Dưới đây là bản Số Đề đang được toàn quốc áp dụng:

Cá trắng : 01, 41, 81, 37, 73 — Ốc : 02, 42, 82, 38, 74
 Ngỗng : 03, 43, 83, 39, 73 — Công : 04, 44, 84, 40, 76
 Trùng : 05, 45, 85, 41, 77 — Cọp : 06, 46, 86, 42, 78
 Heo : 07, 47, 87, 43, 79 — Thỏ : 08, 48, 88, 44, 80
 Trâu : 09, 49, 89, 45, 81 — Cua : 10, 50, 90, 46, 82
 Chó : 11, 51, 91, 47, 83 — Ngựa : 12, 52, 92, 48, 84
 Voi : 13, 53, 93, 49, 85 — Mèo : 14, 54, 94, 50, 86
 Chuột : 15, 55, 95, 51, 87 — Ong : 16, 56, 96, 52, 88
 Hạt : 17, 57, 97, 53, 89 — Kỳ lân : 18, 58, 98, 54, 90

Bướm : 19, 59, 99, 55, 91 — Rết : 20, 60, 56, 92
 Con Đĩ : 21, 61, 57, 93 — Bồ Câu : 22, 62, 58, 94
 Khỉ : 23, 63, 59, 95 —Ếch : 24, 64, 60
 Quạ : 25, 65, 61 — Rồng : 26, 66, 62
 Rùa : 27, 67, 63 — Gà : 28, 68, 64
 Lươn : 29, 69, 65 — Cà đen : 30, 70, 66
 Tôm : 31, 71, 67 — Rắn : 32, 72, 68
 Nhện : 33, 73, 69 — Nai : 34, 74, 70
 Dê : 35, 75, 71 — Bà vãi : 36, 76, 72
 Ông trời : 37, 77, 73 — Ông địa : 38, 78, 74
 Thần tài : 39, 79, 75 — Ông táo : 40, 80, 76

Trên đây là số của 40 con. Trong đó như bạn thấy sắp hàng dưới những con vật như Heo, Gà Rắn, Nhện, Mèo,Ếch vv.. có cả Bà Vãi, Ông Trời Ông Địa.. Điều lạ là có Bà Vãi nhưng không thấy có Ông Sư. Và đứng chung với các con vật lại có cả Con Đĩ số 21. Bảng sắp hạng này do Thầy Tàu đặt ra và điều lạ nhất, kỳ cục khó hiểu nhất là nhiều khi đúng. Tỷ dụ như nếu bạn nằm mơ thấy con rắn, bạn đánh đề số 32 và nhiều khi quả nhiên đề hôm nay xổ ra số 32 thật. Kể viết bài này từng vài lần trúng đề con rắn như thế.

Ngoài những số trên, bạn lại còn một lô mộng mị nữa có thể lợi dụng để đánh số đề. Như nếu bạn nằm mơ thấy nước, bạn đánh số 49, thấy lửa là số 48, thấy đám cưới, bạn đánh số 67-19. Nếu bạn nằm mơ thấy ông Quan Công hoặc thấy chữ Hán, bạn đánh số 9 là con trâu. Lại còn những con số kỳ kỳ như cái số ta bạc triệu của đàn bà là... con Ốc—Ốc này chắc phải là thứ Ốc Bươu, Ốc làm bún ốc—số 2. Nằm mơ thấy Mẹ sừ Tây Đức cũng là số 2. Trong bảng phong thần Đề, Tây Đức đồng hạng và đồng loại với cái số ta con Ốc. Cũng trong bảng số Đề, Cậu Chó là con tôm, số 3. Tuy kỳ kỳ nhưng vô tư mà nói, kể ra sự sắp hạng cho số này cũng không phải là hoàn toàn vô lý. Nhiều khi cái số ta trông nó giống con ốc thật, và Cậu Chó quả thật là giống con tôm.

Và dưới đây là bảng số phụ giúp bạn đề dàng đánh đề khi bạn nằm mơ:

Tàu bay : 07 — Tàu Thủy : 75 — Ghe : 61
 Xe 2 bánh : 80 — Gà Tây : 82 — Cóc : 46
 Nhái : 47 — Chuồn chuồn : 76 — Nước : 49
 Lười : 48 — Suối : 72 — Núi : 55
 Biền : 54 — Ăn trộm : 45 — Bông hoa : 41
 Cầu cá : 89 — Thầu lặn : 99 — Đám ma : 68
 Đám cưới : 67, 19 — Cháy nhà : 45 — Nhà cháy : 81
 Xe hơi : 84 — Vịt : 42 — Mưa : 81
 Ăn mây : 78 — Đám mây : 79 — Cười : 59
 Khóc : 78 — Tết, đám cưới : 4 — Vú đàn bà : 19

Căn cứ vào bảng phong thần các con vật này, người ta đã bày ra trò "đoán đề", các ông thầy bói thầy giải mộng tha hồ hốt bạc. Hiện nay thì trong làng báo cũng đồ xô đi đoán đề. Hội Đồng Báo ch ngăn không nổi!

NGŨ TỬ TU

Kỹ nghệ... bàn đề

NGUYỄN PH.D.

Phong trào đánh đề trong số tôi bỗng trở nên sôi động từ ngày thắng cha Dai dời về. Dai là một tay bàn đề tài tử. Chẳng rõ tài nghệ của hân cao, thấp ra sao; nhưng cứ nghe cái giọng liu lo như ca hát của hân phát ra từ cặp môi mỏng dính, khi thì nhếch một khóe, khi thì mím chặt cương quyết ra trò, nếu bạn chỉ còn trong túi có tám chục đồng và định tự thưởng cho mình một bao Capstan vì sáng nay trên đường tôi sở dĩ liếc xéo được một em nào đó một cú hợp tình hợp lý, hân cũng muốn bỏ mẹ nó cả ra mà biên đề theo lời bàn của hân.

Tưởng cũng nên bắt chước vài vị viết văn có bằng có sắc mà xin phép quý vị độc giả đề được mở một đầu ngoặc lớn lớn một

chút ở đây hầu trình bày lý do giới thiệu thắng cha Dai đề mở đầu cho thiên chuyện kể phóng sự này. Số là, thưa quý vị độc giả máu tôi không được tốt cho lắm mà xếp tôi lại mù cha nó cả hai mắt, diếc mẹ nó cả tai, nên cứ giao cho tôi những việc phải luôn luôn tiếp xúc với mấy ả đánh máy nồn nường đến cái mức đức hạnh như Ông Đạo Cấy có thấy đề cũng liếm mép đến lở cả hai khóe chứ chẳng nói đến cái thứ trần tục như tôi. Tôi đã có một vợ, hai con, đồng ý, nhưng chắc hẳn quý vị cũng chẳng hẹp lượng gì mà cấm tôi trao đổi hành động ái tình lắm lắm miễn phí với các ả, nhất là trong cái lúc cần phải lấy an ủi tinh thần, không lấy sự yểm trợ hữu hiệu đề đóng góp vào cuộc Cách Mạng Mùa Thu, (chết) như lúc này. Tóm tắt, tôi

đang có một cái cơ sở cách mạng ngon lành thì đừng một cái thắng cha Dai xuất hiện thọc gậy bánh xe.

Là một chiến sĩ, tôi há để sờn lòng. Tôi đâu lại đề cho hậu phương của tôi rối loạn dễ dàng như vậy được, trong khi tôi có bốn phận phải đóng góp tích cực cho cuộc Đại Cách Mạng Mùa Thu nọ của Dân tộc bằng những hành động cụ thể (tỉ dụ: phản đối tiệm phở gian thương, mụ bán xôi gian thương, lão hàng bánh mì gian thương nên quyết tâm không ăn sáng, tôi cũng đang chỉ biểu cho các con tôi học tập lễ lối suy tưởng đạo đức cách mạng này nhưng xem ra chúng thiếu căn bản cách mạng quá!). Thế là tôi quyết tâm sư học đạo, định bụng sẽ bắt chước họ Mộ Dung ở Cổ

Đền Tàu, dĩ nhiên đề, hạ thắng cha Dai bằng chính ngón sở trường của nó hầu ổn định lại cái hậu phương vốn phi nhiêu và thơm như mít.

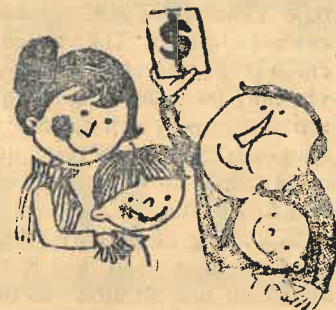
XXx

Đầu tiên, tôi hỏi thăm mấy chị biên đề, còn gọi là quỳên đề và đọc trại ra thành huyện đề (lắm người cũng đang được phong huyện hàm lắm chứ!) về vài tay đề nổi tiếng hiện thời đề tiện bề lân la... Có chị tưởng tôi chỉ cần nhờ người bàn đề để chọn số đánh nên chỉ cho mua nhật báo này, nhật báo nọ và cho hay đã có nhiều người rất tin tưởng vào tờ này, tờ nọ, với những lý do chính đáng như vị Chủ nhiệm hay Tổng Thư ký hay Giám đốc Chính trị của những nhật báo này đã làm giàu được bằng việc đánh đề hay bàn đề.

Nhưng, xin lỗi quý vị đã có nhĩa ý bỏ ra mấy chục đồng mua số báo này, thật tình tôi không tin tưởng vào các nhà báo xứ ta cho lắm, nhất là mấy thứ sống được mà lại sống sung túc nhờ đề nữa. Thành thử, nhờ chị Hai A giới thiệu, tôi đã mò ra được mấy tay quỳên chính, tức là mấy tay đầu nậu biên đề, họ chỉ là đại diện thương mại tuy không có ba tầng trình tóa gì nhưng vẫn được khách hàng tin nhiệm cách tuyệt đối. Mấy người quỳên này kiêm cả nghề bàn đề đề tiện chiều hàng được tôi chiếu cố đầu tiên trên sự nghiệp bàn đề tại từ của tôi, cái sự nghiệp giúp tôi thanh toán được cả thù nhà (thằng cha Dai đó, quý vị) và nợ nước) lời cuốn được cả 1 quân chúng đông đảo của sở tôi tham gia tích cực vào cuộc Đại Cách Mạng Mùa Thu Chết). Quý vị chưa hề nghe nói đến bàn đề, đánh đề sao? Tôi n,hi quá! Ai trong thời đại này mà bình thần được trước những chuyện làm giàu một cách dễ dàng như vậy cả? Đề được chín h danh, tôi xin quý vị chỉ nên hiểu chữ bàn đề theo nghĩa vin vào một cái cơ gì đó mà luận ra một con số được tiên đoán là sẽ ra trong kỳ số đề sắp tới. «Cái cơ gì đó» là một đề tài hết sức phong phú, có thể nuôi nổi một nhà văn lớn dài dài được chừng 15, 20 năm.

Thoạt kỳ thủy, bàn đề trong thuở thịnh lảnh, thời của Kim Chung, Đại Thế Giới, bàn đề là bàn theo câu thai mà chủ sòng «sáng tác» ra trên nguyên tắc là ý nghĩa có liên quan đến con số hay con vật sẽ mô tả được bỏ vào hộp đề treo lên cột cao từ 8,9 giờ sáng. Xin sao lục vài câu thai đề quý vị tiện thưởng lãm:

— Đem khuya gà gáy o o,
Nàng kia thân gái còn dò đi đầu
— Cọc găm chuột lại vênh râu,
Tiền kia chàng lấy làm giàu đi thôi

Đại khái câu thai bao giờ cũng có tên một con vật gì đó, đang ở một «tình thế cực đoan» nào đó, có thời gian, có không gian và nhất là có nói đến cái vụ tiền bạc, làm giàu làm có. Với câu thai làm cái cơ, tay bàn đề xuất chúng nhất trên đời cũng chỉ có cách đọc và giảng hoặc bằng lối luận cô suy kim, trưng điển ông nọ ông kia. Thấy này thấy khác như cách câu thai nói rồi đưa ra một con số hay một con vật ý nghĩa nhất cho câu thai đó. Thế là người bàn đề có quyền lảnh vài chục, (tiền hồi đó nhé).

Khách hàng kẹo nhất cũng chỉ 5,7 đồng đủ ăn một tô hủ tíu ngon đặc biệt rồi. Rồi theo đà tiến triển của xã hội, tình trạng nguyên thủy mất đi, nay thì các tay bàn đề thường hành nghề trong hoàn cảnh cạnh tranh với các vị thầy bói, tướng số, tử vi và các nhà báo đoán điềm giải mộng nhiều hơn là bàn thai. Quý vị có quyền e ngại rằng sắp sửa có cuộc xuống đường ngoạn mục của tiểu đoàn các nhà bói toán, tướng số, v.v đề đã đảo các tay bàn đề xâm phạm

quyền tự do hành nghề, cạnh tranh bất chính v.v.

Ngày xưa, với câu thai đã ra, thí dụ câu «đem khuya gà gáy o o» ở trên, tôi có thể, theo mấy vị bàn đề lão thành đã chỉ giáo bàn ra một ngàn lẻ một cách khác nhau đề đi đến 40 kết luận khả thủ. Quý vị rõ 40 con là bốn chục số đề có thể xô, nếu vị khách đến hỏi có ý mận con nào đó người bàn đề có bốn phận phải tìm ra sự ưa thích riêng ấy của quý vị để bàn ra con mà quý vị muốn. «Đem khuya có thể bàn là «con đề» vì đem khuya đầu có làm gì khác hơn chuyện ấy. «Đem khuya» cũng có thể bàn thành «con gà» vì đem khuya gà đầu có ra ngoài, chủ đề muốn đánh lạc hướng mình đây, mình nhào vô bắt trúng tít liền... thế là đi đời mẹ nó cái Mobylette, thời đó Mobylette sang như xe hơi Datsun, Toyota bây giờ chứ bộ. «Đem khuya» cũng có thể bàn ra «con chuột» vì đem là thời gian hoạt động của con vật thơm như coa người thành phố này, nhất là đêm lại khuya nữa. Bàn là tán, đã bàn phải tán, quý vị cứ việc tán, tán sao cho đáng đồng tiền bát gạo, người khách hàng của quý vị rốc túi ra trả quý vị bao nhiêu cũng ra về thơ thới hân hoan. Ấy là nghệ thuật bàn của quý vị đã «đạt» lắm vậy. Quý vị có quyền hỏi khách hàng tới «thăm đề» như các vị nữ lưu tính lộn ngày rụng trứng đến bác sĩ dò chừng mình đã «bị» chưa vậy, hỏi khách hàng có mộng thấy gì, mới làm gì, ra ngõ gặp gì, đi xe gì số mấy, ở nhà hướng nào, ăn sáng ở đâu, sáng nay đã đi tiêu đi cầu chưa, mới ở động ra hay mới đi chùa, đi lễ về v.v... Đại khái, kiếm ra cho được 1 cái cơ, lấy đó làm điểm tựa rồi múa may quay cuồng... sao cũng được, miễn ra một con số hay 1 con vật. (Mẹ, kiếm tiền đề như vậy mà mình chịu nghèo bấy nay!)

Thỉnh giáo bác Tám ở Đa Kao, tôi học được cách giáo đầu mỗi khi bàn. Quý vị phải luận bàn phẩm về sự giàu nghèo trong thời đại này chừng 5, 10 phút. Nhất là phải lấy đạo lý Khổng Mạnh ra mà nhìn, Thời này mấy thằng điểm đức, mấy con quý cái cũng nói chuyện đạo đức thì các vị

khách hàng khải kính của quý vị, đại đa số là chiến sĩ Cách Mạng Mùa Thu Chết, nạn nhân được vinh danh hóa, cần được quý vị đấm bốp cho dân gần cốt, cho khỏe tinh thần ra chút đỉnh đã, trước khi lấy được một con số hay con vật quý vị quyết đoán «cho ra» trong kỳ xổ tới này. Tóm lại, bản đề cũng như làm tình (xin lỗi quý vị nữ độc giả khải kính) màn giáo đầu ấy nó quan trọng đến cái mức thay đổi hẳn nghệ thuật bản đề như thể phong trao vinh danh sexivilisation ở Âu Mỹ hiện đang cứu rỗi các nhà làm nghệ thuật ở bên này, ấy, cũng nhờ cái màn giáo đầu đầy điệu nghệ của bác Tám mà có nhiều gia đình tan nát, vợ bỏ chồng, cha bỏ con, thất bại trong việc đánh đề.

Trong khi đó bác Tám vẫn bình chân như vại, chưa bị ai đưa ra Tòa về tội phá gia sang nhà người ta cả. Kể sơ sơ vậy để quý vị đồng ý tạm cùng tôi về tầm quan trọng của việc giáo đầu khi bản đề, chứ kể đến kết quả khốc hại của việc đánh đề là việc của người khác, tôi thấy không xía vô được. Tôi cũng lại sợ mấy tờ báo chuyên bản đề, bản số đầu số đuôi không bán được báo nữa lại thuê cao bồi du đặng đốn đường thanh toán tài thấy mẹ!

Một vị bản đề khải kính khác trong cư xá Đô Thành, cụ giáo Bắc (kỹ), thì không đặt nặng vấn đề giáo đầu mà cụ thường nói và nhấn mạnh, xác quyết ngay về con đề. Tôi xếp loại bác Tám là «sinh nhi tri» bác Tám được Trời phú cho cái tài bản, còn cụ giáo Bắc của tôi đây tại là người «thập thành» cụ nghiên cứu, cụ chiêm nghiệm, cụ đặt cho nghề bản đề những cơ sở lý luận khoa học và đầy tính chất thông tin đại chúng. Đại khái, hỗ trợ cụ, của một người bản đề theo trường phái khoa học này gồm một sưu tập kết quả xổ số được cập nhật hóa, một vài cuốn sách Tây, sách Mỹ mang nhan đề cho kêu, sách triết học cang hay, một cuốn lịch Tam Tông Miếu (dĩ nhiên, đó là căn bản của văn minh Đông Phương mà!) Khi bản, cụ giáo Bắc sẽ chứng minh lời bản bằng cuốn sưu tập kết quả xổ số kiến thiết Quốc Gia, hay nêu lên thuyết này thuyết nọ trong các cuốn

sách ngoại ngữ kia, nếu cần gối vài trang đọc vài đoạn hay nói vài lời về tác giả cuốn sách, nhất là bằng cấp hay sự thành công của mấy ông Tây ông Mỹ này. Không ai hơi đâu đi kiểm chứng những trưng dẫn này vì khách hàng của quý vị đang chỉ muốn làm giàu... nghĩa là muốn có cách ra tiền, tiền, tiền thôi.

Viết đến đây, nhớ lại lời ông Tổng Thư Ký tòa soạn có dặn khi nói về nạn số đề phải nêu lên vài người chết, vài gia đình tan nát (có rồi), vài tệ đoạn xuất hiện vì «đề» tôi bỗng khựng bút lại. O, cái thằng cha thật ngây thơ, tưởng phải sáng tác theo kiểu «nói láo ăn tiền» về các kết quả oanh liệt của ông Thần Đề được xếp hàng bên cạnh Thần chết, Thần Dịch, Thần chiến tranh này chắc. Mẹ, sống chết vật thấy bà vì dòng người quá xá thể này mà mấy anh đạo đức cứ gây chuyện nhân đạo. Sự thực, mấy anh có gờo khan cổ cũng dèch có động tâm đến ai đây!

Một bằng cứ là mấy ông nhà báo các ông, sau khi HDBC và lệnh cấm bản số đuôi số đề, các ông nhà báo vẫn cứ bản âm ầm. Thay vì nói số nào trúng, con vật nào sẽ ra, các ông bản luận vớ vẩn về «Số hên trong tuần» hay «vật lạ trong tuần». Từ báo đối lập đến báo chánh quyền, tất cả xung phong đi làm gia nô cho bọn chủ đề ba Tàu, hô hào toàn dân đi đánh đề, đánh số đuôi số đầu! Các quan nhà báo đi làm gia nô, bọn chủ đề không trả công, nhưng vẫn kiếm bộn ti vi dân ta... ngu quá! Dân vườn cứ ừn ừn kéo nhau đi mua báo... bản đề. Có một tờ báo gia nô, trong các ngày cuối tuần có phụ trang bản đề, số in từ 10 ngàn số vọt lên 40 ngàn số, mới đủ cung cấp cho thị trường. Có mấy tờ tuần báo khác thì in hẳn một phụ trang offset màu với các hình con mèo, con khỉ, con lươn, con rồng, đề cung cấp cho các anh chị em chiến sĩ đánh đề!

Bản đề đã trở nên một kỹ nghệ rõ ràng! Hội Đồng Báo Chí ra lệnh các báo ngưng bản đề, cơ khác nào ra cái án tử hình cho các tờ báo lá cải! Không bản đề nữa, thì họ bản báo ai nữa?

Trong lúc toàn dân đổ hết cơ nghiệp vào số đuôi số đề, chúng

ta lại chống số đuôi số đề, hóa ra ta phản quốc, ít nhất cũng phản cái...Chợ Lớn Quốc!

Nhưng cũng có nhiều độc giả không chịu nghe ai bản đề. Họ nuôi 1 số đề, và cứ đánh số đó hoài. Một ông Đại Tá ở bộ Q.P. tuần nào cũng đánh số 13. Mỗi tuần ông mất đều đều 10 sấp! Số 13 mãi chưa thấy lên. Có chiến sĩ đánh đề còn háng hái hơn nữa, họ nuôi 1 số đề, và mỗi tuần họ lại tăng số tiền đánh lên. Thí dụ tuần này đánh 100, tuần sau 200, rồi 300 cứ đều đều cho tới khi họ đánh hàng một chục ngàn, hai chục ngàn, càng thua càng cay và càng cay, càng thua to hơn! Chính vì vậy mà có nhiều tay sặt nghiệp vì đề!

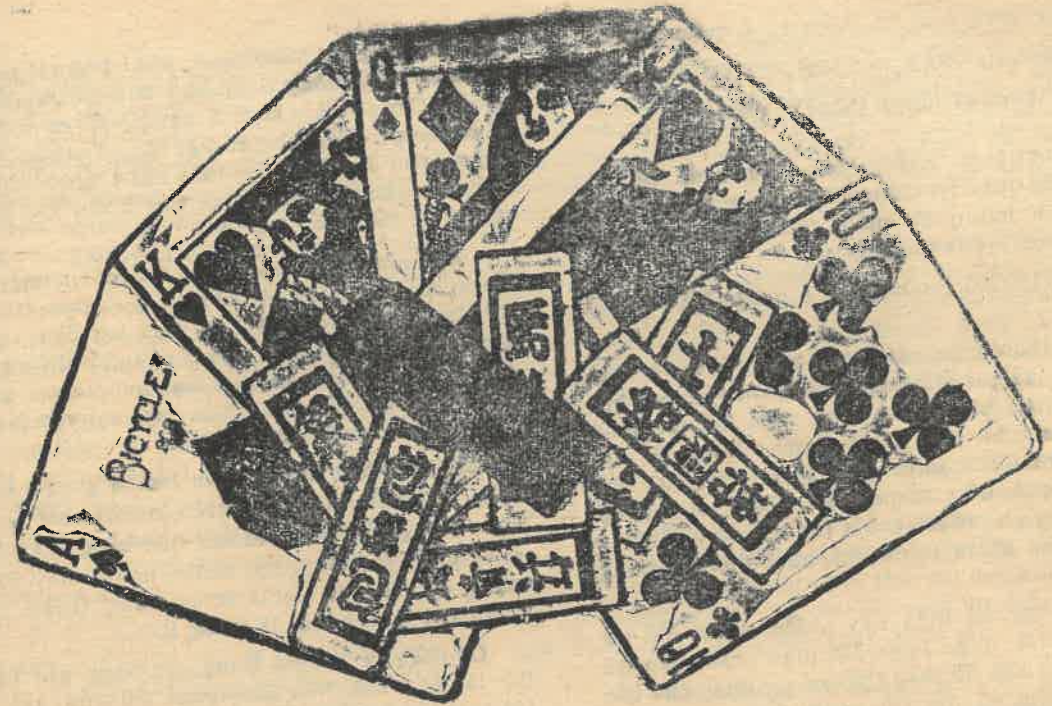
Cứ theo đà tiến triển hiện nay thì mai một người ta sẽ không còn mua số số nữa, chỉ đánh đề thôi. Vì mua số số có trúng cũng phải đợi ít bữa mới được lãnh tiền. Còn đánh đề mà trúng thì có thể được chung tiền ngay! Tuy vậy ta cũng vẫn nghe nói những trường hợp con đề đánh trúng lớn quá các huyện đề bỏ trốn luôn, còn chủ đề thì đổ ai tìm thấy! Các chủ đề đều ngồi ở thâm cung bí mật, có ai biết mặt họ đâu?

Vậy mai một Sở xổ quốc gia có thể bị đẹp tiệm chăng? Không chắc! vì lúc đó các chủ đề có thể bỏ tiền ra nuôi Sở xổ số đề tiếp tục mỗi thứ ba vẫn cứ quay lông. Bỏ Sở xổ đi thì số người đánh số đuôi số đầu sẽ giảm bớt.

Như vậy, Sở xổ của ta còn tiếp tục cộng tác với các chủ đề dài dài tuy công tác miễn phí!

Bây giờ tôi xin thưa cho đủ bộ đoạn kết của câu chuyện kể này. Một sáng đẹp trời tôi rủ một em thư ký có cảm tình với tôi nhất cùng đánh đề. Nhân dịp có một chị Huyện đề đến tôi lại ngứa nghề đúng lúc. Khi tìm câu chuyện bản đề tôi kể cho em bé nghe rằng có bà nọ trúng đề khi đánh số 70 vì đã cho thầy bản đề biết tối hôm trước bà được ông trả bài hai lần. Tôi hỏi em vậy chờ đêm qua mấy lần? Em nổi giận, lên tiếng mời ông cụ thân sinh tôi đến hỏi to nên cả sở chúng nó nghe thấy, thế là kỹ nghệ bản đề của tôi bị sụp!

NGUYỄN PH.D.

BÀI CHIM HAY MẠT CHƯỢC

TIẾT CƯƠNG

Bài Chim hay Mạt Chược (Mah Jong) là một môn giải trí xuất xứ từ Trung Quốc, được du nhập vào Việt Nam khoảng vài chục năm nay, trước Đế Nhị Thế Chiến. Nhà văn Lâm Ngữ Đường đã coi Mạt Chược là một đại họa làm dân Tàu mất nước. Không ai biết rõ tác giả của Mạt Chược là ai, theo đồn đại thì môn giải trí thú vị này do 1 giáo sư toán học Trung Hoa phát minh. Theo nhận xét của kẻ viết bài này, cũng từng là đệ tử mê say của Mạt Chược, thì lời đồn đại cũng không phải không phù hợp với sự thật là bao nhiêu. Vì quả thật, môn giải trí này thật hấp dẫn, những qui luật được sắp xếp thật khéo léo, công phu và tài tình, khiến người dự cuộc như bị thu hút vào cuộc chơi, quên bằng đi thời gian và không gian.

Hơn nữa, Mạt Chược khác các thứ bài khác ở chỗ những người dự cuộc được ngồi ngay ngắn thoải mái trên 4 chiếc ghế, kẻ chung quanh một chiếc bàn vuông nhỏ, mỗi cạnh đều có ngăn kéo (ô rút) đựng tiền hay phỉnh (jetons), đúng tầm tay, chờ không phải quây quần trên một chiếc chiếu, chống bị mệt mỏi, như trường hợp tổ tôm hay chầu.

Không có gì «thú vị» bằng chiều tối thứ bảy, mấy anh em thân mướn chung một căn phòng khách sạn yên tĩnh, cơm chiều xong, với chút ít rượu ngà ngà quây quần quanh bàn Mạt Chược, đấu trí đến

nửa đêm, tạm nghỉ dùng các món ăn nhẹ «siu đề», và đề dân gần cốt qua một châu tâm quất, xong xuôi lại trở vô bàn Mạt Chược cho đến rạng đông với viễn ảnh cả 1 ngày chủ nhật ngủ trừ.

Bài vở ra sao?

Khi còn thịnh thời, chưa bị cấm, có những nhà chuyên môn cho thuê Mạt Chược, mỗi bộ bài cho mướn dăm ba chục một ngày, tiền thu vô cùng đủ chi dụng.

Bộ bài Mạt Chược chính thức có 144 quân gồm:

Hàng VĂN từ 1 đến 9 (mỗi thứ 4 quân)	: 36 quân
— SÁCH — — —	: 36 —
— VẠN — — —	: 36 —
Từ Hường Đông, Tây, Nam, Bắc — — —	: 16 —
Tam nguyên Trung, Phát, Bạch — — —	: 12 —
Hai bộ Hoa, mỗi bộ 4 quân	: 8 —

Cộng chung 144 quân

Nhưng sau, đề gây thêm hào hứng, giới Mạt Chược đã thêm vào 4 quân:

ĐẠI HOA, NGUYỄN, HỖ, HỢP
(Tài Phá) (Duyn) (Hỷ) (Hạp)

Một thời gian sau, lại thêm vô 4 quân nữa :

TÔNG, VÂN, SÁCH, VẠN
(Chủng) (Thùng) (Soọc) (Man)

Theo đà tăng, chẳng bao lâu sau, bộ bài 144-1-8 ; 152 quân lại được nhân thêm 8 quân nữa, để cho thành 160 quân chẵn chòi. Tám quân sau cùng này được mệnh danh là :

4 quân VƯƠNG (voòng) và 4 quân HẬU (Hầu).

Nhưng theo nhận xét chung của giới sành chơi Mạt Chược, thì với 144 quân chính thức, cuộc chơi đã đủ thích thú hào hứng lắm rồi, bắt tất phải thêm vô làm chi cho phiền phức. Nếu có, thì thêm 4 quân lần thứ như (Đại Hoa, Nguyên, Hỷ và Hợp) là quá đủ, 12 quân sau thêm vô chỉ có công dụng làm cho chóng «oi» (ù), nhưng lại khiến cuộc chơi giảm nhiều thích thú, nhất là về phương diện cao thấp.

Chính vì vậy mà hiện nay nhiều người chỉ ưa dùng bộ bài 144 quân hoặc 148 quân ; các bạn sẽ hiểu vì sao sau khi đã thấu triệt công dụng của các quân được thêm vô đối với cuộc chơi.

Cái thú xoa

Những quân bài Mạt Chược quý thì làm bằng ngà, xương, thường thì bằng chất plastic cứng, nhuộm các màu xanh, đỏ hay đen hoặc bất chược ngà, xương. Mặt trước quân bài luôn luôn màu trắng, khác chữ hoặc hình. Trước kia, lưng bài thường làm bằng cây hoặc tre đánh bóng, nay mặt và lưng bài đều bằng chất plastic, lưng màu và mặt trắng. hai mảnh ghép vào nhau. Chất plastic dùng đúc bài phải thật cứng và bền vì phải chịu đựng đụng chạm mạnh khi xoa và đập lát chất dính tại trong khi chơi. Giới chơi Mạt Chược quan niệm là khi đánh phải đập bài kêu chan chát và khi xoa bài phải phát ra những tiếng động lộp độp mới khoái tai, họ xoa bài thật mạnh cũng như đập bài thẳng tay. Đối với hàng xóm chung quanh không biết chơi thì là cả một cực hình đến nhức đầu vì những tiếng động này. Từ khi có lệnh cấm, giới Mạt Chược phải trải 1 mền lên mặt bàn để làm mất những tiếng lát chát, nhất là về ban đêm, thiếu tiếng động quen thuộc, họ thấy cuộc chơi như giảm phần nào thích thú.

Bộ bài thường được đựng trong 1 chiếc hộp cây, có quai xách, cùng với một bản ghi 4 hướng và một bộ xúc xắc (hột). Ngoài 144 quân chính thức, luôn luôn có thêm 8, 12 hoặc 16 quân bài trắng, để sau này thay thế những quân bị nứt mẻ, thất lạc hay mang khác chữ thêm vô.

Sơ lược luật chơi

Nay ta hãy tạm lấy 144 quân chính thức để nói về quy luật chơi Mạt Chược. Xin nói rất sơ lược vì nói rõ đến đâu người không biết chơi vẫn thấy lờ mờ, mà người biết chơi rồi thấy không cần thiết.

Thường thì Mạt Chược chơi 4 người, ngồi quanh 1 chiếc bàn vuông nhỏ, như bàn poker của ngoại quốc. Cũng có khi chơi 5 người, nếu có 5 dàn ghế. Mạt Chược cũng có mặt một lúc. Trường hợp này người thứ 5 sẽ lần lượt thay thế 4 người chính thức tuần tự nhường cho người thứ 5 sau khi xong một gió (tức tối thiểu 4 bàn).

Khi nhập cuộc ngồi đầu đó, một trong 4 người được chỉ định gieo hột để tìm cửa cái và tìm hướng. Tỷ dụ gieo được số 11, thì đếm bắt đầu từ người gieo hột, đến số 11 là người ngồi đối diện y. Người này được coi như sẽ khai mạc cuộc chơi và mang hướng Đông, giữ cửa Đông, tay mặt y là Nam, tay trái là Bắc, trước mặt là Tây.

Một hội Mạt Chược chia làm 4 gió : Đông, Tây, Nam, Bắc. Như đã nói ở trên, người khai mạc cuộc chơi mang cửa Đông và bắt đầu bằng «gió» đầu tiên của hội là gió Đông, tức nhiên người này là Đông Đông, người phía mặt là Đông Nam, trước mặt là Đông Tây và tay trái là Đông Bắc.

Cứ tuần tự hết gió Đông, gió Nam, gió Tây, gió Bắc là hết 1 hội. Nếu các người giữ cửa cái không tới trong suốt 4 gió, thì tối thiểu mỗi gió là 4 bàn một hội có 4 gió, vị chi 16 bàn.

Bắt đầu, bài được đổ ra bàn, quân úp xuống, xoa cho đều. Sau đó phần ai nấy xếp thành 1 hàng 2 chồng gồm 36 quân, tức 18 đôi liên tiếp, thành một hình vuông. Sau khi xếp bài xong, nhà cái gieo hai lần, mỗi lần 2 hột. Lần đầu tìm lấy bài ở hướng nào, lần thứ hai xem sẽ lấy bắt đầu từ chồng thứ mấy.

Bài tới to nhất là «thập tam thái bão» tính 13 phần tức trong bài có đủ 13 quân khác nhau gồm : 3 quân nhưt và 3 quân cừ thuộc 3 hàng vân, sách và vân. 3 quân «Trung, Phát, Bạch» 4 quân «Đông Tây Nam Bắc» và 1 quân thứ 14 giống một trong 13 quân vừa kể, thành 1 đôi làm mát. Trường hợp này rất khó, họa hoằn mới xảy ra; nhưng đối với giới Mạt Chược, tới «thập tam thái bão» thay vì hên, họ lại cho là rất xui cho người tới.

Bài Mạt Chược rất dễ nhận và thuộc, «Vân» thì khác các đồng tiền tròn, «Sách» thì các khúc trúc, trừ quân nhất có khác con chim, «Vân» thì trên khác chữ vân, dưới là con số bằng Hán tự.

Tam Nguyên thì khác chữ «Trung» đỏ, chữ «Phát» xanh, «Bạch» thì đề trắng nguyên.

Tứ hướng khác «Đông, Tây, Nam và Bắc».

Các cây hoa thì có hai bộ, mỗi bộ 4 quân khác «Mai Lan Cúc Trúc» và «Xuân Hạ Thu Đông».

Có Hoa trong bài, nếu trùng cửa được thêm 1 Phán. Cửa Đông là 2 Hoa Xuân và Mai, Nam là Hạ và Lan. Tây là Thu và Cúc, Bắc là Đông và Trúc. Ngoài ra phía trên hoa cũng có khác chữ số cho dễ nhận. Có Hoa muốn đứng lên lúc nào cũng được, và được lấy thêm 1 quân thay thế, vì vậy, phần

đến lúc bài được chờ mới đứng Hoa, hy vọng quân đang chờ, được thêm 1 phán.

Mưu gian lận

Như mọi thứ bài khác, Mạt Chược rất dễ gian lận. Thường thì bộ bài chơi gian hay thật quân uọc (lấy bài) thành ra bài hơ 15, 16 quân, thay vì 13 quân, rất khó kiểm soát vì sau khi bốc bài, ai có thể ước lượng số bài uọc còn đủ để mất đi một vài cộc. Hoặc giả gian bằng cách đẩy đôi Vương Hậu liền nhau nơi đầu hay ở hàng trước mặt, rồi trong khi bốc bài, giả vờ đẩy lại hàng quân và trao bài mới bốc vào đôi Vương Hậu ra. Thật ra còn rất nhiều lối gian lận, nhưng vì phạm vi bài này, nên chỉ nói đến lối thông dụng.

Còn nếu bộ bài gian 2 người trong bốn cửa, thì với đồng dấu hiệu đã hẹn trước khi chơi, chắc chắn người kia sẽ trút túi.

Mạt Chược rất dễ mê, ai đã biết chơi rồi chắc chắn là không còn muốn chơi bài gì khác, nếu được Mạt Chược. Vì vậy, nên trong khi bị cấm, đã có nơi chơi Mạt Chược trên lầu 3, 4 tầng, bàn ghế chân đay cho khỏi có tiếng động, nhưng cũng không sao thoát khỏi vì vẫn còn tiếng bài va chạm khi xoa. Theo đồn đại, thì đã có dân chơi Mạt Chược bị bắt nuốt quân bài, mà vẫn không kinh. Cũng có nơi in bài lá thay thế cho các quân bằng plastic, nhưng chơi như vậy, thích thú bị giảm rất nhiều.

Nói tục một cây

Giới chơi Mạt Chược gồm cả 2 phái Nam và Nữ nhưng theo thiên ý thì môn giải trí này thích hợp cho phái Nam hơn, vì trong khi chơi có những động tác mạnh mẽ như khi xoa bài, khi đánh quân ra, khi làm sao kêu chan chát mới khoái. Hơn nữa, ngôn ngữ dùng trong khi chơi, nên gặp người nào lỡ có thể làm cho phải đẹp phải đổ mặt xuống ngùng. Chẳng hạn như khi đánh quân Phát xuống, lại kèm thêm câu : «Đây, xin chào bà cây rậm rì», hoặc «Cái lỗ rồn» thay cho quân Nhất Vân «Nhấn nhụi» thay cho Bạch, hoặc cố ý nói cợt bằng những câu như «Cho xuyên một cái lỗ» «Bà này xuyên nhiều mới thành phình» hoặc «Bà này nói tài thực, mớ đầu trứng đó». Thì thay vì vui chơi, lại có thể dễ dàng biến thành đấu khẩu.

Mạt Chược là một thú tiêu khiển cho tất cả mọi người, từ cao đến thấp, từ trẻ đến già. Coi là một phương tiện giải trí tạo nhả cũng được mà cho là một môn cờ bạc cũng không sai, tùy theo quan niệm từng cá nhân mà thôi. Nếu bỏ tất cả 16 quân bài, thì Mạt Chược là một thứ bài rất nhiều cao thấp, khi chơi phải xử dụng lý trí để xoay chuyển quân bài, quan sát bài làng tránh những lầm lẫn có thể hại cho đồng bạn, và phải biết hy sinh lợi nhỏ rất mau, hoặc xé bài đánh cho cửa có lợi nhỏ tới để tranh những ván tới lớn, hoặc Mùn

Cùn. Phải biết đứng hoa đúng lúc và nhất là đứng có ích kỷ, chỉ biết gò bài của mình, đánh những quân độc ra, khiến người khác bị thua oan. Chính vì vậy, mà chơi Mạt Chược phải là 4 người sắn sàng bằng nhau, đừng có chênh lệch nhiều, để tránh những lầm lỗi đã nói trên, nhiều khi bị thua một cách oan uổng lại thêm bực mình.

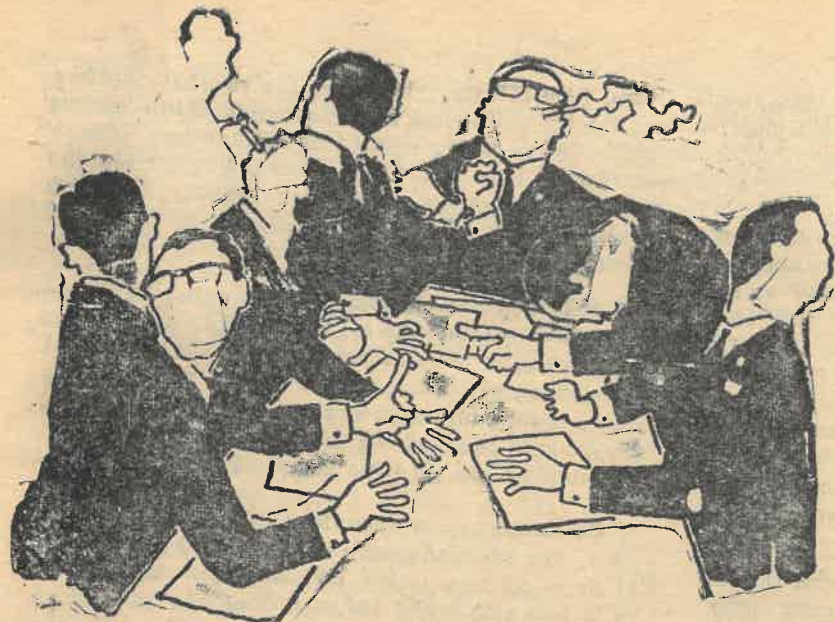
Điều nên nhớ là không những tránh không để cho cửa có nhiều phán tới, mà cũng cần đứng để cho nhà cái tới, vì nếu nhà cái tới, nhà con không những phải chung gấp đôi, mà cái và gió vẫn đứng nguyên. Đã có trường hợp một người bị thua từ đầu hội tới gió cuối cùng, nhưng đến khi y được giữ cái, tới liền tiếp 4, 5 bàn gỡ được hết số đã thua mà còn lời.

Có những người chơi thạo khi bốc bài lên họ dễ y, lộn xộn không xếp thành phu và thành đội, vì sợ có kẻ khác tình ý, cứ trông cách rút bài đánh ra là biết ngay trong bài có những phu gì, những đôi nào, và chờ ăn quân nào. Đối với họ khi bốc bài họ không cần lật lên coi, chỉ vuốt ngón tay qua mặt bằng ngón cái là biết ngay quân gì.

Mà chược và chánh trị

Trong thời gian bị chánh phủ Cự Hồ giam lỏng tại Hà Nội, cựu Hoàng Bảo Đại thường dùng Mạt Chược làm phương tiện tiêu sầu giải muộn và chơi tại tư gia của một thương gia cuối đường G a Long (Hà Nội). Theo những người đã được hầu bài vị vua cuối cùng nhà Nguyễn này, thì Cự Hoàng thường vô bàn với hai tay không, nhưng đến khi tan các «phình» (jetous) thường được gom phần lớn nơi ở rút của ngân. Các tay có máu mặt tại Hà Nội hồi đó, đều thạo chơi Mạt Chược một cách háng hái, hi vọng sẽ được hầu bài đức vua trong một buổi nào đó.

Trong một thiên hồi ký của G. Bessdowski, nguyên công cán ủy viên bộ ngoại giao Nga Xô, nhân tin của Lénine và Staline, nhân viên cao cấp đầu tiên trốn thời Thế Giới Tự Do bằng cách vượt tường rào Sứ Quán năm 1930, sau bị kết án tử hình khiếm diện. Sống lủn lủn tại Pháp, ông ta kể lại chuyện đã phải cố gắng luyện tập Mạt Chược trong mấy ngày, để có thể hầu bài vị Phó Vương Ngoại Mông tại Phụng Thiên tên Tchang-Tso-Lin (Trương tác Lâm) một con sâu Mạt Chược, để lấy lòng vị Phó Vương. Đồng thời ông ta còn hồi lộ 1 triệu quan bằng cách cố ý thua. Mục đích là mua sự bất can thiệp của họ Trương trước sự hoạt động quân sự của đảng Cộng Sản Trung Hoa. Trong khi đó y mang 10 triệu Mỹ Kim tiền mặt viện trợ cho họ Mao để mua khí giới, bành trướng thế lực chống họ Tưởng. Chính nhờ vào cuộc công cán này mà họ Mao mới có thực lực thực hiện mộng chiếm lục địa, thành lập Cộng Hòa nhân dân Trung Hoa. quấy rối trật tự Đông Nam Á ngày nay (Miroir de L'Histoire-Aout 1962-No 152)—Ai bảo Mạt Chược không có tác dụng chánh trị?

Những ai chơi mà chược?

THIỆU QUANG

Người trong Nam này, ít ai chơi mà chược. Những tay chơi mà chược mà gốc «già sống» thường là các Pilot Không quân, và chắc ai cũng biết, các vị ấy thì «thập bát ban võ nghệ», môn nào cũng tinh thông.

Từ ngày di cư tới nay, số người chơi tổ tôm càng ngày càng hiếm hoi. Bây giờ mà kiếm được một chạn tổ tôm thì thật là quý hóa vô cùng. Sở dĩ như vậy là vì chơi tổ tôm khó quá, luật lệ rất ư là khó khăn, có nhiều người học đánh cả năm mà cũng chưa chơi được. Thường chỉ có các cụ già là còn giải trí bằng môn này mà thôi. Thỉnh thoảng, trong đám ma của một cụ ông hay một cụ bà nào đó gốc Bắc kỳ di cư, thế nào bạn cũng nghe thấy tiếng xì xào trong đám người đi đưa ma: «Thế là lại mất thêm một chạn tổ tôm!»

Trong khi đó, mà chược có cơ khá hơn nhiều. Từ sau năm 63 và nhất là mấy năm gần đây, số dân chơi mà chược càng ngày càng tăng mạnh mẽ. Đồng thời môn giải trí này không còn là độc quyền của các cụ già nữa. Giới trẻ V.N tương lai của dân tộc, bây giờ cũng xòa ra rít, nhất là các ông được sĩ, bác sĩ, luật sư tương lai.

Cứ sau mỗi kỳ thi cuối năm là lại thấy họ lộp lộp lại mà coong suốt ngày suốt đêm. Nhờ luyện tập đánh bạc nên về sau này quý vị nhân tài đó hay bỏ nghề ra làm chánh trị, ứng cử dân biểu nghị sĩ v.v. cũng là những cách đánh bạc!

Đồng bệnh với họ là mấy ông phi công. Hình như mấy chàng Pilot chưa vợ chỉ có ba mục đích để làm: đi bay, hẹn đào và xòa mà chược.

Nói tới dân chơi mà chược mà không đề cập tới các ông to, bà lớn và giới áp phe, thì quả là một điều thiếu sót ghê gớm. Có người đã từng nói «Mà chược là một Jeu diplomatique» xin tạm dịch là môn chơi xã giao. Xã giao đây có thể hiểu theo hai nghĩa.

Ông cũng như thằng

Nghĩa thứ nhất là ta nên biết đánh mà chược để đường giao thiệp được rộng rãi. Mà quả thật,

biết đánh mà chược nhiều khi cũng có lợi thật thừa quý vị. Xin kể hầu quý vị một câu chuyện có thật như sau: Người viết bài biết một ông, trước đây là hạ sĩ phục vụ tại một tiểu đoàn ngự lâm ở Đà Lạt. Thường ngày ông vẫn xòa mà chược với người bạn mà ông không biết rằng vị đó là một đại úy tiểu đoàn trưởng, cũng của một tiểu đoàn ngự lâm quân. Hai người thường xòa mà chược với nhau cả năm nhưng không ai biết rõ gốc gác của nhau, họ chỉ cần biết là họ rất hợp với nhau trong bàn mà chược là đủ. Một hôm, ông hạ sĩ nọ tới xòa và nói rằng có lẽ đó là lần cuối ông ta xòa với các bạn vì sắp phải đi xa. Lúc đó, ông đại úy tiểu đoàn trưởng kia mới hỏi thăm và biết được đơn vị mà ông này đang phục vụ. Sau đó mấy hôm, ông hạ sĩ khấn gói quà mướp theo đơn vị đi chuyển lên Kontum. Đoàn công vơ đã đi được trên bốn chục cây số, bỗng thấy 1 chiếc xe Jeep chạy theo, vượt lên đầu xe của vị trưởng xa rồi ngừng lại. Ông Đại úy tiểu đoàn trưởng kia từ trên xe bước xuống và đưa cho vị sĩ quan điều khiển đoàn xe một sự vụ lệnh. Sự vụ lệnh cho ông bạn mà chược được chuyển sang đơn vị mới thuộc trách nhiệm của vị đại úy mà chược kia. Và từ đó, hai người tiếp tục xòa với nhau đều đều và hình như không còn có sự phân biệt về đẳng cấp giữa hai người bạn mà chược đó.

Tướng tá đủ cỡ

Hồi trước cách mạng 63, có 1 ông Tướng bị cụ ceno ngồi chơi soi nước trong mấy năm liền. Buồn quá, ông Tướng và bà Tướng bèn tổ chức xòa cho đỡ buồn. Nhưng khổ nỗi chơi mà chược lại phải đủ bốn người mới chơi được. Ông và bà là hai chân, người em trai của bà Tướng là chân thứ ba. Hãy còn thiếu một chân. Thế là anh chàng Trưởng úy, sĩ quan tùy viên bên học đánh mà chược để sơ của mỗi khi không kiếm được chân thứ tư.

Một tuần bảy ngày thì chàng ta phải hầu mà chược gần đủ bảy ngày. Có tháng gặp vận đen,

chàng ta thua mà chược không còn một xu. Đã thế hết khổ đầu, có bạn đánh bài, ông Tướng ra một quân bài, bà Tướng vừa định ăn thì chàng tùy viên lại «phỗng» cái đét. Bị mất ăn, bà Tướng giận quá, đập quân bài xuống rồi gài: «À, mày dám phỗng quật bà, bà sẽ mày chết thôi cho mà xem» Tất nhiên Trung tá tùy viên phải làm một đàn chơi lép vế và bắt đầu đi.

Cũng có những người chơi mà chược tuy không may mắn hi hữu như ông hạ sĩ kể trên nhưng cũng được trọng vọng không kém. Có một ông được sĩ tên nổi ở tù tận ngoài Nha Trang, thỉnh thoảng vẫn được máy bay ra đón vào Saigon. Không phải là để bàn việc quốc gia đại sự đâu thưa quý vị mà chỉ vào đánh mà chược ít ngày cho đỡ buồn trong lúc «người» bị ngồi chơi soi nước.

Ông Tướng T. đã có thời làm tư lệnh sư đoàn ở Kontum thời cụ Diệm. Nhiều khi gia đình lên kiện, muốn tổ chức xòa cho đỡ buồn mà kiếm mãi không đủ chân, vì ở xứ khổ ho, có gầy đó mấy người chơi đánh mà chược? Thế là ông Tướng bèn phải lái xe đánh xe xuống tận Qui Nhơn hay Đà Lạt để đón khứa. Cái sự mà chược nó công phu như vậy đó!

Trong những canh mà chược, người ta dễ nói chuyện với nhau lắm. Nhất là những áp phe. Chẳng hạn mà có thiếu gì người ăn nên, làm ra và thăng quan tiến chức nhờ những ván bài mà chược. Nhưng chắc chắn không ai thành công bằng mà chược hơn một chàng đại úy sau đây.

Chàng ta là một đại úy Không quân và đánh mà chược rất cao. Chàng ta thường được hầu mà chược một ông Thiếu Tướng nọ cũng là một cây mà chược. Họ đánh to lắm, ăn thua vài trăm ngàn là thường. Chàng ta đã khéo được lòng ông Tướng bằng cách đánh «nàng» để cho ông Tướng được ư nhiều và ư tiền. Phải là tay «sư» mới có thể đánh thế được. Khi được lòng ông Tướng, rồi chàng ta mới bắt đầu «lời ngon». Mỗi khi được mời tới đánh thì chàng lại: «Thưa Thiếu Tướng cho em mượn ít tiền để đánh cho này em kẹt quá...» và ông Tướng cho mượn liền. Được thì chàng ta bỏ túi, còn nếu thua thì: «Xin Thiếu Tướng cho em khát ít bữa». Nhưng với tài nghệ của chàng thì mười canh thua một, được bảy hay tám hòa. Do đó, chẳng bao lâu người ta thấy chàng Đại Úy nọ sầm xe hơi rồi tậu nhà và...

Khôi hài mà chược

Có bốn người ngồi đánh mà chược, ba ông và một bà sồn sồn. Một ông đánh ra cây nhất sách, ông nhà dưới không ăn và cũng lại đánh ra cây nhất sách và nói:

— Này thi trên đánh dưới thêm, xin mời bà chơi...chim?

— Bộ ông tưởng tôi không có chim hay sao? Nói rồi bà ta cũng lại đánh ra một cây nhất sách nữa.

Dạ thưa quý vị, trong mà chược cũng giống như trong tổ tôm, người ta thường đặt tên cho những quân bài như trong tổ tôm. Cứu vãn là «cao

mà đen», cứu sách là rước đèn, bát vãn là cả «rước bát sách là phi phèo bỏ gối ngồi chơi... trong mà chược thì nhất sách là chim, nhất vãn là rồn bà đầm hay rồn bà Nhu, bát vãn là cá chột hoặc râu ông Kỳ (thành thật xin lỗi Thiếu Tướng), cứu vãn là mặt rỗ, tam sách là si líp, v.v...

Xin kể chuyện tiếp.

Bốn người trên tiếp tục đánh bài. Tình hình đã tới lúc gay cấn vì có một ông bài lớn, nếu ư được thì làng giam tiền bằng thích. Tay ngồi trên bà sồn sồn vốn đánh rất cao, rút ra cây nhị vảo đánh xuống, cố tình đánh cho bà ta ư. Bà sồn sồn chạy được vãn bài lớn bèn reo lên:

— Chà này cao thiệt, nhét ngay vào cái «xuyền» của người ta thế này thì chịu sao được? Nói rồi bèn ngã ra ư.

Trong lúc bốn người đang đánh dở dang gần hết hội thì một ông bước vào. Bà sồn sồn cất tiếng nói:

— A, ông Tham, mời ông ngồi chơi chút xíu, cũng sắp hết hội rồi. Tây sau ta có thể đánh gió trung. (chơi năm người lần lượt thay phiên nhau, bốn người đánh, một người ngồi ngoài.)

Ông Tham này, có lẽ cũng hơi ba que:

— Ô, không sao, xem sướng hơn chơi, thưa bà,

Mà chược hay Ma chược

Người Âu, Mỹ cũng chơi mà chược. Bằng chứng là ở Hồng Kông có những cỗ bài đặc biệt có khác cả những mẫu tự La tinh để bán riêng cho người Âu Mỹ và có một cuốn sách xuất bản tại Hoa Kỳ với tác giả là người Mỹ viết về kỹ thuật đánh mà chược.

Nhưng theo một người bạn Hoa Kỳ cho biết thì hiện tại số người Mỹ đánh mà chược rất ít. Chỉ có những bà sồn sồn thuộc giới thượng lưu, nhan cư vì bất tiện, không biết tiêu thì giờ bằng cách nào mới chơi mà chược. Đời sống máy móc hiện tại đâu còn cho người Âu, Mỹ những thì giờ rảnh rỗi nữa.

Người Việt Nam ta thì khác hẳn, tuy đời sống càng ngày càng cơ cực, cách kiếm ăn càng ngày càng vất vả, thế mà số người chơi mà chược càng ngày lại càng đông. Quý vị nên biết rằng muốn chơi mà chược, thường là phải chơi trong nửa ngày là ít. Các dân ghiền mà chược thường chơi ít nhất là một chiều thứ bảy cộng thêm ngày chủ nhật nữa. Nền kinh tế của ta càng mùa thu chết thì dân chơi mà chược càng đông. Vậy mới lạ.

Nhưng còn một điều lạ hơn nữa là thà không biết chơi thì thôi, còn nếu đã mó vào quân bài mà chược rồi thì khó mà «cai» lắm. Người viết bài này đã từng được nghe nhiều vị tuyên bố: «bỏ vợ thì được chứ bỏ mà chược thì khó quá». Nhiều chàng trai đang ngồi đánh mà chược thì đào mò tới, chàng bèn nói với đào là xin chờ 1 tý. Nhưng một tí ở đây có khi là bằng giờ vì giết không ra. Nếu được thông cảm thì tốt, còn nếu không thì «nhờ em tí, em chỉ có thể là vợ lẽ của anh thôi còn vợ cả của anh là mà chược rồi, khó bỏ quá!»

Có lẽ bởi thế cho nên người ta mới nói rằng là «MA CHƯỢC».

THIỆU QUANG

A black and white illustration of a horse running towards the left. The horse is wearing a blanket with large dark polka dots on a light background. It also has a decorative collar or bridle with a large, dark, textured mass on top. The horse's tail is flowing, and its legs are in motion, suggesting a gallop. The style is simple and graphic, with bold lines and high contrast.

-Nơi giải trí lành mạnh hay TRUNG TAM CỜ BẠC?

Sau cuộc đua cuối cùng ngày chủ nhật, sáng thứ 2 tại các quán cà phê, dân tuyệt phích vẫn hăng

Trường đua Phú Thọ, nơi giải trí thể thao lành mạnh hay trung tâm cờ bạc, tùy theo quan niệm cá nhân, là nơi tụ họp thường xuyên hàng tuần của giới tư bản dân này, cũng như của giới dân thợ, nông thôn, cả kéo từ bốn phương tám hướng đổ về, nhất là

Nằm phía Tây thành phố, với một diện tích nhiều mẫu tây, trước kia bốn chung quanh là rừng cao su vắng vẻ. nay là con đường Lê Đại Hành nơi có cổng chánh Trần Quốc Toản Nguyễn văn Thoại và Lữ Gia Trường đưa Phú Thọ có 1 đường đua 1.800 thước và một dãy khán đài trung ương ba tầng lầu với hai dãy phụ hai bên. Từ cổng vô và từ mặt sang trái là dãy chuồng ngựa, nhà càn, sân quần vợt rồi cách một dãy nhà phụ và qua cổng vô, là sân quần 2, nơi ngựa với nài trình diễn lần chót trước khi ra đường đua. Được xây từ hồi Pháp thuộc xưa, khán đài và nhà phụ đều được bê tông cốt sắt rất kiên cố, và theo phép xét chung, có thể còn vững được nhiều chục năm nữa.

Nậu « canh vè » đã bị dẹp một thời gian, nay lại có mời tái phát. nhất là mỗi khi có các cuộc đua ngựa. A4, B3 và C3 - Dân chuyên

Trước kia, trường đua chia ra làm hai khu riêng biệt : khu bình dân và khu trung ương. Tiền vào cửa khu bình dân là 4 xu và khu trung ương hai các. Sau tăng lên bình dân 3đ và trung ương 10đ. Sau Tết Mậu Thân, khu bình dân do quân đội tạm đóng, chỉ còn có khu trung ương và tiền vào cửa tăng lên 20đ. Chương trình các

Trong số tiền bán vé thầu được
đương như trường đua nạp 28%
thuế, số còn chia cho các vé trúng.
Trung bình, mỗi cuộc, sau khi trừ
thuế mà còn lại từ 2 đến 3.000.000đ
chia cho vé trúng. Trước đây bảo
chí đã làm tùm lùm hỏi số tiền của
Trường đua nạp cho quốc gia,
được chi như thế nào ?

Ngày chủ nhật tổng số thuế nạp cho ngân sách quốc gia, còn ngày thứ bảy, Hội đua ngựa được hưởng phân nửa để chi vào việc điều hành trả lương nhân viên nâng đỡ ngành chăn nuôi ngựa, tu bổ, trang bị cho trường đua đồng thời giúp vào các quỹ Đường lã, Dục Anh, Thê Thao, Thê Dục, Thanh Niên, Cứu Tế Xã Hội vv...

Hiện tại mỗi buổi đua, Hội đua ngựa phải trả lương cho khoảng trên một ngàn nhân viên gồm có nhân viên phòng vé, giám thị thanh tra, kiểm soát an ninh, vv... và Văn Phòng Ban giám Đốc.

Các buổi đua, bị gián đoạn vì thời cuộc bắt đầu chạy lại vào khoảng năm 1957 cho đến Tết Mậu Thân, qua một thời gian nghỉ để sửa chữa, mới chạy lại từ cuối năm 1968.

Hội mới trang bị được một chuồng khởi hành nhập cảng từ Úc Châu, để thay thế cho Ban phát cờ, thường bị tuyệt phích là ó mỗi khi có ngựa bị chấn thương chạy rời rạc. Trong khi đua các giám thị đường đua kiểm soát các ngựa chạy và Ban giám thị mức tới kiểm soát và quyết định về thứ tự. Nơi mức tới có đặt máy quay phim để lấy hình dùng làm tài liệu định đoạt khi nhiều ngựa về cùng một lúc.

Niu kéo ngựa — đốp ngựa

Vì có sự kiểm soát chặt chẽ, phạt nặng khi các anh nài tỏ ra mờ ám, nên việc niu kéo đã bớt đi nhiều, nhưng chưa phải là dứt hẳn. Các chủ nài tinh khôn còn đủ 36 kế để khi hành mưu mô đen tối như canh nhĩ, kéo ngựa xẹt để bị truất hạng, cố ý banh, cho ngựa vào đường cát vv... Nhưng mỗi khi các chủ hành động quá lộ liễu đều bị phạt gắt gao.

Nạn «đốp» ngựa tức là chích thuốc kích thích cho ngựa bị cạnh chừng rất ngặt có giám phần nào nhưng cũng chưa phải là đã dứt hẳn.

Cũng vì niu kéo mà một vài con ngựa rất hay đã bị cấm hẳn không được đua, phải mang qua Khô Me chạy như vụ con Mỹ Ngọc quay ngang, khiến ngựa về sau và nài bị thương vì đụng qua mạnh, vụ Long Sơn kiệp, một danh mã chỉ cấp có 1 thước 23, vẫn về nhất

oiai hùng bỏ xa con về nhĩ, mặc dầu phải đeo số chỉ 52kg.

Vụ niu kéo Long Sơn Hiệp quá trắng trợn, tuyệt phích phần nộ, dùng gạch đá liệng, la ó rầm trời. Ban Giám Đốc, muốn xoa dịu lòng căm phẫn của tuyệt phích, phải hoàn lại tiền vé về Long Sơn Hiệp, mặc dầu đã trả tiền cho vé trúng, mở đầu một vụ trái ngược hẳn với qui lệ đua ngựa.

Ông LVH, một chủ ngựa mà thành tích niu kéo đã được tuyệt phích đặc biệt lưu ý, một phen đã suýt chết vì bị các tuyệt phích la ó và ném đá. 1 bác sĩ khác, miệng thì luôn luôn tuyên bố là ngay thẳng nhưng là vua niu kéo, vì không những niu ngựa mình, mà còn có tài niu kéo ngựa của người khác. Lại 1 bác sĩ khác tuyên bố không khi nào thêm đốp ngựa, nhưng mỗi khi ngựa của đương sự ra sân là y như đã đốp ngắc ngư, kẻ nào khác đã tốn công đốp ngựa của đương sự chẳng?

Còn có chủ ngựa khi ngựa của ông được coi là pha vô ri và được tuyệt phích tận tình chiếu cố hết về là y như cuộc đốp ngựa của ông ta cầm đèn đỏ.

Các con ngựa hay

Ngoài những chủ ngựa coi làm đẹp và niu kéo là bài ruột, cũng may còn có 1 số chủ ngựa khác đã làm đẹp cho hội đua ngựa bằng hành động quang minh chính đại của mình, như BS. NC Nh, chủ cặp ngựa Nữ Thần, Vàng Hoa ngày trước, và gần đây, các ngựa Tana, Tina, Ty Ty, Đạm Xuân, vv... Rất đáng tiếc là vị chủ ngựa này B.S.Nh không biết bắt như ý việc gì mà đã cho và bán hết ngựa, và thế không còn chơi ngựa đua nữa. Như nhiều người đã chứng kiến, nếu trong độ có ngựa nhà mà mặc dù chỉ hy vọng mỏng manh, vị chủ ngựa này cũng ra sức bênh vực ngựa mình, khiến một số tuyệt phích chuyên mô tuy dỏ, vớ được tuy dỏ, tưởng bở, xô nhau mua theo, kết quả một mớ như quả bưởi khô. Tuy nhiên có 1 độ, ngựa Đạm Xuân đã bắt ngờ mang thành công về cho chủ, khiến ông này bất đắc dĩ phải thu về 1 món tiền lớn. Trông số ngựa của BS. NC Nh, có con TANA là ngựa rất đặc biệt, trong 100 độ

chạy thì 99 độ về nhứt bỏ con nhĩ xa tấp. Giới tuyệt phích thường nói đùa là con TANA về tám rừa xong xuôi, đang ngồi uống a-pê-rô mới thấy con nhĩ về. Tuy nhiên có 3 con ngựa đã thắng con Tana trong gang tấc là các con Hồng Nhung, TyTy và Anh Phong thì Anh Phong bị chết ngay hôm sau vì chạy quá sức, các con Hồng Nhung và TyTy thì đều bị hư sau khi đã thắng Tana. Quả thật Tana xứng danh là XÍCH THỔ—Các ông HBL, LTh Đ. PVR cũng 1: những chủ ngựa đứng đắn rất xứng đáng được gọi là ông chủ, dù chỉ là chủ ngựa.

Mặc dầu đơn vị về vẫn là 20, nhưng thường thưởng đôi ba tuần, có những độ «Surprise» cho trúng năm bảy trăm đôg hoặc trên một ngàn. Cũng có lúc tuyệt phích nào được cô hồ: Trường đua cho ăn jóc, đánh theo số hoặc chiêm bao, đã có trúng một vé ăn ba, năm hoặc 6 ngàn đồng. Những độ trúng to như vậy họa hoằn lắm mới có, hàng năm mới có một lần, còn thì thường trúng dăm bảy chục nếu về chưa bán hết; những độ có ngựa pha-vô-ri bán hết vé thì chỉ 200 nếu không có vé «súp» và 80 nếu có vé «súp».

Vé trúng lớn nhất từ xưa tới nay là 20 trúng trên 17 ngàn.

Một bà đánh cầu âu theo chiêm bao, trúng 25 vé, tính ra gần nửa triệu (hồi trước cách mạng) đã ngất xỉu vì quá xúc động, báo hại cánh sát phải hộ tống về. Đường như độ đó ngựa Marathon của ODB, một đầu bếp giải xanh (cordon bleu) mang số 10 về nhứt, kéo theo Hồng Phi Long mang số 4 về nhĩ, còn các ngựa pha-vô-ri đều đi doong cả. Ngay cả ông DB chủ Marathon cũng không ngờ ngựa mình chạy quá hay, nên đã không trúng được các nào, suýt soa hoài.

Vì ảnh hưởng chiến tranh, dân Saigon ít dám đi chơi xa vào những ngày nghỉ Trường đua là nơi tập trung của mọi giới muốn tìm những phút hồi hộp thích thú.

Rất mong hai vị Chủ tịch và Tổng giám Đốc hiện tại giúp Trường Đua Phú Thọ được mỗi ngày một cải cách, thành một nơi giải trí tao nhã của dân tuyệt phích yêu chuộng đua ngựa.

THIỆU QUANG

ĐỜI LẮM CẮM

Chỉ vì áo cưới

ATHERSTONE, Anh Quốc. (AP) Vào một buổi sáng đẹp trời, trong nhà thờ St. Botolph, giữa lúc mọi người được mời dự lễ cưới đang hát thánh ca, cô dâu Lois Elliott, 16 tuổi, vịn tay cha từ từ tới gần bàn thờ Chúa. Khi tới đứng bên chú rể, Lois nắm tay vị hôn phu rồi cả hai quỳ xuống để cha Frank Best làm lễ.

Cha cầm cuốn thánh kinh đọc một đoạn rồi nhìn đôi trai gái, cha cất tiếng vang cả giáo đường:

«Lois Elliott con có chấp nhận người này làm chồng vĩnh viễn của đời con hay không?»

«Thưa Cha...» Nói dứt lời Lois đứng dậy, quay gót bước xuống và đi ra khỏi nhà thờ trước những cặp mắt kinh ngạc của mọi người.

Về sau, cha Frank nói: «Câu trả lời của cô ta làm tôi sửng sò cả người. Tôi đứng chết đứng ở đó một lúc lâu và thầm cầu nguyện là cô ta sẽ đổi ý và trở lại.»

Trong khi đó thì Lois bày tỏ ý kiến: «Người con gái cũng phải có quyền được trả lời đúng theo ý muốn của mình chứ?»

Theo thân phụ của cô Lois Elliott thì lý do chính đã khiến cô trả lời không là vì một người bên họ nhà trai đã vô ý làm phật lòng cô, người bà con này đã đưa ra một nhận xét về chiếc áo cưới của cô dâu, vài phút trước khi cô Lois bước chân vào nhà thờ để chịu phép cưới.

Suýt ở tù... vì nói ầu

SAN FRANCISCO, Hoa Kỳ (UPI) Kịch sĩ danh tiếng Mỹ Groucho Marx trong một cuộc phỏng vấn dành cho nhật báo Berkeley đã tuyên bố 1 câu hơi phạm thượng: «Hy vọng độc nhất của đất nước này là một cuộc ám sát Nixon», nguyên văn: «the only hope this

country has is Nixon's assassination».

Kết quả của sự phát ngôn bừa bãi này là Groucho Marx bị ông cô vô đóm về bót sau khi bài phỏng vấn trên được đăng trên báo. Sau đó ít lâu, kịch sĩ tên tuổi được đưa ra tòa xét xử và được tha bổng vì theo lời phán quyết của quan tòa James L. Browning Jr. thì lời tuyên bố trên của Groucho Marx không phải là một hiểm họa thực sự (was not a true threat), «tuy nhiên nó cũng gần gần đúng» (although it comes close). Gần đây các báo có đăng tin một công dân VN bị bắt giải tòa vì đã gọi Tổng Thống là Thăng, trong một quán nhậu.

Ai bảo bà thích coi chim?

LA FLECHE, Pháp (UPI) Bà Denise Pickhon làm việc tại một khách sạn, thứ sáu tuần trước, trong lúc rảnh rỗi bên đi chơi sở thú cho đỡ buồn. Hôm đó bà đeo ở trước cổ một chiếc đồng hồ bằng vàng có nạm kim cương, cả trị giá trên 800 dollars.

Lúc tới trước chuồng chim Đà Đều, bà Pickhon ghé sát đầu gần chuồng để xem chim. Một con đà điều tên là Nandou, không hiểu đã khoai chiếc đồng hồ của bà Pickhon như thế nào mà lại đớp ngay lấy và nuốt liền vào bụng.

Bà Denise Pickhon đau lắm. Không đau vì bị chim mổ mà đau vì tiếc của. Nhân viên sở thú trấn an bà là chịu khó đợi vài bữa, họ sẽ canh chừng chim thật cẩn thận và may ra «châu sẽ về hiệp phỏ» khi mà «chu kỳ tiêu hóa của chim được hoàn tất» Ngoài ra, họ rất tiếc là không có phương pháp nào khác để lấy chiếc đồng hồ lại cho bà vì giá trị của con chim còn quý hơn chiếc đồng hồ của bà nhiều.

Đé tóc hippy nguy hiểm

BRASIIIA, Brazil (UPI) hôm thứ bảy vừa qua, Dân biểu Sinval Boaventura đã cho biết có 1 nhóm vào khoảng 100 mọi da đỏ đã xâm nhập một công trường xây cất ngôi làng mới thuộc vùng Amazon (Nam Mỹ) với mục đích tìm kiếm một người vợ cho vị tù trưởng của họ.

Viên thông ngôn đã trình bày cho họ biết rằng không có ai trong số những người làm việc tại công trường xây cất nói trên là dân bà.

«Người da trắng nói láo» người da đỏ cầm đầu nhóm mọi Cacique nói vậy khi nhìn thấy một người thợ ảnh trẻ tuổi, có râu nhưng lại để tóc híp-pi màu bạch kim.

Dân biểu Sinval Boaventura kể lại rằng đám mọi Cacique nhất định không chịu bỏ đi cho đến khi mà anh chàng thợ ảnh để tóc híp-pi kia phải tụt quần ra cho họ khám chim sau đó.

«Người da trắng không nói dối, họ cũng không còu đàn bà nữa». Đoàn quân da đỏ buồn bã kéo nhau trở lại rừng xanh.

Con ông hoàng bà chúa

FOREST ROW, Anh Quốc (AP) Viscount Linley, 9 tuổi, con trai của công chúa Margaret và quận công Snowden và là chúa của Nữ Hoàng Anh Elizabeth đã không được tham dự một chương trình của trường nơi cậu đang theo học, Đó là chương trình làm sạch sẽ, vớt nhặt những rác rưởi ở một cái hồ nhỏ trong phạm vi nhà trường. Tham dự công tác vệ sinh này, tất cả học sinh đều mặc quần áo cũ. Nhưng cậu bé con nhà quý phái này lại «thiếu» quần áo cũ, do đó đã phải đứng ngoài cuộc chơi.

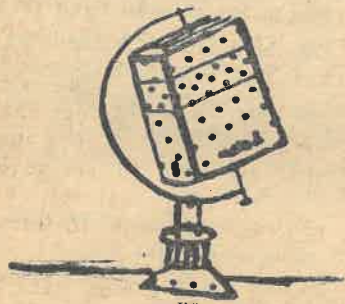
Chiếc bàn đất nhất thế giới

NỮU ƯỚC (UPI) Một cái bàn của Madame de Pompadour, người nhân tình nổi tiếng nhất của Hoàng Đế Louis Thập Ngũ đã được đem bán đấu giá tuần trước với giá 410,000 dollar (vào khoảng 164 triệu bạc Việt Nam tính theo hối xuất mới 400 đồng một dollar).

Chiếc bàn này làm bằng gỗ Mahogany (một thứ gỗ đặc biệt của vùng nhiệt đới thuộc Châu Mỹ). Là một tác phẩm danh tiếng của Jean Francois Oeben, và là một phần trong số những đồ trang trí trong nhà của bà John D. Rockefeller Jr. đem bán đấu giá. Tất cả trị giá vào khoảng một triệu rưỡi dollars.

Người đã bỏ tiền ra mua được chiếc bàn trên yêu cầu được đặt tên.

Đây là chiếc bàn đất thứ nhĩ trên thế giới. Người ta còn nhớ rằng chiếc bàn đất nhất thế giới là của bà Anna Dodge ở Detroit đã mua tại Luân Đôn cũng trong năm nay với giá là 415.000 dollars.

Anh Điển

TÍNH SỐ ĐÒI

HẠ VIỆN

Độc diễn thành công

Mặc dầu các dân biểu đối lập gồm phe Ấn Quang và Xã Hội tây chạy, các dân biểu Cấp Tiến bỏ phiếu chống, cuộc bầu cử vẫn phòng thường trực và Chủ tịch các ủy ban chuyên môn Hạ Nghị Viện hồi cuối tuần qua cũng đã đem thắng lợi cho liên danh duy nhất do DB Nguyễn Bá Cẩn làm thủ ủy với tỷ số 81 trên 112 DB hiệu diện. Số DB vắng mặt là 47 vị.

Với cuộc bầu cử này, DB Ng. Bá Cẩn đã đắc cử chức vụ Chủ tịch Hạ Nghị Viện. DB Cẩn sinh năm 1930 tại xã Diên Hòa, tỉnh Mỹ Tho, tức là cùng quê với bà Nguyễn văn Thiệu. Ông tốt nghiệp đốc sự hạng 2 tại Học Viện Quốc Gia Hành Chánh và từng đảm nhiệm chức vụ phó tỉnh trưởng hành chánh Long An. DB Cẩn còn là đệ nhị phó chủ tịch Quốc Hội pháp nhiệm I vừa qua và là người được Hành Pháp tin cậy.

Cũng cùng đắc cử chung Liên Danh với DB Cẩn trong VP thường trực, còn có 8 DB khác, đáng kể nhất là DB được sĩ Nguyễn Thị Hai với chức Đệ nhị Phó CT, DB Trương như Thiềm (em vợ cố được sĩ Nguyễn Cao Thắng) với chức Đệ nhất Phó Tổng Thư Ký, chức vụ Tổng Thư Ký về tay DB Hoàng Thông. Ngoài ra còn có 18 DB khác đắc cử chủ tịch các ủy ban chuyên môn. Riêng chức vụ CT ủy ban Quốc Phòng của DB Trần Văn Đôn (1) đã gây sóng gió đôi chút trước cuộc bầu cử. Khi DB Thung thuộc đơn vị Quảng Nam lên diễn đàn cho rằng DB Đôn đã phản bội cuộc cách mạng 1963 vì hiện giờ ông đã liên kết với những kẻ đang thiết lập độc tài. DB Thung cũng kêu gọi ông Trần Văn Đôn hãy hồi tâm lại, đừng a dua theo những trò phản dân chủ.

Về phía các DB tây chạy, Lê Đình Duyên, đại diện nhóm DB Ấn Quang cho biết rằng các DB bỏ phòng họp là để phản đối lối bầu bán theo thể thức liên danh, điều mà ông gọi là phi dân chủ.

Được biết theo nội quy của HNV, văn phòng thường trực và chủ tịch các ủy ban chuyên môn được bầu theo thể thức liên danh và minh danh. Trước đây các DB đối lập tại HNV cũng đã từ tính

lập một liên danh thứ 2 ứng cử viên chủ tịch HNV là DB Trần Văn Tuyên đề tranh cử với liên danh của DB Nguyễn bá Cẩn. Tuy nhiên kế hoạch đã thất bại vì vào phút chót trước khi hết hạn nộp đơn ứng cử nhóm DB Cấp Tiến đã từ chối liên kết trong một liên danh như vậy.

LẬP TRƯỜNG

Không trung lập

Tuần vừa qua, Tổng Thống VNCH Nguyễn văn Thiệu đã gián tiếp bác bỏ đề nghị trung lập hóa vùng Đông Nam Á khi ông tuyên bố tại buổi lễ kết thúc chiến dịch U Minh tại Cà Mau rằng: «Không ai có quyền bắt dân tộc ta phải chấp nhận bất cứ giải pháp nào không phù hợp với nguyên vọng của quốc gia VN, ngay cả trung lập chế.» Theo TT Thiệu, trung lập chỉ là một hình thức để Cộng Sản tiến hành mưu đồ xâm lược mà thôi. Ông cũng quả quyết rằng VNCH không chấp nhận liên hiệp và không nhượng đất.

Nhắc lại, đề nghị trung lập hóa nói trên đã được cụ thể hóa mới đây khi đại diện các quốc gia Mã, Thái, Phi, Tân gia Ba và Indonesia trong tổ chức Hiệp Hội các quốc gia Đông Nam Á (ASEAN), sau hai ngày nhóm họp vào cuối tháng rồi tại Kuala Lumpur đã ký vào bản tuyên ngôn chung tuyên bố vùng ĐNÁ là «vùng hòa bình, tự do và trung lập».

Mặc dầu kế hoạch nói trên chỉ do năm quốc gia ASEAN khởi xướng nhưng phạm vi trung lập hóa mà các quốc gia này muốn thực hiện còn bao gồm năm quốc gia khác là Nam và Bắc VN, KPC, Ai Lao và Miến Điện, lên tiếng ngay sau khi bản tuyên ngôn được ký kết. Thủ tướng Mã còn tuyên bố rằng nếu kế hoạch này được áp dụng cho chiến tranh Đông Dương thì chắc chắn có thể đem lại được 1 giải pháp hòa bình cho vấn đề VN.

Cho tới nay trong số ba siêu cường được thủ tướng Mã kêu gọi đứng ra bảo đảm nền trung lập trong vùng ĐNÁ là Mỹ, Nga và Trung Cộng, vẫn chưa 1 nước nào chịu chính thức lên tiếng trước lời kêu gọi này.

Trong lúc đó, đài phát thanh và nhật báo Nhân Dân của Bắc Việt thì cho rằng muốn cho vùng ĐNÁ thực sự trung lập, Hoa kỳ phải chấm dứt can thiệp và xâm lược Đông Dương, rút hết quân Mỹ và Đông Minh ra khỏi VN, phá bỏ mọi căn cứ quân sự, giải tán mọi liên minh quân sự tại ĐNÁ và ngưng áp dụng Chủ thuyết Nixon.

CHIẾN SỰ

Chưa đụng độ

Cuộc hành quân của hàng chục ngàn binh sĩ VNCH tại vùng Đông bộ KPC đã bước sang tuần lễ thứ hai. Tuy nhiên cho tới nay, vẫn chưa có một trận đụng độ nào đáng kể giữa quân lực VNCH và CSBV, mặc dầu các toán quân tiền phương của sư đoàn Nhảy dù đã thọc mũi dùi vào lãnh thổ KPC đến 40 es và một cánh quân khác cũng đã đến một địa điểm cách thị trấn Kerek (trên quốc lộ 22 Tây Ninh Kompong Cham) về hướng Bắc vùng được ghi nhận là đầu não của bộ Chỉ Huy Tiền Phương của Cộng Sản Bắc Việt do một tướng Bắc Việt ba sao chỉ huy. Trước đó, một lực lượng Biệt động quân đã tiến vào đồn điền Mimot, nằm trên quốc lộ 7, nối liền Kerek với Snoul nhưng cũng không gặp một lực lượng quan trọng nào của CSBV; dường như các thành phần thuộc sư đoàn 5 và 7 CSBV vẫn thường hoạt động chung quanh Mimot đã rút lui từ trước.

Trong lúc CSBV tiếp tục tránh né quân lực VNCH thì chiến trận trên quốc lộ 6 nối liền Nam Vang với Kompong Thom và Đố Thiên Đế Thích đã bùng dậy ác liệt. Quân BV đã áp đảo và đánh bại 20 ngàn quân KPC trong cuộc hành quân Tchenla nhằm khai thông quốc lộ này từ Nam Vang thọc sâu vào vùng CSBV kiểm soát 100 cây số về phía Bắc. Đến cuối tuần qua, đoạn quốc lộ này đã thực sự lọt vào vòng kiểm soát của các lực lượng thuộc sư đoàn 9 và trung đoàn 69 pháo binh BV.

Theo nhận định của giới quân sự, CSBV đã áp dụng chiến thuật «tránh mạnh đánh yếu» khi rút lui trước sức tiến quân của quân lực VNCH và tấn công mạnh vào các lực lượng KPC. Sau khi làm chủ được quốc lộ 6, CSBV có thể sẽ chấp nhận giao tranh với quân lực VNCH.

Giới quan sát cũng nhận định rằng quân CSBV đã có đủ thời giờ điều binh tránh né các mũi dùi tấn công của VNCH vì báo chí, đặc biệt là báo Mỹ và các hãng thông tấn ngoại quốc, đã lung tin cuộc hành quân quá sớm, do đó, cuộc hành quân đã mất đi yếu tố bất ngờ. Tuần vừa qua, Tổng Cục Chiến Tranh Chính Trị đã phổ biến cho báo chí một bản «thể lệ loan tải tin tức quân sự» với các biện pháp chế tài nghiêm khắc như thu hồi thể báo chí quân sự và trục xuất ra khỏi lãnh thổ nếu là ký giả ngoại quốc. Bản thể lệ này được đưa ra với mục đích «ngăn ngừa báo chí vô tình tiết lộ quá sớm các tin tức tình báo có thể làm nguy hại đến các cuộc hành quân và tạo thuận lợi cho đối phương».

GIÁM SÁT VIỆN

Hành động huê dạng

Nếu căn cứ trên hiến pháp thì Giám sát viện là một định chế quan trọng trong nền Đệ nhị Cộng hòa. Quan trọng vì cơ quan này có quyền điều tra về các hành vi tham nhũng của các nhân viên công quyền lẫn tư nhân, kiểm kê tài sản các nhân viên công quyền v.v. Nhưng trên thực tế cũng theo hiến pháp thì sau khi điều tra, GSV chỉ có quyền đề nghị các biện pháp chế tài về kỷ luật đối với nhân viên phạm lỗi hoặc yêu cầu truy tố đương sự ra tòa.

Do ở thẩm quyền hầu như chỉ có tính cách tư vấn đó mà cho tới nay, sau hơn 3 năm hoạt động, Giám sát viện vẫn không đem lại 1 thành quả đáng kể nào trong công cuộc bài trừ tham nhũng được coi như một quốc nạn của miền Nam. Nhiều người còn nhớ trước đây GSV sau khi điều tra một vị tướng bị tố tham nhũng tại vùng 1 đã đề nghị áp dụng biện pháp kỷ luật đối với vị tướng đó. Không những đề nghị này bị Hành pháp xếp xó mà vị này còn được lên loan trong một vụ thăng thưởng sau đó.

Hiện nay hầu như dân chúng không mấy người còn tin tưởng vào việc làm của Giám Sát viện nữa. Trung tuần tháng rồi sau khi GSV cho công bố đề nghị nhắm yêu cầu Hành pháp áp dụng các biện pháp chế tài đối với một số nhân vật cao cấp trong đó có cựu Tỉnh Trưởng, cựu Bộ Trưởng, Trưởng Ty, Tổng Giám Đốc và Giám Đốc, dư luận chỉ tiếp nhận một cách lơ là vì không tin HP sẽ nghe theo. Thậm chí một số người xấu miệng còn cho rằng vì Quốc Hội sắp sửa xét đến dự luật Ngân Sách nên GSV mới cố gắng làm một hành động huê dạng mà thôi.

Gần đây nhiều người còn lên tiếng đề nghị giải tán cơ quan GSV. Luật sư Trần Văn Tuyên trong kế hoạch tu chính Hiến Pháp mới đây của ông, cho biết sẽ yêu cầu QH giải tán cơ quan GSV vì từ trước tới nay Cơ quan này có cũng như không. Ông nhấn mạnh rằng cơ quan GSV giữ vai trò bài trừ tham nhũng nhưng có một số thanh tra, giám sát lại tiếp tay cho tham nhũng như đi xét nhà ngày chủ nhật, nhận quà biếu của các quan đầu tỉnh... Ngoài ra, nhiều cuộc điều tra bị bỏ dở nửa chừng làm tuyệt vọng những người có thiện chí. Những lời buộc tội này của DB Tuyên sau đó đã được GSV lên tiếng bác bỏ trong một thông cáo. Ngoài ra GSV còn yêu cầu DB Tuyên trưng bằng cớ nếu lời tố cáo có thực.

Trong lúc đó tại Thượng Nghị Viện, nghị sĩ Lê Tấn Bửu hồi tuần qua đã cho biết hiện GSV có một số thanh tra, hoặc bị mua chuộc, hoặc bị hăm dọa nên không dám làm tròn nhiệm vụ. Ông cũng đề nghị phải thanh lọc những thanh tra này.

(1) DB Trần Văn Đôn cũng đã đảm nhiệm chức chủ tịch Ủy Ban Quốc Phòng Thượng Viện trong nhiệm kỳ Nghị sĩ 1967-70.

Nô đùa

Bản đạo đã xài hết mấy cây viết nguyên tử để tán tụng Cách Mạng Kinh Tài Mùa Thu Chết. Nhưng vẫn chưa nghĩ hết mọi lời lẽ tán tụng.

Trong cuộc phỏng vấn của báo Sóng Thần tuần qua, nghị sĩ Hồng Sơn Đông chê Cách Mạng Mùa Thu Chết bằng một nhận xét khá ngộ nghĩnh, ông bảo rằng: «chúng tôi cho rằng hành pháp đã đùa giỡn khi gọi những biện pháp ấy là Cách mạng dân sinh. Tánh cách nô đùa đã phô bày rõ rệt thêm khi tác giả của những biện pháp vụng về ấy lại thêm vào hai chữ Mùa Thu. Một kẻ có tự trọng và thực tế không sao nhận được là có mùa thu tại miền Nam V.N»

Nhận xét của nghị sĩ Hồng Sơn Đông khá bất ngờ. Từ trước đến nay bà con nghe nói Cách mạng mùa thu chết cứ tưởng là chuyện có thật, ông nghị sĩ làm bà con hoảng: « ủa, chờ chuyện rờn đó sao? »

Quả thực đáng nghi ngờ. Nếu chúng ta tuyên cáo một cuộc Cách Mạng Mùa Thu, mà ở đây chỉ có hai mùa: mưa và nắng, chờ không có Xuân, Hạ, Thu, Đông chi hết. Vậy thì ta phải tin hay không tin?

Nếu quả thật đây là chuyện rờn thì nói rờn kiểu đó tài tình thực. Ông Đạo Cây có lần đã nói rờn kiểu đó mà bị lật tẩy ngay.

Hồi Sóng Thần sắp xuất bản, tòa soạn họp lại bàn về ngày ra mắt. Lúc đầu định rằng Sóng Thần sẽ ra vào đầu tháng 9. Nhưng vì kẹt vốn nên tới đầu tháng 9 vẫn chưa ra được, lại họp nhau, bàn việc hoãn tới một ngày khác. Bản Đạo đã góp ý kiến là hoãn tới cuối tháng 9, tới đúng ngày 31 tháng 9 hãy ra. Mọi người gật gù đồng ý, toan in bích chương to tổ bố: «Đón đọc Sóng Thần, số ra cuối ngày 31-9-1971».

Mấy bữa sau, một bạn bỗng phát giác ra: « Ông Đạo ông ấy, phản anh em rồi! Ông ấy định làm cho Sóng Thần chết cửa Từ không ra đời nổi! Vì tháng 9 không có ngày 31! »

Có lẽ chuyện Cách Mạng Mùa Thu Chết cũng như vậy. Bà con hi hửng chào mừng cách cái

ÔNG ĐẠO CÂY

mạng. Nhưng mùa Thu, món đó ở đây lại không có, thật là tên tò! Chẳng khác chi Kiến Ninh Công Chúa đi lấy phải thằng tiểu tử Ngô Ưng Hùng, mà thằng nhỏ lại bị thiến mất rồi!

Tiên đoán

Tin tức giữa tuần qua xác nhận việc ông Nixon sẽ sang thăm Bắc Kinh vào 21-2 tức là mồng bảy tết âm lịch.

Không biết tấn sĩ Kissinger sang Tàu thảo luận thế nào, nhưng chọn ngày mồng bảy cho Nixon tới Trung Cộng thì Kissinger đã làm to!

Người Việt chúng ta vẫn kiêng ngày mồng bảy. Các cụ bảo: «chờ đi ngày bảy, chờ về ngày ba». Chọn đúng 1 ngày cần kiêng cử để sang thăm Bắc Kinh, Nixon thế nào cũng thất bại, chuyến viếng thăm này nói là để mở đầu 1 giai đoạn mới trong lịch sử bang giao quốc tế, thì cái giai đoạn mới đó sẽ chẳng ra cái gì?

Nhưng cái rủi của các đế quốc sẽ là cái may của các nước nhược tiểu quốc, nếu các nước nhược tiểu biết lợi dụng thời cơ. Trong cuộc gặp gỡ giữa các trùm đế quốc trắng và đế quốc đỏ, họ sẽ phân chia lại thế giới, phân chia lại vùng Đông Nam Á. Cuộc thương lượng mà thành công thì các đế quốc sẽ chia sẻ đồng đều quyền lợi, thống trị các phần đất của mình hoài. Nếu cuộc chia chác bất thành thì có 2 hậu quả có thể xảy ra:

Hoặc là các đế quốc xung đột, nhờ thế các nước nhược tiểu quốc sẽ vùng lên.

Hoặc là các đế quốc xung đột, và các nước đàn em sẽ bị lôi cuốn vào, và chém giết nhau hàng ngày hơn!

Chuyến này Nixon đi Bắc Kinh chắc là sẽ thất bại. Ngày mùng 7 tết Nhâm Tý Nixon sang tới Bắc Kinh đã là ngày nên kiêng cử. Một tuần sau Nixon rời Bắc Kinh trở về lại đúng là ngày 14 ta, các cụ bảo:

Mồng năm, mười bốn, hăm ba
Đi chơi cũng lỗ nữa là đi buôn

Nixon trước là đại diện thương mại cho hãng Pepsi Cola. Chuyến đi Bắc Kinh này chắc cũng mang ít mẫu hàng sang rao bán cho dân Tàu. Hiện hai hãng Coca Cola và Pepsi Cola đang cạnh tranh ráo riết coi hãng nào xâm lăng được thị trường Trung Hoa!

Chắc chắn Pepsi cola sẽ thua!

Nhưng mà chính Coca Cola sẽ thắng, chờ chúng ta, qui vị độc giả và bản đạo, thì chẳng ăn cái giải mớ gì cả!

Đế quốc Coca Cola

Một sử gia Mỹ đã gọi nước Mỹ đế quốc của Coca Cola và Napalm. Trước, các báo Mỹ đều đăng hình Fidel Castro đang cầm chai Coca Cola tu ừng ực khi Castro viếng thăm Chí Lợi. Ai chẳng biết Fidel Castro coi Mỹ là kẻ thù số 1

Khâm phục

Bản đạo thành thực khâm phục các nhà lãnh đạo xứ Kampuchea, trong cách họ đối xử với nước bạn của họ là VNCH.

AI cũng biết rằng gần 25 ngàn quân VNCH đang có mặt trên đất Kampuchea. Sự có mặt của 25 ngàn quân ngoại quốc đó hiển nhiên sẽ làm người Miên nóng mắt. Bất cứ một người dân nước nào có liềm sí khi trông thấy quân ngoại quốc đặt chân lên đất nước mình, cũng phải lấy làm nhục. Dân thấy nhục thấy tức tối, thì dân phải chống.

Chúng ta đã thấy thanh niên Kampuchea biểu tình phản đối VNCH.

Nhưng chưa bao giờ thấy chánh phủ Lon Nol đàn áp những người biểu tình đó một cách dã man như ở Phi Châu! Cũng không thấy ông Lon Nol lên án những người Miên «bài Việt» đó là phản quốc.

Chúng ta chỉ thấy chánh phủ Kampuchea khi thì phản đối quân VNCH vụ này, khi thì yêu cầu chánh phủ VNCH vụ khác.

Trong tuần qua quân ta đổ sang cứu Kampuchea giải vây cho thủ đô Nam Vang, điều đó ai cũng thấy. Trong thời gian đó thì Lon Nol mới cho lệnh dẹp bỏ tất cả các

biểu ngữ chống đối người Việt, và tạm giữ một số lãnh tụ sinh viên của phong trào chống người Việt.

Nhưng đổi lại thì ta lại thấy ông Lon Nol yêu cầu quân đội VNCH không được tiến vô thủ đô Nam Vang.

Quân ta đi giải vây Nam Vang mà lại không được tiến vô Nam Vang? Ai có làm thân phận người dân nhược tiểu thì mới hiểu được nỗi nhục nhã khi nhìn gót giày quân ngoại quốc nghênh ngang trên thủ đô nước mình. Vì khi đó, nạn dĩ điểm sẽ phát sinh, nạn con nít chạy theo xin kẹo, xin thuốc lá sẽ phát sinh v.v... sợ rằng có ngày 1 nghị sĩ VN nào đó cũng đại ngôn rằng: «Nam Vang cũng là một ổ...»

Cũng trong tuần qua, ông TT VN đi thăm mặt trận Kampuchea, ông bay trực thăng suốt mấy giờ mà không đặt chân xuống đất Kampuchea, vì nghi lễ ngoại giao không cho phép. Khi người khách biết giữ lễ như vậy là biết kính trọng chủ nhà. Mà chủ nhà phải thế nào thì khách mới kính trọng chứ?

Cho nên, xin nói thiệt tình, bản đạo rất khâm phục các nhà lãnh đạo Kampuchea.

PHÁT DIỆM có gì lạ?

Ban Quản Trị Hội ÁI HỮU CỰU HỌC SINH PHÁT DIỆM kính mời các hội viên toàn quốc về dự Đại hội Thường niên vào ngày 18-12-1971 hồi 14 giờ 30 tại Nhà Hàng Quốc Tế, 91 Công Lý SAIGON.

Thư từ liên lạc gửi về Trụ sở Trung ương 339/11 Trương Minh Giảng SAIGON hoặc điện thoại cho các anh:

HOÀNG VĂN NAM	40.057 (ds) -
TRẦN NGỌC DIỆM	32.519 (qs) -
NGUYỄN ĐỨC HÒA	50.034 (qs) -
NGUYỄN TRI TUỆ	41.038 30 849 (qs) -

TM. Ban Quản Trị
NGUYỄN TRI TUỆ
Hội Trưởng

BỆNH THẦN KINH

Ở
giới trẻ
và
giới già

○ TÊ ĐÊ

Trong hậu bán thế kỷ, con người đã tìm ra nhiều căn bệnh và nhiều thuốc ngăn ngừa hoặc chữa khỏi những bệnh mệnh danh là nan y.

Loại bệnh thần kinh vẫn có từ ngàn xưa nhưng chưa bao giờ lại thành một loại bệnh khá phổ biến trong các xã hội Âu Mỹ giàu mạnh vì văn minh kỹ thuật phát triển mạnh. Phải chăng vì họ quá no đủ vật chất, chưa có lý tưởng sống thích nghi, nên họ sống quá vội vã, quá mãi mê hưởng thú xác thịt nên dễ biến thành bệnh thần kinh. Ấy là nói về giới thanh thiếu niên. Còn lớp già cũng mắc bệnh thần kinh phải chăng do nếp sống quá ích kỷ, cá nhân ở Âu Mỹ, các tiểu gia đình vì nhà ở chật hẹp cũng có, tâm trạng muốn sống thoải mái không muốn bị phiền hà bởi sự hiện diện của cha mẹ nên các ông bà già Âu Mỹ thường kéo nốt quãng đời già trong các viện dưỡng lão và hoàn cảnh bơ vơ đó dễ tạo nên bệnh thần kinh.

Ở Việt Nam ta, ngoài Bắc, thì giới già điều dưỡng vì chính sách hiệu năng của Cộng sản, còn trong Nam hiện trạng phần vì tai vạ chiến tranh, phần vì gương mẫu hưởng thụ quá mức của các quân nhân Viễn chinh Pháp Mỹ nên thanh thiếu niên nam nữ cũng noi gương sống hối hả lo âu mà mắc bệnh thần kinh, tuy chỉ mới có một số quá ít.

Nhưng muốn tránh những tai hại cho mai hậu thiết tưởng ngay từ nay chúng ta cũng phải lưu tâm đến bệnh ấy qua 2 khía cạnh sau đây :

A— Dưỡng đường dành riêng cho con gái từ 15 đến 21 tuổi.

Mới đây tại Tây Đức đã mở một dưỡng đường đặc biệt để chữa bệnh thần kinh riêng cho thanh nữ từ 15 đến 21 tuổi. Một dưỡng đường khác cho nam giới cũng đang xây cất.

Dưỡng đường đầu tiên này tại Âu châu mới được khánh thành tại Bad Steben, có 170 giường cho bệnh nhân. Cơ quan liên bang bảo hiểm thọ thuyền đã nhận định rằng, số thiếu nữ bị bệnh loạn một ngày một gia tăng. Họ thường mắc bệnh đau tim hoặc máu huyết và mọc nấm.

Chính những người cư ngụ tại một trại nghỉ mát gần đó cũng đã đặt ra câu hỏi : « Văn minh của chúng ta đã ra sao mà đến nỗi chúng ta bắt buộc phải lập những dưỡng đường đặc biệt cho thanh niên nam nữ...? »

Đây là thực trạng xảy đến với cô Renate 18 tuổi. Trước hết là ăn không ngon miệng, ăn uống khó tiêu, nhức đầu. Thế là phải đi để bác sĩ khám nhưng không thấy những triệu chứng bệnh lý... Khi các khó chịu tái phát thì phải chữa bệnh hẳn hoi. Từ trước đến nay thì vẫn chữa bệnh chung với các bệnh nhân nhiều tuổi. Thế mà riêng bệnh liên quan tới thần kinh không thể chữa chạy vội vàng được. Từ ngày có dưỡng đường « Auentale » thì điều trên đã tránh được nên cô Renate được đưa tới dưỡng đường riêng ấy.

Dưỡng đường Auentale được xây cất trên một khu đất rộng lối 60.000 thước vuông gồm nhiều khu với một khu chính lớn nhất và 4 chỗ nghỉ ngơi. Mỗi phòng chứa 3 giường cho bệnh nhân, từ màn cửa vải nệm ghế, nệm giường đều là vải hoa vui mắt khác hẳn khung cảnh thông thường của bệnh viện. Dưỡng đường xây cất tổng tốn phí lên tới 16,5 triệu Marks

Ngoài các phòng chữa bệnh và khu nghỉ ngơi dưỡng bệnh, dưỡng đường còn có 2 phòng rộng tập thể dục, một phòng chơi bóng bàn và một bể bơi có lớp mái. Chính trong các phòng ấy mà bệnh nhân được điều trị. Các y sĩ, y tá, phân tâm học, và nhiều chuyên viên khác sẵn sàng thúc đẩy mọi hoạt động của bệnh nhân.

Các bệnh nhân rất lắm mà nghĩ rằng 6 tuần lễ ở dưỡng đường là 6 tuần lễ nhàn rỗi. Bác sĩ Günter Bendorf giám đốc dưỡng đường cho biết : « Không phải là 6 tuần lễ đi nghỉ mát mà là sáu tuần lễ làm việc để lấy lại sức khỏe. »

Muốn biết rõ tình trạng của bệnh nhân các nhà chuyên môn khám bệnh hết sức kỹ ngay ngày đầu tiên và ngày hôm sau là thử thách về sức chịu đựng. Đã có sẵn máy đo sức mạnh gân cốt của bệnh nhân bằng cách xem mạch trước và sau khi bệnh nhân đã cố gắng sử dụng máy. Khi có kết quả bệnh nhân được xếp loại tùy theo bản chất. Tất cả các bệnh nhân đều mỗi ngày phải tập thể dục một giờ, một giờ chơi thể thao, một giờ bơi.

Sau cuộc khám nghiệm của y sĩ thì đến lượt các nhà chuyên môn phân tâm học tìm hiểu tâm trạng bệnh nhân. Thường là có 400 câu hỏi mà đại khái như : « Có có thường suy nghĩ về những gì sẽ xảy ra sau khi chết không ? Có nghĩ gì về tình yêu ? Có có muốn biết là cách nào để tạo một cuộc hôn nhân có hạnh phúc không ? Và các nhà chuyên môn phân tâm này phải lập một phiếu chỉ rõ tâm tánh và trạng thái tư tưởng của bệnh nhân. Tùy trường hợp bệnh rắc rối mà được điều trị riêng rẽ hoặc chữa theo từng nhóm. »

Ngay khi dưỡng đường mở để nhận bệnh nhân người ta đã nhận thấy rất nhiều người bất mãn về nghề nghiệp và công việc làm của họ và họ chẳng hiểu làm cách nào để cải tạo hoàn cảnh nghề nghiệp của họ. Vì vậy bác sĩ Bendorf muốn tăng cường thêm một vị chuyên môn hướng dẫn nghề nghiệp và ông nói « khi con người không thỏa mãn với công việc làm thì người đó bị bệnh hơn người khác. »

Giai đoạn thứ ba của việc điều trị được mệnh danh là « bận bịu công việc » người ta muốn cho các thiếu nữ nhận ra bản năng sáng tạo của họ, họ có thể làm được cái gì bởi chính tay họ khi được hướng dẫn chu đáo.

Nhưng cả về phương diện này người ta đều phải tôn trọng ý kiến của các bác sĩ : ví dụ các cô hay e lệ buộc phải tỏ hết khả năng vào việc nặn tượng, vẽ, hoặc làm đồ gốm trong khi các cô ngồi vẹo người phải tập dượt, và khi ngồi vào máy dệt buộc phải ngồi cho ngay ngắn.

Riêng cô Renate phải làm một công việc để khuyến khích sự tập trung tư tưởng, chẳng hạn cô phải may lấy cho cô một bộ áo quần. Tại dưỡng đường cô thấy được thích thú sống cùng phòng với 2 cô khác, một cô tư chức 19 tuổi và một cô học sinh trung học. Về phần các bệnh nhân thì các cô cho biết cho chứ nên cứ đến 10 giờ là tắt máy truyền hình mặc dù đang chiếu dở một chuyện phim, các cô cũng cho là phải tập quá nhiều thể thao... nhưng sau các cô đều nhận ra điều đó rất quan hệ. Tuy vậy các cô chưa hề chơi thể thao đều cho rằng chơi thể thao 4 tuần lễ là quá đủ.

Mọi người đều tranh luận hàng say về những vấn đề nóng bỏng của thời cuộc như vấn đề phá thai, vấn đề ma túy và nghiện rượu. Các bệnh nhân cũng có thể theo những lớp dạy những chăm sóc đầu tiên cho những nạn nhân cần biết về sau này thì lấy bằng lái xe. Hoặc theo lớp sửa sang sắc đẹp vì dưỡng đường có một mỹ viện đầy đủ dụng cụ. Đằng sau hồ bơi dưỡng đường cũng cất một hồ bơi cuối một bãi cỏ dốc thoải thả và dợt tinh mùa hè sang nam, các bệnh nhân có thể tập đóng kịch và diễn kịch. Bác sĩ Bendorf cho là « chỉ có óc ham thích của con người là có thể tự do phát triển. »

Dưỡng đường cũng có một phòng nghe nhạc, 1 phòng đầy đủ nhạc cụ loại jazz để bệnh nhân tập, một thư viện, nhiều phòng truyền hình màu, nhiều phòng làm việc vật và có thể nói chẳng thiếu món gì. Dưỡng đường cũng có 1 phòng để hút thuốc vì ban giám đốc không muốn cho các bệnh nhân phải hút lên nhưng các cô cho là y sĩ trưởng quá mưu mô vì phòng hút thuốc ở trên lầu chót, trèo lên cũng mệt, và nữa, trái với các phòng khác phòng hút thuốc lại trang trí một cách rất khó khăn xấu xí.

Dưỡng đường quan niệm rằng thanh niên thường mất quân bình và không được sung mãn về những căn bệnh; tuổi dậy thì đòi hỏi nhiều sức khỏe. Các thiếu niên chưa đủ dẻo dai như những người đã trưởng thành và vì vậy có những hiện tượng lao lực và sớm mòn mỏi.

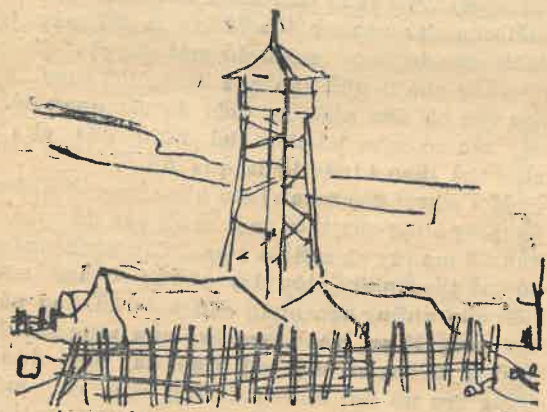
Bác sĩ Bendorf cũng đồng ý rằng sự náo nhiệt bên ngoài và ảnh hưởng của xã hội sống chung cũng nguy hiểm cho thanh thiếu niên. Ông nói : « kỹ thuật tăng tiến quá mau trong khả năng ứng đối của cơ thể con người phải cần nhiều năm hoặc cả một thế hệ mới theo kịp đà. » Thêm vào đó thanh thiếu niên lại không mấy ham thích thể thao ngay như họ cho là quá mệt nhọc khi phải leo bốn tầng lầu mới tới được phòng hút thuốc.

Cũng theo Bác sĩ Bendorf thì các thiếu nữ cần chữa bệnh hơn nam giới và đó là lý do dưỡng đường này dành riêng cho nữ giới. Các thiếu nữ chịu nhiều khó khăn chuyển từ giai đoạn thiếu nữ sang vai trò làm mẹ, từ thế học sinh sang thế hoạt động nghề nghiệp trong khi nam giới ít bị những khó khăn ấy.

Bác sĩ Bendorf cũng dự tính sau một, hai năm ông sẽ liên lạc với các bệnh nhân để biết quan niệm của họ về những lợi ích do dưỡng

(XEM TIẾP TRANG 3)

TƯỜNG TRÌNH QUÂN SỰ

Các mặt trận Quốc Lộ

trên đất KAMPUCHIA

đ.p.v MAI PHƯƠNG

Mặt trận KPC do Quân đoàn 3 trách nhiệm với sự tăng phái nhiều đơn vị quan trọng, nằm dưới quyền tư lệnh thống nhất của Tướng 3 sao Nguyễn Văn Minh. Ba cánh quân tung 3 mũi dùi theo quốc lộ 1 (SG — Nam Vang) quốc lộ 22, cắt ngang quốc lộ 7, lên quốc lộ 22 (Snoul — Kratié) bọc hết nửa lãnh thổ Đông bộ KPC cùng song hướng về sông Mê Kông.

Mặt trận QL 22

Sáu chiến đoàn dưới quyền tư lệnh Sư Đoàn 25, Thiếu tướng Nguyễn Xuân Thịnh, đặt bản doanh tại căn cứ Trảng Lớn, cách tỉnh lỵ Tây Ninh 3 cây số, đã được tung ra đảm nhận mặt trận giữa của chiến tuyến dài mấy trăm cây số bên kia biên thủy VN.

Trong số 6 chiến đoàn này, có 3 chiến đoàn là quân có hữu của SĐ 25 mà vùng trách nhiệm quen thuộc là Hậu Nghĩa, Tây Ninh. Trong chiến dịch KPC 71 này, Bộ Tư Lệnh ở Quân đoàn 3 đã tăng phái 3 chiến đoàn Biệt Động Quân cho mũi dùi thọc dài suốt quốc lộ 22 từ Tây Ninh vượt ranh chạy qua Krek lên các địa

Đặc phái viên chiến trường Mai Phương của báo Đới, Sông Thần vừa đi thăm các mặt trận đường số 13 và 22 trong cuộc tiến quân Kampuchea khởi sự từ ngày 22 tháng 11 qua. Sau đây là bản tường trình và nhận xét của Mai Phương.

điểm Chrum, Suong, Chup hướng về tỉnh lỵ Kompong Cham nằm ven sông Mê Kông. Các chiến đoàn BĐQ này gồm các liên đoàn kỷ cụ của BĐQ cộng thêm hàng loạt Tiểu đoàn quân Lực Lượng Đặc Biệt cải danh là Lực Lượng Biên Phòng mà Quân đoàn 3 vừa ăn mừng lễ kỷ niệm cuộc cải tổ này tháng trước đây.

Đặc biệt nhất trong chiến dịch này, cánh quân giữa còn được tăng phái nguyên một lữ đoàn Thiết kỵ dưới quyền Đại Tá Khôi, đặt bản doanh tại Krek.

Lữ đoàn 3 kỵ binh này cùng hai chiến đoàn 333 và 5 BĐQ đã đánh lui công trường 5 công trường 7 Bắc Việt vào hồi cuối tháng 9 qua đầu tháng 10 vừa qua, thời kỳ vụ bầu cử Tổng Thống, khi cục R tung chiến dịch ngăn chặn cuộc tấn kích mùa khô của hai Quân khu 3 và 4 của Saigon.

Đó là giai đoạn mà các căn cứ Krek, Alpha, Thiện ngôn, Hưng

Đạo vang danh trên báo chí qua các bản tin chiến sự dồn dập mà xuyên qua đó, độc giả trong nước được nghe đề cập tới một quyết định táo bạo liên lĩnh có tính toán của tư lệnh QK 3 Nguyễn Văn Minh. Tướng ba sao này đã kéo các lực lượng phòng ngự lữ h thổ quanh Saigon—trong lúc nhu cầu an ninh nội địa lên tới cực điểm—để chia cắt các toán quân Công Trường 5 và 7 bôn tập tới dọc theo quốc lộ 22. Dịch rải quân dài để chặn tiếp viện hậu trợ do thanh toán mục tiêu Alpha nơi tiền đoàn 30 BBQ của Thiếu Tá Võ Mậu Thủy trấn thủ.

Kết quả của chiến dịch «ra tay trước» của Cục R là quân khu 3 có cơ hội dồn một số quân vượt biên củng cố các đầu cầu trên các quốc lộ 22 và 7 KPC để chuyển mình sang giai đoạn tiến quân đại quy mô dưới danh hiệu hành quân Toàn Thắng 1/71, giai đoạn 6.

Các địa danh lừng lẫy trong các bản tin quân sự trong hai tuần qua

và suốt 3 tháng qua đều nằm trong vòng trách nhiệm của cánh quân giữa này, mà trục tiến quân giống như hình cây nà kiểu chữ i-cờ-rêch (Y). Mũi bên mặt chữ Y này là quốc lộ 7 chạy từ Krek qua các điểm đồi 46, Alpha, đồn điền Mimot hướng về thị trấn Snoul nơi giao điểm với quốc lộ 13 từ Lộc Ninh thuộc tỉnh Bình Long chạy lên. Phần còn lại chữ Y là quốc lộ 22 mà đoạn dưới là từ Tây Ninh chạy lên qua các căn cứ Thiện Ngôn, nơi có một bệnh viện quân y tối tân nằm dưới đất của Dù qua căn cứ Pace cũ nơi cả một đại đội lính Mỹ từ chối đi hành quân hồi tháng 9 rồi vì không muốn làm lính Mỹ cuối cùng chết tại VN, rồi vượt ranh lên Krek. Tới ngã ba 2 quốc lộ này, quốc lộ 22 sẽ sang bên trái tiếp tục vượt qua Chrum cách đây quãng 15 cây số tới Suong cách đó 15cs nữa (xín đứng lộn với Snoul xa đó gần trăm cây số).

Từ Suong đi thêm 6 cây nữa trên quốc lộ 22, sẽ gặp đồn điền Chup, một trong 3 đồn điền cao su trứ danh trong cuộc chiến KPC. Hai đồn kia, một khá quen thuộc là Mimot trên QL 7—sẽ do quân các chiến đoàn BĐQ từ Krek tiến lên trong mấy ngày sắp tới đây, hứa hẹn một trận đẫm máu. Đồn điền thứ 3, tên lạ hoắc «Dambers» nằm sâu bên trái quốc lộ 22 thành một chân tam giác với Mimot và Chup.

Các đồn điền trên đất KPC rộng có tiếng, không kém gì các đồn điền vĩ đại Mã Lai. Năm 1970 khi có Đại tướng Đỗ Cao Tri hạ cánh xuống Chup đồn điền đang dùng tới 70 xe hơi đủ loại.

Đồn điền KPC lại nổi danh về vai trò «siêu mật khu». Trước khi Quốc trưởng Sihanouk dời địa chỉ sang Bắc Kinh, mỗi lần chủ tịch Nguyễn hữu Thọ tới thăm đều hạ cánh xuống Chup này rồi leo lên xe du lịch deluxe mác Nga chạy về Thủ đô Nam Vang. Khi rời Miền Luật sư Thọ cũng theo đường trên cất cánh từ Chup.

Dàn đồn điền phần lớn người Việt sang đây mấy đời, rất nặng lòng với kháng chiến nên vẫn ủng hộ quân đội BV và họ cũng đặt luôn các bản doanh đại đơn vị ở đây.

Thế còn B52 ở đâu với các mục tiêu «ngon lành» vậy? Trên đất KPC 18 tháng nay B52 chưa được dùng oanh tạc các đồn điền mệnh mông núi của này. Lý do phức tạp lắm, nhưng chắc chắn trong đó tiếng nói của tổ hợp tư bản thuộc địa tại Ba Lê nơi 2 phe đang mượn đất hòa đàm là quan trọng lắm.

Cánh quân bí hiểm

Bên mặt cánh trung quân của tướng Nguyễn Xuân Thịnh là cánh hữu quân của Đại Tá Lê Văn Hưng. Ông này đáng lẽ đã lên sao vì đơn vị của ông là đại đơn vị lừng lẫy với 16 năm lịch sử—Sư Đoàn 5 Bộ Binh—Sư đoàn đầu tiên của QLVNCH được đeo giây biểu chương, truy điệu tối danh dự của QL. Nhưng các người biết tính ông cho rằng ông chờ một dịp thuận tiện.

Có lẽ ngày đó đang đến gần. Vì mục tiêu trước mắt của SĐ 5 là Snoul trên QL 13, nơi công trường 5 BV chiếm từ đầu tháng 6 qua.

Hành tung ba chiến đoàn 7, 8, 9 của SĐ 5 bí hiểm nhứt. Mũi dùi chĩa từ Bình Long lên Lộc Ninh hướng về phía Bắc dọc QL 13 bỗng đâm ngang sang hẳn bên trái vào đầu cuộc tiến quân này.

Quân chiến đoàn 9 xông vào Luối Cầu—tam giác thọc vào nách QK 3—trong năm ngày rồi vượt biên trở về nội địa. Sau đó, CĐ 9 lại lăm lăm bằng rừng kiến tạo con lộ chiến thuật mới nối liền QL 13 vào với QL 7 (từ Lộc Ninh sang Mimot). Trong khi đó một đơn vị khác đang tiến gần tới Snoul mà cộng quân đã bố trí chờ đợi.

Bao giờ xảy ra trận Snoul? Đại Tá Lê Văn Hưng sẽ thọc lên thị trấn án ngữ đường hướng về Kratié. — «Tông hành dinh Cục R» như mọi người suy đoán—bằng chiến thuật nào? Mọi việc ở góc biên thủy mấp mô và xanh um các đồn điền này đây về bi ẩn cũng như những gì đang điều động trong các khu rừng phía Bắc Snoul mà có tin một sư đoàn thứ 4 của quân chính quy BV đang bôn tập từ cao nguyên Bolovens xuống. Đó có phải là lý do QK 2 của tướng Ngô Dsu ném hơn 10.000 quân về phía ba bên giới. Hơn 50 ký giả ngoại quốc đã hỏa tốc rời Tây Ninh và QL 22 tuần qua để vọt lên

cao nguyên săn tìm, hay chờ đợi. Ai bảo tình hình Đông Dương đã mất hấp dẫn với dư luận quốc tế?

Con đường yên tĩnh

Về phía nam, hay cánh tả của cuộc tiến quân, quốc lộ số 1 từ Gò Dầu Hạ chạy tả tả qua Chipou, Svay Rieng tới bến đò Neak Luông Ba chiến đoàn 43, 48 và 50 của Sư Đoàn 18 dưới quyền Tư lệnh Lâm Quang Thợ—một tướng 2 sao có từ lâu kinh hèn—đang trải dài, Nhiệm vụ của cánh quân này nặng phần yểm trợ.

Ném về phía tả của cánh quân tả biên này còn có một số chiến đoàn của Quân khu 4 tung qua biên vượt vùng Mỏ Vẹt để tiếp giáp Biệt khu 44 của tướng Trần Văn Hai đang sẵn sàng suốt 150 cây số đường biên từ Châu Đốc, Hồng Ngự qua Kiến Phong, Kiến Tường thấu tới ranh Tây Ninh, BĐQ vẫn là chủ lực các chiến đoàn phía nam này.

Việc của Saigon

Một phát ngôn viên quân sự từ mặt trận phát biểu: «Đây là cuộc hành quân lớn nhất trong chiến cuộc Đông Dương này!»

Tất cả binh chủng có mặt ở đây, chỉ trừ cái bóng áo xanh Thủy Quân Lục Chiến đang nằm rùng rùng năm nay hờm địch tại địa đầu phía Bắc.

Lớn hơn cả Hạ Lào, lớn hơn tiến quân KPC 70, lớn nhất. Nhưng một điều kiện chủ quan tối quan trọng đã đạt được lần này: Sự thống nhất chỉ huy. Quân Đ, Quân Thiết Kỵ, BĐQ, quân của 3 Quân đoàn 2, 3 và 4 tất cả đều thống thuộc vào độc nhất một tư lệnh: tướng 3 sao Nguyễn Văn Minh.

Điều này khá rõ ràng cho những ai muốn làm cuộc so sánh với kinh nghiệm gần đây. Còn một điều quan trọng khác đã đạt được lặng lẽ là sự thận trọng cao độ của cấp chỉ huy.

Có một cái lũng cũng mặc dù còn nhẹ nhàng thôi là cái vụ 4500 và 1200. Một sĩ quan tâm sự: «Lỡ khi tiến quân súng thiết xa lại thôi bắn để cho BĐQ xông tới một mình thì kẹt lắm». Nhưng cái chuyện này lại là vấn đề ở SG giải quyết.

ĐỜI MUÔN MẶT • ĐỜI MUÔN MẶT

SÁCH

FRIEDRICH NIETSCHE :

« Hoàng hôn của những thần tượng »

NGUYỄN HỮU HIỆU dịch
HỒNG HÀ xuất bản

Nietzsche là một triết gia mở cửa cho nền triết học hiện đại, ảnh hưởng của ông bao trùm lên một thế kỷ của tư tưởng nhân loại. Biết bao triết gia lớn của thời nay đã khiêm tốn nhận rằng mình chỉ chủ giải tư tưởng Nietzsche.

Địa vị lớn lao của Nietzsche trong lịch sử triết học chính là vì ông đã phá đổ những thần tượng của triết học cổ điển và dẫn chúng ta trở về những cội nguồn xa hơn. Ông đã triết lý bằng một cây bút, nói theo hình ảnh của chính ông. Ông viết : « Tôi nhận ra Socrate và Platon như những triệu chứng suy đồi (Hoàng Hôn...39) và chính ông cũng được coi là đạo phủ của Thượng Đế, là quan tòa đã tuyên bố : « Thượng Đế đã chết ». Triết

Cười đờ buồn

Cố thơ kỳ riêng trông thấy ông chủ hững hờ cảng xe hơi quên gài nút quần, không biết nhắc ông chủ cách nào, có lẽ phép nói :

— Thưa ông giám đốc, nhà kho mở cửa !

Ông chủ cũng không hiểu. Sau đó, có một ông thơ kỳ trông thấy, mới nhắc ông chủ kéo cái zip lên cho kín.

Bữa sau, thấy cô thơ kỳ, ông chủ mỉm cười hỏi :

— Bữa qua, nhà kho mở cửa, có thấy chiếc xe vận tải mười bánh trong đó không ?

— Dạ không, thưa ông giám đốc. Em chỉ thấy có chiếc xe Hai Ngựa, bánh xe xẹp lép.

học Tây Phương thời hậu Socrate và Ky tô giáo đã bị Nietzsche đánh cho những búa nặng nề. Ông viết : « Chúng ta khước từ thượng đế, chúng ta khước từ trách nhiệm nơi Thượng Đế : chỉ bằng cách đó thôi chúng ta mới cứu vớt được thế giới. »

Tư tưởng của Nietzsche ảnh hưởng lớn tới dòng lịch sử tư tưởng nhân loại. Nhưng ở Việt Nam trước đây người người ta ít nói tới ông nếu không phải là tránh nói tới ông. Nhất là trong thời cực thịnh của chế độ Cộng Hòa Nhân Vĩ, tại các giảng đường những trường đại học, cũng như trên các tạp chí, các tờ sách, các người trí thức theo hoặc sợ chủ nghĩa Nhân vị đã lảng tránh Nietzsche hoặc chỉ nhắc sơ qua tới ông đề mà bài xích.

Mấy năm gần đây Nietzsche mới bắt đầu được dịch sang tiếng Việt. Trước hết là những cuốn sách viết về ông, như cuốn giới thiệu « Cuộc Đời và triết lý của Nietzsche » do F. Chaillye viết, do NXB Ca Dao ấn hành.

Gần đây nhất, tác phẩm quan trọng của Nietzsche được dịch sang Việt ngữ là cuốn « Zarathoustra đã nói như thế », do Trần xuân Kiêm dịch và An Tiêm xuất bản. Trong vòng một tháng bản dịch cuốn sách thứ hai của Nietzsche đã được ấn hành. Đó là cuốn « Hoàng Hôn của những thần tượng » do Nguyễn hữu Hiệu dịch (nguyên tác : Götzen Dämmerung oder Wie man mit dem Hammer Philosophiert).

Đối với các độc giả không biết Đức ngữ và muốn làm quen với tư tưởng của Nietzsche thì hai dịch phẩm của Trần xuân Kiêm và Nguyễn hữu Hiệu sẽ giúp quý vị được rất nhiều. Cả hai dịch giả đều dành nhiều công phu dịch từ nguyên tác, tham chiếu với các bản dịch Anh hay Pháp ngữ. Các dịch giả cũng giới thiệu thêm về đại lược tư tưởng Nietzsche và chủ giải giúp độc giả chưa quen thuộc với Nietzsche đọc tác phẩm dễ hơn.

HỘI HỌA

Vẽ đàn bà

Hội Họa Sĩ Trẻ làm một phòng tranh và trưng có chủ đề : Đàn Bà. Riêng cái tên cũng đủ hấp dẫn du khách ngoại quốc trú ngụ tại khách sạn Continental, nơi có Art Gallerie trưng bày tranh và tượng điêu khắc.

Phòng tranh mở cửa một tuần, từ ngày 24-11. Các họa sĩ đã nổi danh từ hàng chục năm nay đều có mặt : Hồ thành Đức - Nguyễn Khai, Nguyễn Lâm, Hồ Hữu Thủ, Đỗ Quang Em, Nguyễn Trung, Lê thành Nhơn, và nhà điêu khắc Mai Chửng. Văng mặt những họa sĩ khác của hội, như Đinh Cường, Trịnh Cung, Cù Nguyễn. Nghiêu Đề v.v.

Đỗ Quang Em đã bày những bức sơn dầu, trong đó chất Tây Phương còn nặng nề. Người ta nhận thấy những nét lá cây sắc của Rousseau le Douanier trong tranh của Đỗ Quang Em và Hồ Hữu Thủ. Nguyễn Khai cũng còn hình ảnh của những thiếu nữ cũ trong các bức tranh mới. Hồ thành Đức vẫn tranh giân giấy. Và Nguyễn Trung, ngoài những bức sơn dầu còn trưng bày 5 mộc bản có chung một đề tài là Trắng.

Nổi nhất trong phòng tranh vẫn là Nguyễn Trung. Không gian của Nguyễn Trung năm nay là một không gian phẳng như bị ép xuống hai chiều. Trong không gian phẳng phiêu đó, vẽ văng lạng luôn luôn trải rộng chung quanh các hình bóng thiếu nữ, mà các nhân vật đó cũng phẳng lạng chìm vào khung cảnh. Một vệt sáng qua khe cửa, một tầng đá ngoài bãi biển hay những thanh gỗ trên cửa sổ đều mỏng tanh cũng như khuôn mặt và bàn tay thiếu nữ. Họa sĩ đã mô tả sự chìm đắm của các hình thể bằng các vệt màu rất mỏng, với kỹ thuật sơn dầu tinh vi.

Nixon và chiếc ghế Tổng Thống Mỹ

LÝ ĐẠI NGUYÊN

Nhờ những sáng kiến và nhiều trò chơi chính trị ngoạn mục về các vấn đề bang giao Quốc tế, nhất là việc Nixon dám làm một cuộc thử thách lớn nhất lịch sử, đó là việc giao du với Trung cộng, nên ưu thế của ông mỗi ngày một mạnh tại Hoa kỳ. Chiếc ghế Tổng thống Hiệp chủng quốc khó lòng còn vượt khỏi tầm tay của ông nữa.

Theo cuộc thăm dò của viện Louis Harris mới công bố thì dân chúng Mỹ tán thành chính sách ngoại giao của Nixon với con số 53% ủng hộ, 46% chống. Riêng chính sách đối với Nga Số thì 52% thuận, 39% chống. Chuyển Hoa du thì 46% thuận, 37% chống. Trái lại về chính sách Việt nam của ông thì 51% chống, 32% tán thành.

Sự thật thì những con số trên đây cũng phần nào phản ánh khá minh xác về những thành công, thất bại của Nixon trong suốt giai đoạn cầm quyền vừa qua.

Cho đến giây phút này, sau khi Nixon tiến dài trên con đường sống chung với Trung cộng, thì chính sách của Nga cũng đã phải xoay chiều, chẳng những không còn cương ngạnh nhiều với Mỹ nữa, mà trái lại luôn luôn chịu lép vế với Mỹ.

Liên xô bây giờ không còn là « bức màn sắt » nữa mà đã mở tung cửa ngõ để đón các công ty tư bản vô. Thông tấn xã Tass của Nga loan báo : nhà cầm quyền Nga vừa mới ký khế ước với 1 số công ty Hoa kỳ trị giá tổng cộng lên tới 125 triệu Mỹ kim nhằm vào việc cung cấp cho Nga những phẩm vật và dụng cụ khai thác hầm mỏ, cũng như phát triển tài nguyên dầu hỏa.

Bộ trưởng Thương mại Hoa kỳ ông Maurice Stans sau khi kết thúc cuộc hội đàm sơ bộ về việc mở rộng ngành mậu dịch Nga-Mỹ tại Mạc tư Khoa ngày 30-10-71 đã công bố : trong vòng tháng tới Nga Mỹ sẽ họp một hội nghị tại Hoa thịnh Đốn để thảo luận chi tiết hơn về việc mở rộng giao thương giữa hai nước.

Khi mà hai nước thù địch đã bắt tay vào việc ký kết các hiệp ước thương mại, nhất là lại ký kết khế ước với các công ty tư nhân, thì phải hiểu hai nước đó hết là thù địch rồi. Vấn đề đối kháng quân sự đã bị đẩy lui vào dĩ vãng, và những vấn đề chính trị đã được thu xếp ổn thỏa. Mọi cuộc xung đột nếu có thì rất dễ giải quyết.

Như thế kể như Nixon đã thật sự rảnh tay để lo về vấn đề Trung Cộng. Vì rằng từ trước tới nay cả hai phía Mỹ Tàu chỉ lo Nga phá vỡ cuộc sống chung giữa họ, nay thì Mỹ đã giải quyết êm đẹp với Nga rồi, Mỹ có thể thoải mái để tính chuyện với Tàu được.

Hoa thịnh Đốn và Bắc Kinh cùng một lúc đã loan báo : 21-2-72 tức là 7 tết Nhâm Tý tổng thống Mỹ Nixon sẽ tới Bắc Kinh, để hội đàm với Mao Trạch Đông và Chu ân Lai.

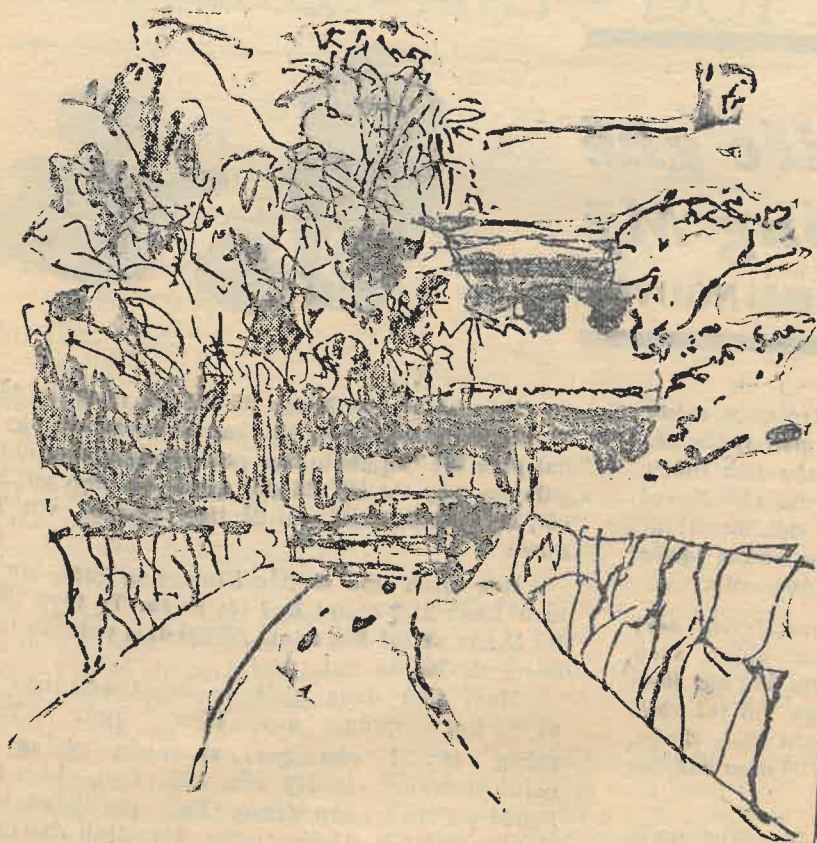
Mao, Chu đang phải ra sức thanh toán một số tàn quân của Lâm Bưu. Trong tháng 10-71 vừa qua, vì muốn chống lại chính sách chơi với Mỹ của Mao Chu, Lâm Bưu, người mà Hiến pháp Trung Cộng ghi là sẽ kế vị Mao Trạch Đông, đã dùng quân đội định đảo chánh Mao Chu, nhằm phá hỏng chủ trương đưa Trung Cộng tiến tới với Mỹ.

Nếu từ giờ cho đến ngày Nixon tới Bắc kinh mà phe chống đối tại Hoa lục không làm nên trò trống gì nữa, thì con đường của Tàu chắc chắn sẽ là con đường của Nga. Có nghĩa là sẽ mở rộng cửa (bức màn tre) để đón các công ty tư bản của Mỹ vào đầu tư kinh doanh khai thác tại Hoa lục.

Như vậy là thế lớn của Mỹ đã định xong. Hoa kỳ đang bước lên ngôi vị của một đại đế quốc mới, công đó phần lớn là do sự tháo vát của Nixon, thế nhưng biết đâu rằng : chỉ cần một vấn đề nhỏ xảy ra thời thì Nixon vẫn bị hỏng giò như thường.

Thử cho rằng, nếu sau khi Nixon Hoa du, rồi Nga du trở về mà cuộc chiến tranh VN vẫn chưa kết thúc. Trong khi đó BV tăng gia xâm nhập Miền Nam mở các cuộc tấn công trên khắp Đông dương. Bắt buộc quân Mỹ phải trở lại chiến đấu tại Việt nam như lời bộ trưởng quốc phòng Mỹ Laird đã đe dọa, thì liệu uy tín của Nixon còn tồn tại hay không ?

Đi được với Trung Cộng nhưng nhất định Mỹ không dám để Đông Nam Á lọt vào tay Trung cộng, vì như vậy có khác nào Mỹ đã trực tiếp giúp Trung cộng thắng lại Mỹ, mà mất Nam Việt là Mỹ mất Đông Nam Á. Chính vì thế mà trước ngày bầu cử vấn đề Việt nam phải giải quyết xong thì Nixon mới chắc chắn trở thành Tổng thống Hoa Kỳ nhiệm kỳ tới.

CẠC SĨ

TRUY TÂM

Sóng Thần số 61 báo tin Sóng Thần số 60 bị tịch thu. Đây là lần thứ 15 Sóng Thần bị tịch thu. Các tội đã toan gọi đây nói đến tòa báo hồi bà bạn xem S.T. bị tịch thu vì vụ gì. Nhưng xét ra điều đó không cần thiết. Đã từ lâu, ông nhà nước bị lây cái bệnh chính trị của cộng sản là cái bệnh gian ngoan, tuyên bố lý do một đằng nhưng kỳ hực nguyên ủy xa xa lại là đằng khác. Các tội luôn luôn mua Sóng Thần từ sớm nên ít khi bị tịch thu. S.T. số 60 còn kia, chỉ bằng tự ta truy tâm lấy cái lý đã khiến ông nhà nước quyết định tịch thu.

Hãy nhìn vào mấy mục phim đã, những mục này ăn khứa nhất nhưng cũng dễ gây tai vạ cho báo nhất.

Lý Đại Nguyên thì đã từ lâu giữ thái độ thuần túy nhận định trình bày hai đường hơn thiệt rồi kèm theo một lời khuyên xây dựng. Trong cái đám gấu đối lập ở Sóng Thần thì gấu Lý Đại Nguyên hiền quá xá, gấu... xây dựng.

Chu Tử trong số này cũng chỉ mới tiếc rẻ khơi lại Ao Thà Vịt, ngoài ra cũng hiền khô.

Văn Bình trong tin tức mình có nói đến lontan nhưng không có điền gì thất lễ với «người» cả, chỉ đùa ông dân biểu Vũ Công một tí thôi (nói theo tiếng Pháp là me sử Công). Mà đùa dân biểu thì ăn nhằm gì đến nhà nước.

Kiên Phong đáng người cũng như tính tình bên ngoài rất hiền lành, tử tế, giọng văn Potin của Kiên Phong thoát nghe cũng chỉ nhẹ nhàng, thủ thủ thôi, nhưng thực ra chính hắn đã đòi phen đốt nhà nước, không phải là nhọt đầu, mà đầu thấy mẹ, nhưc buốt, có nọc hần hoi. Nhưng kỳ này quả thực bài của hắn cũng không hề phạm đến quy luật 35 của làng bào nhà (phạm thuần phong mỹ tục), hay quy luật 28 (làm lợi cho địch, làm suy giảm tiềm năng chiến đấu của phe ta).

Hay vì ông Đạo Cấy đã nhắc lại vụ hàng Pin Con Ó 60% vốn của B. khiến cuộc đấu tranh gian lao khổ cực của anh chị em công nhân hàng này chẳng nên cơm cháo gì? Nhưng nghĩ cho cùng thì tuy ông Đạo Cấy có động đến PN, nhưng đã rút kinh nghiệm báo Đới số 110 bị tịch thu, nên

cũng chỉ nói lướt có mấy dòng cuối cùng, chắc không phải vì vậy mà Sóng Thần bị tịch thu.

Vậy là đích thị Sóng Thần bị tịch thu vì trang 5, trang tranh ảnh chụp những cảnh sống khổ cực của đồng bào trên các ngã vỉa hè thủ đô vào dịp Cách Mạng Kinh tế Mùa Thu.

Nhưng theo ý Các tội thì lẽ ra thủ phạm làm cho Sóng Thần số 60 bị tịch thu phải là mục rao «Tiếng kêu thương» trang 8 mới phải.

Đó là một khuôn báo nhỏ bé, nhũn nhặn, dễ mất hút vào cả một tranh chữ ngút ngàn, nhưng khi đọc lên thì cả tranh báo ngút ngàn chữ bỗng mờ đi, mà như ông cho chính khuôn báo nhỏ bé nhũn nhặn đó đọc sáng.

Nguyên văn:

Tiếng kêu thương

«Cầu van người anh em nào đó hãy thương đến một thằng phèo binh nghèo với một lũ con dại, mà cho chuộc theo đúng luật giang hồ 30.000 chiếc xe Honda SS-50 mang số đăng bộ SE0478A, bị cầm nhảm

vào hồi 11 giờ sáng thứ năm 25-11-71, trước hiệu sách Đoàn Văn, đường Lê Văn Duyệt, chợ Đũi, Sài Gòn. Địa chỉ liên lạc: Phạm Anh Tú 416/624 B, Phan Đình Phùng Saigon.»

Chính Các tội khi đọc mấy dòng trên cũng thấy xúc động vô cùng. Các tội hy vọng rằng rồi người bạn thương phèo binh Phạm Anh Tú sẽ chuộc được xe theo đúng luật giang hồ, nếu kẻ lấy xe kịp thời đọc được những dòng kêu thương đó. Xã hội ta tuy bận thiu quá, bởi nhiều kẻ có trách nhiệm quá ư tăng tặn lương tâm, quá ư bất cổ hiem sĩ, nhưng cũng may cần bản trung hậu của ông cha để lại cũng đã bat rễ rất sâu và rất xa trong tâm hồn, nên dù chúng ta có bị hoàn cảnh vấy bẩn đến đâu vẫn có cơ hồi tâm, (trường hợp chàng thanh niên Lê công Th. và Chu Tử bị chết hụt vì vụ ám sát năm nào.)

Lẽ ra nhà nước, ở 1 quan điểm ác, đọc «tiếng kêu thương» cũng phải thấy xúc động tức khắc mới phải.

Thế nào là «chuộc theo đúng giang hồ» kia chứ?

Bộ không còn chính phủ, không còn đầy đủ ba ngành Lập pháp, Hành pháp, Tư pháp, cùng Tổng nha cảnh sát công an hay sao?!

Bởi vậy nếu Các tội mà là nhà nước, nhất định phải cho trưng dụng gấp bất kỳ số Sóng Thần nào còn cho đăng tải «tiếng kêu thương» chỉ cần luôn luôn lưu manh 1 chút để đánh lạc dư luận, nghĩa là cứ xử dụng điều 28 quy luật báo chí mà chụp mũ cho một mục phim, hay một mục tin tức nào đó là làm lợi cho địch, làm suy giảm tiềm năng chiến đấu của ta. Dễ ợt.

Xì hơi an toàn

Nhân việc cậu bé 10 tuổi David Kissinger, con trai của cố vấn Kissinger đã lẹ miệng tiết lộ với báo chí rằng T.T. Nixon sẽ đi Tàu vào tháng 3 sang năm, báo chí ta có nhắc đến lời Chu Ân Lai đã từng chê bai là người Mỹ không bao giờ giữ bí mật được điều gì. Hãy coi chừng Xĩa Mỹ cũng là một cây xanh rờn của tương kế tự kế.

Tuy nhiên việc Mỹ thông thương không giữ bí mật được điều gì,

chẳng phải là vì họ không thể giữ được mà chính vì họ chủ trương như vậy để luôn luôn có được sự xi hơi an toàn. Họ chẳng đại gì đâu. Kia hãy coi vụ Mỹ Lai chính người Mỹ tố cáo trước dư luận Mỹ điều đó. Chính Mỹ cử phái đoàn Mỹ tới điều tra ngay tại Mỹ Lai. Chính quan tòa Mỹ xử tù tên quân nhân cầm đầu chịu trách nhiệm về vụ Mỹ Lai.

Lại như vụ năm người quân nhân Mỹ trong một cuộc hành quân vào rừng, bắt theo đi một cô gái Việt để thay phiên nhau hãm hiếp, giải tòa nhu cầu sinh lý, khi cuộc hành quân chấm dứt, họ dùng dao găm lúi thấu bụng cô gái Việt đáng thương để phi tang tội ác. Trong số 5 người lính Mỹ có 1 người nhất

định không đụng đến cô gái, nghĩa là nhất định không phạm tội ác, chính anh quân nhân Mỹ này, về sau, khi đã hồi hương dơi khỏi quân đội, đứng ra tố cáo mấy tên sát nhân đâm thâu đồng đội. một phái đoàn Mỹ điều tra, đến tận nơi có năm mồ vùi nông cô gái Việt xấu số, giáo nghiệm lại xác chết, lủ sát nhân bị lên án...

Cứ nghĩ đến vụ tàn sát Mỹ Lai, cứ nghĩ đến người con gái Việt xấu số đã bị thay phiên hãm hiếp, còn bị lúi mũi dao găm ngáp bụng và vùi nông một nắm mồ bèo rừng, thì quả thật «thử hận miền miền vô tuyệt kỳ» và còn biết bao nhiêu vụ như vậy trong bóng tối nữa chứ.

Nhưng dù mối sầu hận của chúng ta có dâng đặc đến đâu chăng nữa, chúng ta vẫn phải công bình mà nhận rằng: bên một số quân nhân Mỹ tàn bạo như ông kia

còn những người Mỹ khác vẫn giữ vững được lương tri. Chính họ đã tự tố cáo những tội ác họ, họ can đảm đứng ra giữa thanh thiên bạch nhật chịu đựng bùa riu dư luận quốc nội cũng như quốc tế. Họ chịu kịp thời mở những «hộp bọ». Sau đó họ có thể mang thêm một vết tích, một vết sẹo, nhưng cơ thể họ nhờ vậy mà trở lại lành mạnh. Dám can đảm kịp thời mở «hộp bọ» như vậy họ tránh được tình trạng ngày một ung thối trầm trọng. Việc mở nắp xì hơi an toàn cũng là ở đây.

Ngược lại với thái độ ruột ngựa của Mỹ là thái độ giấu nhem, bưng bít của cộng sản, giấu nhem đến nẫu ruột nẫu gan ra, và đến khi không thể giấu được nữa thì ôi thôi cũng là lúc «mộc dĩ thành chu, nhân dĩ khử» chẳng sao cứu chữa được nữa, chỉ còn cách thủ tiêu nhau, giết nhau. Stalin đã giết nhem biết bao đồng chí của ông ta, rồi đến chính ông ta cũng bị chết một cách mờ ám, Bêria bị thủ tiêu, hai đội quân «anh em» Trung cộng và Nga xô hạ sát nhau tận tình bên bờ sông biên giới. Ngay gần đây Lâm Bưu, nhân vật số hai của Trung cộng, nhân vật được hân hạnh sẽ tiếp nhận gia tài tinh thần Đông phương hồng của Mao Trạch Đông, mà chẳng hiểu vì sao lại đến nỗi định dùng quân đội đảo chính Mao, Giả như Lâm Bưu thành công tất nhiên Mao đi doang, ngược lại là Lâm Bưu đã thất bại nên tránh sao khỏi phải khoác sơ mi lỗ đi tầu suốt.

Kin đáo lắm thì nó thối nẫu ruột thối nẫu gan ra như vậy đó.

xXx

Đúng như ký giả Mỹ Keyes Beech đã nói: «Đen như vào dịp tết Mậu Thân mà cộng sản chà cướp nổi miền Nam, thì ngày nay làm sao miền Nam có thể mất về tay họ được.»

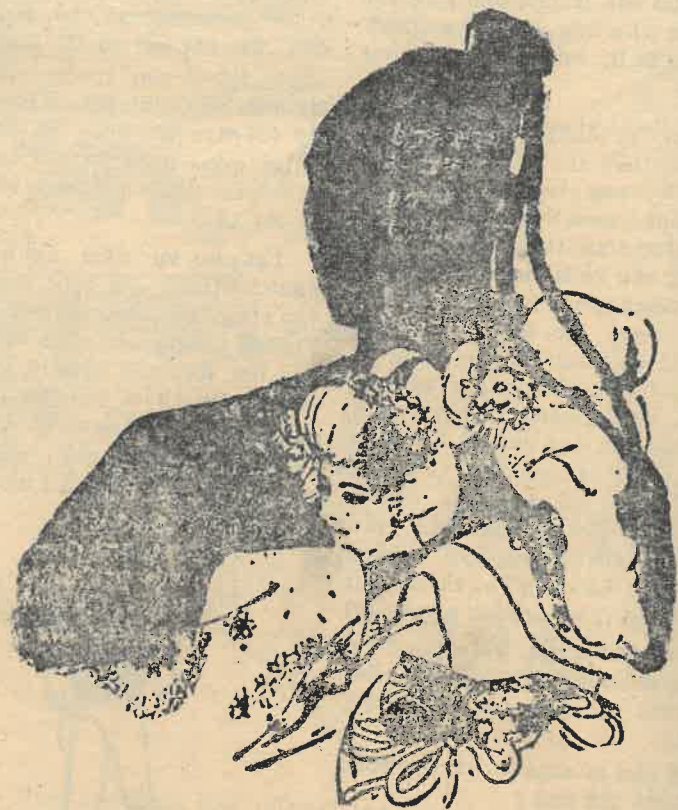
Vậy thời hồi ông nhà nước, các ông và dân chúng chúng tôi, ai chống cộng giữ nước hơn ai? Đã biết rõ như vậy, các ông còn bị miệng báng cách tịch thu báo chí đòi lập làm gì?!

CẠC SĨ

CÁNH HOA CHÙM GỎI

Nguyên tác
« THỔ TY HOA »
của QUỲNH DAO

bản Việt văn
LIÊU QUỐC NHỊ

(TIẾP THEO)

Ôm chú thổ bợc trong váy, tôi chậm rãi bước về nhà. Đến trước cổng, bỗng thấy hai đứa con nhỏ của bà Lâm bàn cãi nhau điều chi không rõ. Một đứa nói :

- Chắc là tướng cướp.
- Không phải, đó là tên tù vừa vượt ngục, có lẽ hẳn đã từng mang tội giết người !
- Tao bảo không phải mà. Ông ta là tướng cướp nè, hôm trước tao thấy trong phim đấy !
- Tao cũng xem phim vậy, tên tù vượt ngục cũng giống thế.
- Tao nói là tướng cướp đấy !
- Tao nói là tên vượt ngục !
- Đánh cá không ? Ba hôn bi đó.
- Cá liền, tao sợ hãi.
- Rồi bây giờ vô hỏi mẹ nè.

Dưới tia nắng sớm mùa đông, tôi đứng đây nhìn lũ trẻ cãi nhau. Lâm trẻ còn sượng thật, không phải lo lắng, sầu khổ gì cả. Chú thổ nằm trong lòng tôi bỗng động đậy, vội cúi xuống vô về.

— Đừng gấp, chị sẽ đem thuốc cho em uống mà. Một chiếc bóng đen hiện lên bên nền đất, càng

lúc càng đến gần. Rồi tôi nhìn thấy đôi giày lấm bụi, ngược nhìn lên từ từ : chiếc quần sẫm màu, áo hở rộng cô không có thắt cà vạt, chiếc hàm vuông rồi mắt tôi bỗng chạm vào chàng.

Chúng tôi cứ thế nhìn nhau không nói một lời nào cả. Thời gian lặng lẽ trôi qua. Đám mây che khuất mặt trời bắt đầu trôi đi. Chàng vẫn thế không có gì thay đổi ngoài khuôn mặt trắng xanh.

— Ưc My, em có khỏe không ?

Tôi gục gặc đầu, lí nhí không nói được. Trung Đan thở tay qua, nhẹ nhẹ vuốt chú thổ trong lòng tôi :

— Nó sao vậy ?

— Bệnh rồi, có lẽ bị cảm.

Bàn tay chàng chậm chậm nắm lấy tay tôi xiết mạnh, giọng chàng run run :

— Ưc My, rốt cuộc rồi anh cũng tìm thấy em.

Tôi nhắm mắt lại, nước mắt vờn quanh mi, không nói nên lời.

Rồi chàng ôm lấy tôi, giọng nói chàng đau khổ thống thiết :

— Ưc My, sao em ngu như vậy ? Em lẳng lặng bỏ đi không cho ai biết, làm cả nhà bấn loạn lên, em biết không ? Bây giờ thì tất cả đều bình thường, rồi phải không ? Anh đến đón em. Đừng khóc nữa,

nín đi đừng khóc.

Tôi vẫn khóc, vì nếu không khóc thì tôi không biết làm gì bây giờ. Trung Đan ôm tôi vô về, chàng đã làm khuấy động tình cảm tôi. Tôi bỗng khóc sung sướng, khóc mãi đến một lúc lâu lòng mới cảm thấy thư thả. Chàng nâng cằm tôi lên, chùi giùm nước mắt, giống như đang chăm sóc cho một đứa bé. Sau đó tôi nghe có tiếng vỗ tay của lũ trẻ con bà Lâm :

— Ê tụi bây ơi lại xem chị My nè, con gái mà yêu con trai không biết mắc cỡ ?

Xô Trung Đan ra, nhìn chàng rồi lại nhìn lũ trẻ tôi bỗng phì cười theo. Có tiếng chân người bước đến gần, đồng thời một bàn tay to lớn nắm lấy tôi. Ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt xồm xoàm đầy râu tóc của giáo sư La Nghị. Tiếng ông ồn ào :

—Ồ Ưc My, sao em trốn học về đây chứ ? Làm tôi tìm mãi không ra. Lúc bình thường không để ý chỉ biết em ngủ tại một trường tiểu học mà cũng không biết địa chỉ ở đâu nữa. Lុc hết cả một tỉnh Cao Hùng này mới tìm được em. Được rồi, bây giờ ráng ngoan ngoãn mà theo tôi trở về.

Tôi ngập ngừng :

— A...Tôi.. Tôi.

Giáo Sư La Nghị hét to :

— Cô còn muốn gì nữa đây hở ? Nếu có giận hờn gì thì cứ cãi lầy hay chửi bới một lúc cho hả giận rồi thôi, chớ làm gì mà em lại bỏ nhà ra đi ? Đồi Loạn bây lớn, người thì đông, đất lại rộng, em còn muốn tôi đến đâu tìm em nữa chứ ? Sao khó khăn vậy ? Em đi đâu thì đi không sao cả, nhưng tội cho người ở nhà phải bấn loạn lên đi tìm đi kiếm. Trung Đan trách tôi tại sao lại đánh em, thật ra tôi đâu có ngờ chỉ vì một cái tài tài mà em lại bỏ đi đâu ? Còn Gia Gia thì nó lại lục lọi tủ tung tìm xem em ở đâu, à tưởng em núp trong học tủ, thế là quây bầy cả các ngăn sách của tôi. Hạo Hạo cũng cự nự tôi...Ồ còn chú mèo của cô nữa, hẳn không biết làm sao mà chun vào trong tủ tôi làm ổ trong ấy, thôi xương cá rải từ tung trong đó... Thôi cô về ngay đi, về phải dẹp dọn gùm tôi mới được...

Tôi sung sướng nhảy nhồm lên :

—Ồ Tiểu Ba chưa đi mất sao giáo sư ?

—Đi mất ? Đi đâu mà mất ? Có mất chẳng là cô. Thôi đừng nói nhiều, mau sửa soạn trở về xem có kịp chuyến xe lửa nào không.

Tôi do dự, quay lại nhìn thấy bà Hiệu Trưởng Lâm đang đứng kề mồm cười, bà ấy bỗng bước đến cạnh, nắm tay tôi nói :

—Đi đi con, Ưc My. Giáo Sư Nghị đã nói hết cho bác nghe rồi. Ráng học đề thi đậu con nhé !

Tôi vẫn do dự, giáo sư La Nghị muốn đưa tay nắm lấy tôi đi, bỗng tay ông chạm vào chú thổ, giật mình ông hét :

— Trời ơi ! Cái gì nữa đây

Tôi nâng cao chú thổ lên nói :

— Dạ chú thổ ạ, nó đau bệnh đấy. Em có thể cùng mang nó về nhà được không giáo sư ?

—Ồ...Ồ...Đôi mắt ông ta tròn xoe lại, ông hậm hừ — Thôi được, mang nó đi luôn đi. Có lẽ rồi đây tôi phải mở luôn một cái sở thú để trong nhà cho em chăm sóc luôn quá !

Tôi sung sướng hét lớn. Bao nhiêu bức dọc phiên nhiều trong những ngày qua đã vỗ cánh bay đi. Trao chú thổ cho Trung Đan, tôi nói :

— Ôm giùm tôi một chút nhé !

Rồi tôi chạy bay về trong nhà, sắp soạn quần áo.

Xách chiếc vali trên tay bước ra ngoài. Bà hiệu trưởng Lâm đến nói vài lời từ biệt với tôi, cười cười, giọng bà như luyến tiếc :

— Lần sau con có đến đây, mong rằng không phải đến trốn nữa, con nhé !

Tôi nhìn bà chẳng nở rời. Giáo sư Nghị có vẻ bức dọc chờ đợi. Chúng tôi bước ra cửa. Hai đứa con của bà Lâm đưa đẩy nhau trước mặt :

— Mày lại hỏi đi !

— Mày hỏi đi !

Giáo sư La Nghị hỏi tôi :

— Chúng nó làm gì thế ?

Nhìn hàm râu xồm xoàm của giáo sư, bỗng nhiên tôi tỉnh ngộ, cười lớn. Giáo sư Nghị chau mày :

— Em cười cái gì đấy ?

— Dạ em cười chúng nó. Tụi nó đổ nhau là giáo sư là tướng cướp hay là tù vượt ngục.

Tất cả mọi người cười ồ lên. Giáo Sư Nghị chau mày, gương mặt ông như rần rại, miệng ông lần lần điều gì không rõ. Chúng tôi cứ thế vừa đi vừa cười bước về phía ngõ.

Hai giờ sau. Tôi, Trung Đan và giáo sư Nghị đều ngồi yên trên chuyến xe lửa trở về Đài Bắc.

Chiếc xe vun vút lao đi, bỏ lại những đám rừng, đồng cỏ, thôn trang và phố thị. Tôi và Trung Đan ngồi một bên, Giáo sư La Nghị ngồi phía đối diện, chú thổ nhỏ được đặt trong lồng để bên dưới chân. Trên đường, chúng tôi yên lặng. Trung Đan lúc nào cũng như có chuyện gì muốn nói nhưng vẫn không thốt ra lời. Còn Giáo sư Nghị thì ra chiều suy nghĩ, mắt nhắm nhìn cảnh vật bên ngoài trôi nhanh. Càng gần đến nhà bao nhiêu lòng tôi càng hồi hộp tôi đã ra đi rồi bây giờ quay trở lại, lúc đi, tôi chỉ muốn trốn lánh bao nhiêu chuyện mà bây giờ vẫn còn đó, lần này trở về lại gặp lại, tình thế ra sao ? Vấn đề vẫn chưa giải quyết được gì cả, Tôi phải làm sao đây ?

Xe lửa đã vượt qua Đài Trung, Tân Trúc, một trạm tiếp nối một trạm, thành phố Đài Bắc càng cận kề. Bây giờ khung trời bên ngoài đã đen sẫm, những ánh đèn chớp mờ xa xa, càng lúc càng rõ. Nhìn những điểm sáng

bên kia đồng cỏ, tôi thắc mắc không hiểu ở những nơi đó có người trú ngụ không? Họ sinh sống ra sao? Có phải lúc nào cũng đau khổ rồi rấm như cuộc sống của chính mình chăng?

Xe băng qua Trúc Bắc, Đào Viên, Trung Đan bỗng lay động thân thể, tôi quay sang nhìn, thái độ chàng thật kỳ hoặc. Sau cùng, chàng ho lên một tiếng rồi nói:

— Thưa giáo sư?

Giáo sư La Nghị giật mình quay lại nhìn dò hỏi. Trung Đan nói:

— Tôi có câu chuyện muốn bàn cùng giáo sư ngay trong lúc xe chưa vào thành phố, xin giáo sư cho biết ý kiến ạ.

Quay sang liếc nhìn tôi, chàng lặng lẽ đưa tay sang xiết chặt tay tôi.

— Khi đến Đài Bắc xong, tôi muốn được cùng Úc My tuyên bố lễ đính hôn, ngay sau đó tôi sẽ chịu trách nhiệm về cuộc sống của nàng, và sẽ tìm mượn một ngôi nhà...

Giáo sư cướp lời, giọng nói ông có vẻ gay gắt:

— Anh nói thế là sao?

— Tôi muốn nói — Trung Đan có vẻ quyết định khi Úc My về đến Đài Bắc, nàng sẽ không về nhà giáo sư mà tôi sẽ chọn mượn căn nhà khác...

— Nói vậy! Anh làm gì có tư cách mà lo lắng cho Úc My như vậy?

Giọng nói của giáo sư có vẻ giận dữ. Trung Đan xiết chặt tay tôi, anh nói:

— Tôi là vị hôn phu của nàng, tôi muốn được chăm sóc nàng. Thưa giáo sư, nàng ở nhà ông thật bất tiện.

— Tại sao bất tiện? Ai ăn thịt nó đâu?

Trung Đan nói:

— Ai làm sao biết được. Nhưng mà ở nhà ông, nàng sẽ không vui vẻ. Giáo sư đừng để nàng phải buộc lòng bỏ đi 1 lần nữa.

— Tôi đâu có đuổi nó? Giáo sư La Nghị quát.

— Nhưng mà ở nhà họ La hình như người nào cũng muốn đuổi nàng đi cả, Trung Đan nhìn thẳng vào giáo sư Nghị chàng nhấn mạnh từng chữ một — Thưa giáo sư, Úc My là gì của ông? Chậm rãi móc tấm hình trong túi đưa ra trao cho Giáo sư Nghị, Trung Đan tiếp — Tấm hình này của ai đây?

Tôi liếc sang nhìn tấm hình, đó là hình Khởi Khởi lúc còn bé. Tôi là lòng nhìn Trung Đan rồi lại nhìn giáo sư Nghị, không biết chàng đang làm trò gì. Nhưng hình như ông Nghị đang tức giận, đôi mắt tròn xoe, râu tóc ông đều như dựng đứng lên cả, giật lay tấm hình, tay ông run rẩy. Một lúc lâu ông mới ậm ừ hỏi:

— Trung Đan, anh tưởng anh có quyền tò mò, bí mật của gia đình một người khác à?

— Không phải thế. Tôi chỉ muốn bảo vệ người tôi yêu, chỉ muốn nàng không bị ám hại.

— Ai ám hại nó?

Trung Đan nhìn tôi:

— Ai biết, nhưng có thể là người biết về thân thế của nàng, ganh ghét nàng. Giáo sư, tôi nghĩ rằng tốt nhất là ngài nên nói ra, nói thật ra nàng là ai?

Đôi mắt giáo sư mở lớn, tôi tưởng chừng như ông sẽ nhảy chồm về phía Trung Đan. Nếu chiếc xe hỏa ngừng lại, không biết hậu quả sẽ thế nào. Trung Đan lặng lẽ hướng về phía ông Nghị chàng có vẻ không chịu khuất phục. Hai người lặng lẽ nhìn nhau không nói gì cả. Xe hỏa vẫn lao vút trong màn đêm bỏ lại phía sau những đốm lửa nhỏ. Đến ga Vạn Huê ánh đèn sáng rực lên, Giáo sư Nghị nhẹ nhàng hỏi:

— Anh đã biết được gì?

Trung Đan nhỏ giọng:

— Không nhiều lắm. Nhưng mà nếu giáo sư cứ giữ kín mãi thì không sáng suốt chút nào. Ở trên đời này có bí mật nào không bị lộ ra đâu? Úc My cũng có quyền hiểu rõ về đời của nàng chứ?

Giáo sư La Nghị lăm lăm đều chi trong miệng Trung Đan lại tiếp:

— Nếu ngài thấy rằng Úc My cần phải ở lại nhà họ La, thì có lẽ giáo sư đã có những lý do riêng của giáo sư. Nhưng mà nếu ở trong nhà ông Úc My chỉ như là một kẻ ở đậu không hơn không kém, thì chỉ bằng ngài hãy để cho nàng được sống một cuộc đời tự do, không bị si nhục có hay hơn không.

— Si nhục? Ai si nhục nó chứ?

— Chính Khởi Khởi. Cô ấy khinh thường Úc My lý do lớn nhất là tưởng rằng nàng chỉ là đứa con con đến ăn nhờ ở đậu.

Giáo sư Nghị giật mình. Tôi có cảm giác như ông ta đang run rẩy.

Xe hỏa ngừng lại ở sân ga Đài Bắc, tiếng máy khuyếch âm cho biết đã đến nơi rồi. Trung Đan đứng dậy, xách lấy hành lý của tôi và lòng thỏ bước về hướng cửa. Chàng hỏi giáo sư Nghị:

— Thưa giáo sư. Địa vị của Úc My và Khởi Khởi có ngang nhau chăng?

Ông Nghị bước xuống xe, đứng nơi sân ga, nhìn Trung Đan nói:

— Cũng không hoàn toàn ngang nhau.

Tôi nhảy xuống xe đi qua hai hàng lan can bước về phía ngoài. Những chiếc xe xích lô, taxi tranh nhau đón khách. Trung Đan nhìn giáo sư Nghị:

— Bây giờ đi đâu?

— Về nhà chứ còn đi đâu nữa. Ông Nghị có vẻ giận dữ.

— Về nhà ông à?

Giáo sư Nghị ưỡn ngực ra, bàn tay ông trên vai tôi run rẩy, ông nói:

— Đúng vậy, về nhà tôi, cũng là nhà của Úc My.

Trung Đan thò phào, chàng ngoác tay gọi taxi. Chúng tôi chui vào. Trung Đan nói với bác tài:

— Đến đường Roosevelt!

Rồi quay sang tôi, chàng hỏi:

— Em làm gì đó?

Tôi đáp:

— Dạ, chú thỏ của em nó đang nóng a.

Giáo sư Nghị hơi rung động, bỗng ông buống

đang chờ đợi:

— Cũng lại là chủ thỏ, Bản tánh em giống hết của mẹ.

Tôi hỏi một câu mà đã lâu rồi lòng vẫn nghi vấn:

— Thế mẹ tôi là ai?

Từng chữ, từng chữ một, giáo sư Nghị nhấn mạnh:

— Đây là vợ tôi!

18

Ánh trăng tuyệt đẹp ngoài khung cửa.

Chúng tôi quây quần trong phòng khách: Giáo sư La Nghị, Trung Đan, Hạo Hạo. Khởi Khởi và tôi. Chỉ thiếu một mình bà Nghị, có lẽ bà ấy đã ngủ rồi, vì khi tôi, Trung Đan và ông Nghị về đến nhà thì trời đã khuya hơn mười giờ. Giáo sư Nghị lần lượt cho người gọi Hạo Hạo và Khởi Khởi xuống và dặn rằng đừng phá giấc ngủ của bà Nghị. Khi tất cả mọi người đã tụ hợp đông đủ, chúng tôi ngồi quây quần thành vòng tròn, chính giữa là hỏa lò cháy đỏ.

Đêm đã khuya lắm rồi, kính ở cửa sổ được đóng chặt, ánh trăng vờn đục khuỷu mây, trong phòng chiếc đèn tường được thấp sáng buồng tỏa những tia sáng mờ ảo tạo nên cảnh âm u, hỏa lò với những ánh lửa bập bùng soi rõ từng nếp mặt.

Giáo sư La Nghị tựa người vào ghế, đôi mắt mờ màng nhìn vào lửa, bắt đầu kể lại câu chuyện xưa:

« Năm ấy là năm Dân Quốc thứ hai mươi bảy, vừa tốt nghiệp đại học xong, bắt đầu đi khảo cứu địa chất, tôi đến vùng Quảng Tây, Quý Châu vừa du lịch, vừa thu thập một số đá Chung vũ và Thạch cao. Trời vừa sang thu. Tôi cũng vừa tới My Đàm, một thị trấn thuộc tỉnh Quý Châu, thì gặp Tú Lâm cũng là mẹ của Úc My bây giờ.

Giáo sư La Nghị bỗng ngừng lại, nhìn tôi rồi quay sang nhìn Hạo Hạo, ông tiếp: Cũng là mẹ của Hạo Hạo.

— Cái gì? Hạo Hạo hoảng hốt kêu lên.

Ông Nghị chặn lại:

— Đừng nóng, để tôi kể tiếp.

Rồi đưa tay lên xoa mũi, mắt ông rơi vào cỏi suy tư. Một lúc ông tiếp:

— « Tôi cũng cho các người biết là thuở xưa kia nhà tôi rất giàu có. Cha tôi là một trong những phú ông nổi tiếng nhất tại Quê Lâm, tôi lại là con một nên hưởng thụ được cả một sản nghiệp to tát để lại của cha già. Khi ra trường xong, dẫn theo hai người tớ để phục dịch, tôi đã đi đến những vùng lân cận vừa để du lịch ngắm cảnh vừa để khảo sát địa chất tại nơi đó, sự thật ra thì điều thứ nhì chỉ là một cái cớ nhỏ mà thôi. Đến My Đàm, lúc đầu tôi không tính ở đó lâu, vì nơi đây chỉ là một địa phương nghèo nàn đơn bạc.

(CÒN NỮA.)

Kính gửi

CÁC THÂN CHỦ QUẢNG CÁO

Tuần báo ĐỜI chủ trương hạn chế số quảng cáo thương mại để dành trang báo cho bài vở. Vì vậy chúng tôi đôi khi bắt buộc phải từ chối một số quý vị thân chủ quảng cáo. Trong tháng tới tuần báo ĐỜI bắt đầu in offset nên sẽ nhận một số quảng cáo đặc biệt bằng hình ảnh, với phương tiện ấn loát tối tân hình ảnh sẽ rõ ràng và hấp dẫn khách tiêu thụ gấp bội.

Chúng tôi xin kính báo cùng quý vị thân chủ.

Đồng thời, kể từ nay chúng tôi cũng bắt đầu nhận quảng cáo trong số báo Xuân.

ĐỜI Xuân Nhâm Tý 1972

Hoàn toàn in offset, nhiều màu,
tờ báo Xuân lộng lẫy nhất

MỘT VÒNG THẾ GIỚI

ẤN HỒI :

Chiến tranh cầm chừng ?

Cuộc chiến tranh giữa hai nước Ấn Hồi quả thực đã không tránh nổi, như chúng tôi đã loan tin (Đời 109). Trong tuần qua chánh phủ Ấn Độ đã chính thức loan báo quân đội Ấn có mặt trên đất Hồi quốc, ở sâu 6,7 cây số bên kia biên giới. Chánh phủ Ấn giải thích sự có mặt đó có tính chất phòng ngự hơn là gây hấn, nhưng Hồi quốc đâu chịu chấp nhận lập luận này ?

Tất cả đều mỗi vấn đề miền Đông Hồi nơi giống dân Bengali nổi lên đòi lập quốc gia Bangla Desh tự trị, và hơn 90 ngàn quân của chính phủ Hồi từ phần đất phía Tây đã kéo sang đàn áp đã man. Hơn 200 ngàn dân Đông Hồi bị sát hại và tới nay hơn 9 triệu người phải chạy sang Ấn Độ tỵ nạn.

Chính số người tỵ nạn này là nguyên cơ để quân đội Ấn đòi kéo sang đóng ở Đông Hồi. Chính phủ Ấn nói họ muốn giúp cho 10 triệu dân Đông Hồi có thể trở về xứ sở họ trong danh dự.

Trong khi đó tổng thống Hồi Quốc Yahya Khan buộc tội Ấn Độ cung cấp vũ khí cho đạo quân du kích giải phóng quốc gia Bangla Desh. Chánh phủ Hồi coi tất cả số quân đó là điệp viên của Ấn Độ.

Ông Yahya Khan cũng biết rằng việc tiêu diệt đám quân du kích trên không phải dễ, nếu Ấn Độ cứ tiếp tục trợ giúp vũ khí và cán bộ lập các an toàn khu để chỗ ẩn nấp tiếp liệu cho du kích quân. Vậy muốn giải quyết dứt khoát vấn đề Đông Hồi, chỉ còn cách quốc tế hóa cuộc xung đột tại đó, bằng một cuộc chiến tranh có giới hạn giữa Ấn và Hồi.

Chính vì vậy chánh phủ Hồi quốc đã đề nghị quân đội L.H.Q tới kiểm soát vùng biên giới giữa Ấn Độ và Đông Hồi. Chánh phủ Mỹ đã lên tiếng ủng hộ đề nghị này.

Nhưng nói tới L.H.Q còn phải nói tới Trung Cộng và Nga Xô. Trung Cộng ủng hộ Hồi, Nga ủng hộ Ấn. còn Mỹ hiện nay cũng cung cấp khí giới cho cả Ấn lẫn Hồi.

Cũng trong tuần qua, Ấn Độ không dấu diếm ý định công nhận quốc gia Bangla Desh để làm suy yếu Hồi Quốc.

Tại Tân Đề Li, nữ Thủ Tướng Gandhi đòi Tây Hồi phải tức khắc rút hết quân ra khỏi Đông Hồi vì sự hiện diện của quân Tây Hồi ở ĐH là mối đe dọa cho Ấn Độ. Bà xác nhận « Ấn hết sức chỉ viện quân Bangla Desh, tiếp tục đưa thêm quân Ấn vào Đông Hồi và tiền đoán quân Bangla Desh sẽ gặp nhiều khó khăn trong tháng tới nhưng Ấn Độ tin rằng nhân dân Ấn và nhân dân Bangla Desh sẽ vượt cơn đen tối để bước vào giai đoạn tươi sáng».

Một nhà ngoại giao tại Tân Đề Li, nhận định rằng thoát đầu Ấn

chỉ chọc tức cho Hồi đánh trước để Ấn có cơ công khai thừa nhận và chỉ viện Bangla Desh và kéo đại quân vào Đông Hồi mặc dầu Ấn nói khác để che dấu, sự thực quân du kích Bangla Desh quá yếu chẳng làm nên trò trống gì chứ đừng nói là đuổi quân chính quy Tây Hồi ra khỏi Đông Hồi. Trước thế lép vế ngày thêm trầm trọng của Bangla Desh, Ấn đành xua đơn vị lớn sang Đông Hồi và dùng lý do an ninh để chiếm đóng một phần lãnh thổ ĐH làm căn cứ cho quân Bangla Desh chuẩn bị thế mạnh cho họ mặc cả với Tây Hồi.

NGOẠI GIAO :

Nixon du thuyết

Mỹ và Tàu chính thức thông báo ngày 21-2 là ngày Nixon sang Bắc Kinh, và bà Pat Nixon cũng sẽ theo chồng sang để thưởng thức món ăn Tàu. Bà Nixon đã học tiếng Quan thoại để biết cách chào hỏi xã giao với các chủ.

Trước khi sang Tàu vào tháng 2 và sang Nga vào tháng 5, Nixon có hơn hai tháng để làm một vòng thế giới, gặp gỡ các vị nguyên thủ quốc gia khác. Hai người sẽ tháp tùng ông ta là : cố vấn Kissinger và bộ trưởng tài chánh Connally.

Những vị nguyên thủ mà Nixon sẽ gặp gỡ là :

— Tổng Thống Pháp Pompidou đã gặp Nixon hai ngày ở Azores.

— Thủ tướng Anh Edward Heath gặp Nixon ở đảo Bermude.

— Thủ tướng Tây Đức Willy Brandt sẽ thăm Hoa Kỳ và gặp Nixon ở Key Biscayne.

Thủ tướng Nhật Eisaku Sato sẽ thăm Hoa Kỳ vào đầu năm 1972.

Thủ tướng Gia nữ Đại Pierre Trudeau cũng sẽ gặp Nixon để giải quyết các vấn đề giữa 2 nước.

Các cuộc gặp gỡ của Nixon có ý nghĩa như một cuộc tham khảo ý kiến rộng rãi trước khi Nixon

sang Tàu. Trước mặt Mao và Chu, Nixon có thể ăn to nói lớn, nhân danh quyền lợi của Mỹ, với sự thỏa thuận chia sẻ trước của các nước Tây Phương.

Tổng Thống Pháp là một vai quan trọng trong cuộc thỏa hiệp này, Pháp đã từng đóng vai trung gian giữa Mỹ và Tàu. Hội đàm Ba Lê về Việt nam hiện vẫn diễn ra trên đất Pháp chứng tỏ vai trò hòa giải của Pháp tại vùng Đông Nam Á vẫn còn giá trị, khi Mỹ và Tàu muốn hòa giải.

Hơn nữa, Tổng Thống Pháp là vị lãnh tụ Tây Phương gặp trùm Cộng Sản Nga Brezhnev gần đây nhất, khi Brezhnev sang viếng thăm Pháp và được đón tiếp như một vị quốc trưởng, qua Pompidou Nixon hy vọng biết Brezhnev muốn gì, đòi hỏi gì về vụ Mỹ Tàu. Và lại cũng sẽ sang Nga gặp Brezhnev sau đó.

Cuộc gặp gỡ Nixon, Sato cũng quan trọng, vì địa vị của Nhật ở Á Đông. Thủ tướng Nhật hiện đang lung lay vì chính sách thân Mỹ của ông, trong khi Nhật đang bị Mỹ qua mặt và bị Tàu đá kích. Hai nước mới hoàn tất việc ký kết trao trả quần đảo Xung Thắng mà Tàu Cộng cho là « hợp pháp hóa » sự đóng quân của Mỹ trên quần đảo đó, nhằm bao vây Tàu. Trong nước Nhật, phe khuynh tả đá kích hiệp ước là nhượng bộ Mỹ quá đáng. Ông Sato không có hy vọng cầm quyền thêm một năm nữa.

Nixon sẽ gặp Heath và Brandt để bàn về an ninh Âu Châu. Trước khi đi, ông đã tuyên bố rằng quân Mỹ đóng ở Tây Âu (hơn 300 ngàn quân) không thể rút về Mỹ được vì mối đe dọa của Nga ở Âu Châu vẫn còn.

Trong khi ở. Nixon đi du thuyết thì bà Nixon cũng đi thực tập nghề ngoại giao của bà. Đầu tháng giêng năm 1972 bà sẽ đi dự lễ nhậm chức của TT Liberia, ông William Tolbert, Jr. Bà Nixon sẽ là vị đệ nhất phu nhân Mỹ đầu tiên thăm viếng Phi Châu. Sau Liberia bà sẽ qua thăm Ghana và Côte d' Ivoire.

Sau khi thực tập ở Phi Châu, bà Nixon sẽ theo chồng sang Tàu và sang Nga.

KINH TẾ :

Mỹ kinh doanh trên đất Nhật

Tự Do Kinh Doanh là khẩu hiệu của cuộc « Cách Mạng Kinh Tế Mùa Thu... »

Chúng ta thử coi một kiểu tự do kinh doanh của Mỹ trên nước Nhật.

Một công ty Mỹ cả thế giới đều biết tiếng là hãng Coca Cola. Thử nước ngọt này đã theo chân đại tướng Mac Arthur sang chiếm đóng đất Nhật từ năm 1945. Bây giờ Mac Arthur đã chết nhưng hãng Coca Cola làm ăn ở Nhật mỗi ngày một thịnh vượng.

Từ năm 1960 hãng Coca Cola và một công ty Mỹ cùng loại là Pepsi Cola đã khởi sự bành trướng trên đất Nhật với các chương trình quảng cáo và chiêu mại thật rầm rộ. Năm 60 cũng là năm mà nền kinh tế Nhật khởi sự phục hưng, dân chúng bắt đầu có mồi lực cao để nhâm nhi uống nước ngọt. Trước sức tấn công vũ bão của Coca Cola người ta thấy 500 nhà sản xuất nước ngọt cỡ nhỏ của Nhật không cạnh tranh nổi, những công ty nhỏ phải dẹp tiệm, cho tới nay trên thị trường nước ngọt của Nhật Bồn cứ 100 chai bán ra thì 52 chai là của Coca Cola hay Pepsi Cola.

Trong tháng 11 vừa qua hai hãng Coca và Pepsi đã phải « thôi thường » cho kỹ nghệ nước ngọt Nhật, họ phải bỏ ra 700 ngàn MK trợ cấp cho các hãng nước ngọt Nhật để cạnh tân ngành kỹ nghệ này hầu cạnh tranh nổi với Mỹ.

Sự kiện trên thật là kỳ khôi, và cho thấy cái mà người ta gọi là Tự Do Kinh Doanh chỉ là 1 ảo tưởng.

Từ năm 1960, khi Coca Cola vào làm ăn trên đất Nhật, họ đã thỏa thuận rằng : « không làm cho kỹ nghệ bản xứ phải khốn đốn », Điều đó được coi như một hiệp ước để hạn chế bớt quyền tự do của các tài phiệt Mỹ,

Nhưng khi đã buôn bán cạnh tranh thì khó lòng bắt người ta cạnh tranh. Vì vậy hãng Coca cola đã áp dụng các biện pháp để chiếm độc quyền thị trường nước ngọt. Thí dụ một nhà giải trí bằng trò ném bi (bowling) có 30 đường ném, số khách ra vào chơi bi đông đảo. Cứ 1 tiệm như vậy là hãng Coca Cola điều đình để chủ tiệm bán riêng một thứ nước ngọt Coca Cola thôi, còn tất cả các nước ngọt khác bị gạt ra ngoài. Khi thỏa thuận rồi hãng Coca Cola sẽ biểu không chủ tiệm 1 số tiền 300 ngàn yen khoảng 340 ngàn bạc Việt Nam. Số tiền đó được gọi là « tiền mở cửa » để cho hãng Coca độc quyền chiếm thị trường.

Đối với tư bản Mỹ thì việc sử dụng « tiền mở cửa » đó là một hành động cạnh tranh rất thông thường. Nhưng đứng trước tình trạng bị các đại công ty lấy thịt đè người, các nhà kỹ nghệ nước ngọt Nhật phải đoàn kết và... lên tiếng phản đối.

Tư bản nước ngọt Nhật cũng cố hết sức lật ngược tình thế. Các bích chương và truyền đơn được phát ở các nhà ga, nơi công cộng báo động rằng nước ngọt Coca Cola có các hóa chất làm hại răng và làm các bào thai bị biến dạng. (Với chứng minh rất khoa học đính kèm) các cơ quan chính quyền Nhật cũng tìm cách làm khó để hãng Coca Cola : bộ Canh nông, bộ Y tế và Ủy ban Doanh Thương liên tiếp tới điều tra. Tại thành phố Nara, bạo động đã xảy ra. Người ta tới đập phá cổng vào hãng Coca Cola và đâm thủng bánh xe giao hàng của hãng này.

Tình trạng một bên tư bản Mỹ lấy tiền đè người, một bên tư bản Nhật phải bạo động để phản đối, đã bắt bộ Canh nông Nhật phải can thiệp. Kết quả là các tài phiệt Mỹ phải trợ cấp cho kỹ nghệ nước ngọt Nhật 700 ngàn Mỹ Kim (hơn 33 triệu bạc VN). Nhưng sự trợ cấp đó không hứa hẹn các hãng Nhật sẽ cạnh tranh nổi với Mỹ, và tương lai còn báo hiệu nhiều tranh chấp dữ dội khác.

NỤ CƯỜI DƯỚI MẶT

Tiểu thuyết ph/tác của HOÀNG HẢI THỦY

Nguyên tác SARDONICUS
của RAY RUSSELL

Tôi nói đến nhan sắc của nàng. Tôi thành thật khi nói rằng nàng không già hơn đi ngày nào, nàng vẫn trẻ như ngày nào tôi gặp nàng ở thủ đô. Và sự thực đúng như thế, khuôn mặt nàng chưa có một nếp nhăn nào, làn da nàng vẫn mịn và sáng tươi, vẫn gây cho người ngắm nàng có cái cảm giác thật mát, mái tóc nhưng huyền của nàng vẫn đen mượt, óng ánh như phát ra ánh sáng biểu lộ một sức khỏe dồi dào. Điều mà tôi tránh không nói đến là vẻ

mặt, vẻ người của nàng. Về nhan sắc, Tuyết Nhung không thay đổi chút nào, nhưng về tinh thần tôi thấy rõ nàng thay đổi nhiều lắm. Nàng nghiêm nghị hơn, trầm tĩnh và ít nói. Ít cười hơn. Trước kia nàng vui vẻ, trẻ trung và hồn nhiên chừng nào thì nay nàng trang trọng, trầm mặc chừng ấy. Khi nhận thấy điều này tôi hơi buồn — buồn vì không thấy nàng vui — nhưng tôi nghĩ rằng sự thay đổi ấy của nàng cũng không lạ. Người phụ nữ khi đã có chồng thường đổi khác hẳn tính tình. Với Tuyết Nhung sự thay đổi này lại càng không có gì đáng gọi là lạ. Nàng đã trải qua một cuộc tang thương gia đình, tai họa đã đáng xuống đời nàng, nàng đã phải sống ở giữa khung cảnh buồn thảm, nặng nề này những tháng năm dài, sống buồn mà vẫn phải sống, sống không có hy vọng có ngày thay đổi.

— Tôi mong được gặp ông chồng của Tuyết Nhung, tôi nói.

— Ông chồng tôi cũng rất nóng lòng được gặp bác sĩ. Tuyết Nhung tiếp lời tôi — Ông ấy sắp xuống để gặp bác sĩ đây. Trong khi chờ đợi bác sĩ nên kể sơ cho tôi nghe có những chuyện gì mới xảy ra ở thủ đô...

Trước hết, tôi kể cho Tuyết Nhung nghe qua về những việc tôi đã làm và làm được, tôi hy vọng nàng sẽ không cho là tôi khoe khoang và kiêu căng, tôi diễn tả cuộc sống của tôi ở thủ đô. Qua những lời ấy tôi nhắc đến những người bạn chung của hai chúng tôi, những cuộc hôn nhân. Và tôi nói nhiều đến phong trào làm phim ảnh, những cuốn phim mới và những người bây giờ được công nhận là diễn viên điện ảnh. Tôi nói nhiều đến điện ảnh vì tôi biết rằng Tuyết Nhung rất chú ý đến bộ môn nghệ thuật đó. Trước kia nàng từng xuất hiện trong vài vở kịch nghệ thuật và nhiều người tiên đoán nàng sẽ là một nữ minh tinh nếu điện ảnh thời ấy có những điều kiện phát triển và sống được như bây giờ.

Tuyết Nhung còn thích âm nhạc nữa. Ngày xưa nàng là một nữ dương cầm gia có hạng ở thủ đô. Nàng hỏi tôi về những bản nhạc mới và cho biết ở đây tuy xa xôi nhưng nàng cũng gửi mua được gần tất cả những nhạc phẩm được hoan nghênh ở thủ đô. Nhìn thấy chiếc dương cầm lớn kê ở góc phòng, bên cửa sổ che rèm trắng, tôi đề nghị:

— Tuyết Nhung cho phép tôi trình diễn vài điệu nhạc mới tôi thuộc lòng trên dương cầm...

— Vậy thì còn gì hơn nữa — nàng sốt sắng hưởng ứng — Xin mời bác sĩ...

Tôi cũng thích âm nhạc. Và tôi cũng xử dụng được dương cầm. Tài nghệ của tôi chưa đủ để trình diễn trước công chúng nhưng tạm đủ để dạo vài bản cho bạn thân thưởng thức. Nàng đưa tôi tới dương cầm và ngồi bên tôi khi tôi dạo đàn.

Nàng tán thưởng tài nghệ của tôi bằng mấy tiếng vỗ tay nhẹ. Tôi yêu cầu nàng cùng dạo đàn với tôi. Tôi còn nhớ những buổi trình diễn

dương cầm của nàng thỉnh thoảng ngày xưa. Nàng có giọng hát thật trong và gợi cảm. Tôi ngồi bên nàng nghe nàng hát và tôi như sống lại trong dĩ vãng như ngày xưa. Trong một khoảnh khắc thời gian mất tự chủ tôi đưa tay ra nắm nhẹ bàn tay nàng.

Tiếng dương cầm vì vậy hụt mất vài âm thanh, tôi vội buông tay nàng ra và cảm thấy hổ thẹn vì sự không tự chủ được của mình. Trong khi đó Tuyết Nhung dạo hết bản nhạc. Rất lịch sự và trang trọng, nàng không tỏ vẻ bất mãn cũng không khuyến khích hành động vừa làm của tôi, nàng làm như việc nắm tay đó không hề xảy ra.

Chúng tôi trở lại salon và để che dấu sự ngỡ ngàng, tôi nói huyền thuyên nhiều chuyện không đầu không cuối, những chuyện không có liên hệ gì với nhau. Đa số đều là chuyện ngớ ngẩn. Tôi còn hỏi cả Tuyết Nhung về chuyện ông chồng nàng có thái độ gì khi nàng viết thư mời tôi đến đây. Tôi muốn biết ông ta có ghen không?

Câu hỏi cuối cùng của tôi làm cho Tuyết Nhung cười. Và cùng với nụ cười ấy, cảnh vật quanh tôi bừng sáng. Vì đây là nụ cười đầu tiên của Tuyết Nhung kể từ lúc tôi bước chân vào căn phòng sang trọng nhưng lạnh lùng này và gặp lại nàng. Hơn thế nữa, đây là nụ cười đầu tiên mà tôi thấy kể từ lúc tôi bước xuống phi trường đầy gió lạnh của Luang Prabang trong chuyến du hành dài này.

— Không có chuyện ấy đâu, bác sĩ... Nhà tôi có nói rằng ông và tôi thân mật, vui vẻ với nhau chừng nào, nhà tôi càng vui..

Tôi hơi ngạc nhiên vì câu nói của Tuyết Nhung. Tôi tin rằng nàng nhắc lại đúng lời nói của chồng nàng, và vô tư mà nhận xét, câu nói đó có chưa đựng một ẩn ý không mấy đẹp. Người nghe có thể hiểu lầm và theo tôi nghĩ, người chồng đang hoang không nên nói một câu như thế về vợ mình và bạn đàn ông cũ của vợ mình.

— Tôi hy vọng ông Tiểu mỉm cười khi nói câu đó...

Ngay sau câu nói trên của tôi, lập tức nụ cười biến mất ngay trên khuôn mặt đang tươi của Tuyết Nhung. Nàng nhliu đi nơi khác và nói ngay đến chuyện khác. Thái độ của nàng làm tôi ngẩn ngơ, khó hiểu. Tôi vừa nói lời gì hay tôi vừa có cử chỉ gì làm nàng phật lòng? Lại thật đấy, tôi có nói gì lỗ mãng đâu nhỉ? Tại sao đang vui vẻ nàng lại nghiêm trang ngay được?

Ngay sau đó không cần tìm hiểu, tôi biết được nguyên do. Một người đàn ông cao lớn, ăn bận lịch sự vừa bước vào phòng. Ông ta bước đi những bước dài và nhìn ông đi, tôi nghĩ đến hình ảnh cái thuyền lướt trên mặt nước. Không cần chờ Tuyết Nhung lên tiếng, tôi đã biết người đàn ông đó là ông Tiểu, chồng nàng, chủ nhân tòa lâu đài cổ này.

xXx

— Thưa... Bác sĩ Vũ Minh Đăng?

Người đàn ông vừa bước vào phòng vừa hỏi vừa

đi tới trước mặt tôi, bàn tay đưa ra. Giọng nói ông ta có vẻ lịch thiệp, vui vẻ nhưng dường như hơi khó nói. Nghe như người ngoại quốc nói tiếng Việt. Tiếng Việt hay bất cứ tiếng nước nào cũng vậy, có những âm thanh cần xử dụng đến hai vánh môi để nói đúng. Mỗi người nào cũng có thể chuyển động mím lại khi nói, trừ đôi môi của người đàn ông có vẻ sang trọng và giàu có đứng trước mặt tôi, bất tay tôi. Vì không hiểu một chứng bệnh gì đó đã làm cho đôi môi của ông ta bị mất khả năng co giãn, chuyển động, đôi môi ấy cứng đờ để lộ hai hàm răng trắng bóng. Đôi môi ấy như không mím lại được, không thể che được hàm răng nên lúc nào ông Tiểu trông cũng như cười mà không phải cười. Một nụ cười không có ý vui. Trông thật quái dị và ghê sợ.

Tôi đã từng trông thấy nụ cười giống như thế. Đó là cái vẻ «cười không phải cười» của một bệnh nhân bị bệnh cứng xương quai hàm. Đây là một chứng bệnh lạ, ít có, nhưng không phải là khùng có: Toàn bộ xương hàm của người bệnh bị tê liệt, hàm răng không cử động được, miệng không mở ra được và tất nhiên cũng không khép được. Người bệnh vì không mở miệng được nên không ăn uống gì được, nhiều khi phải đập gậy vài cái răng cửa để người bệnh có thể hít được thức ăn lỏng như cháo vào dạ dày. Một số bác sĩ bạn tôi đặt tên cho bệnh này là bệnh «tiểu bất khứ tiểu». Tức lúc nào trông cũng như cười mà cười không nổi.

Tuy chưa nhìn kỹ căn nguyên về bất động đôi môi của ông Tiểu, tôi — nhờ kinh nghiệm — đã nhận thấy ông ta không bị cứng xương hàm, đôi môi của ông bị tê liệt mà thôi. Ông vẫn mở và khép miệng được nhưng không mím lại được đôi môi. Cố gắng trấn tĩnh như không thấy gì lạ cả, tôi bắt tay ông và hỏi lại:

— Thưa... tôi được hân hạnh bắt tay ông Tiểu?

— Chính tôi.

Sau khi trao đổi vài câu xã giao thông thường, Tiểu nói:

— Tôi đã cho chuẩn bị bữa ăn tối thịnh soạn để chờ đón bác sĩ. Một giờ nữa xin mời bác sĩ soi cơm. Bây giờ chắc bác sĩ đi đường xa cần nghỉ ngơi... Xin để mời bác sĩ lên phòng riêng...

— Cảm ơn ông..

Một người hầu khác hiện ra bên cửa phòng. Anh này cũng có vẻ mặt trang nghiêm, nặng nề và sâu thẳm như tất cả mọi người tôi đã gặp ở đây — trừ chủ nhân là ông Tiểu — Anh hướng dẫn tôi lên lầu và tôi lặng lẽ đi theo anh trên những bậc thang lạnh lẽo. Vừa đi, tôi vừa nghĩ đến huyền vi sao mọi người trong lâu đài này lại không có ai tươi vui, không có ai cười. Bây giờ, sau khi gặp mặt chủ nhân, tôi không còn thấy chuyện đó là đáng lạ nữa. Ai có thể cười được trong một căn nhà mà chủ nhà

Lúc nào cũng cười, bắt buộc phải cười? ? Nụ cười thành thật nhất ở đây cũng trở thành một cái cười chế giễu tàn nhẫn ngay cả khi không có mặt chủ nhân là người mắc bệnh cười, cái bệnh không làm chết người nhưng kỳ cục, quái dị, khó chịu. Bỗng dưng lòng tôi tràn ngập tình thương hại ông chồng của Tuyết Nhung : Trong tất cả những sinh vật trên trái đất này Thượng Đế chỉ cho mỗi loài người cái khả năng thần tiên tuyệt diệu là cười — không một loài nào khác ngoài loài người có thể cười — nhưng với chủ nhân tòa lâu đài này, khả năng tuyệt diệu ấy lại trở thành một tai họa, một oan nghiệt thê thảm.

Trên tư cách một y sĩ chuyên trị bệnh tê liệt bắp thịt, tôi cảm thấy tò mò về căn nguyên chứng bệnh của ông Tiểu. Chắc hẳn ông ta bị tê liệt những bắp thịt ở quanh miệng chứ không phải bị cứng xương quai hàm. Người xương hàm bị khóa tất nhiên phải chết vì không ăn uống được, không thể mở miệng nói được. Ông Tiểu vẫn nói được, ông ta chỉ không mím môi lại được mà thôi. Tôi cảm thấy hối hận vì trước khi gặp Tiểu, tôi đã có vài cảm nghĩ không được tốt đẹp về cá nhân ông ta. Không cần biết rõ hơn, tôi thấy ông ta là người đáng thương hơn là đáng ghét.

Nếu tôi bị cái bệnh quái ác như Tiểu, tôi có thể chết được. Hơn ai hết tôi biết những chứng bệnh tê liệt bắp thịt rất phức tạp. Có nhiều nguyên nhân và thật khó chữa. Và trong lòng, tôi đã nghĩ ngay đến chuyện làm cách nào chữa cho chồng Tuyết Nhung thoát khỏi cái bệnh quái ác ấy.

Trường dạy bằng lối : Hướng dẫn, chăm bải giữ đến tận nơi bạn cư ngụ ; Rất thích hợp với các bạn quân nhân, công tư chức, vừa đi làm vừa đi học. Đây đủ các lớp bậc Trung Học. Kể từ niên khóa 1971-1972 nhà trường nhận lập thủ tục ghi danh, thi vụ và lấy bài cho cả các **SINH VIÊN LUẬT KHOA, VĂN KHOA** Xin liên lạc hoặc đến tại văn phòng :

Trường TÂN HÀM THỤ

23 Nguyễn Văn Giai (gần Cầu Sắt—Đakao—Saigon Đ.T. 95 753

Thỉnh cầu Ban Giám Đốc Trường **TÂN HÀM THỤ** 23 Nguyễn Văn Giai Saigon gửi ngay cho tôi :

Họ, tên
Địa chỉ
.

Tập Thẻ lệ, mẫu đơn để tôi có thể ghi tên theo học (Năm, chứng chỉ)

Căn phòng được vợ chồng chủ nhân sửa soạn cho tôi ngụ thật rộng. Rộng, đầy đủ tiện nghi và không đến nỗi nào lạnh lẽo lắm như tôi tưởng khi mới nhìn thấy tòa kiến trúc toàn bằng đá này. Phòng tắm ở ngay trong phòng như ở 1 khách sạn tối tân. Bồn tắm đầy nước nóng chờ sẵn tôi. Tắm xong, tôi cảm thấy tỉnh lại, mạnh và vui hơn khi mới tới. Ông chồng của Tuyết Nhung lịch thiệp, văn minh hơn tôi tưởng tượng và rõ rệt là ông ta vui khi thấy tôi tới, vui và hào hứng thực sự chứ không phải lịch sự. Từ nay điều kiện đủ để cho tôi tin rằng những ngày sống ở đây của tôi không đến nỗi làm tôi thất vọng.

Tắm xong, tôi mở va li lấy y phục mới ra thay. Sau đó, với tâm hồn thơ thới, tôi cảm những món tặng phẩm biểu vợ chồng chủ nhân : ve nước hoa Pháp Quốc tặng Tuyết Nhung, vài cuốn tiểu thuyết mới, hộp xi gà tặng chồng nàng, tôi rời phòng đi xuống nhà dưới.

Bấy giờ trời đã tối nhưng bên ngoài có trăng, tôi đứng sau một khung cửa sổ hành lang nhìn ra ngoài trời. Lạnh, nhưng không quá lạnh. Rừng núi, hồ thẳm bên ngoài dưới ánh trăng vàng mơ hồ như cảnh sắc trong giấc mơ. Tất cả đều im lặng, không thấy cả tiếng thú rừng kêu từ rừng thẳm ngay gần đó vọng tới. Chỉ cần nhìn cảnh rừng núi đêm trăng này tôi thấy đã đủ đền bù công lao du hành vất vả của tôi, chưa nói gì đến phần thưởng gặp lại Tuyết Nhung.

Đứng trong khung cửa sổ bằng đá, trong hành lang đá, tôi vừa nghĩ đến Tuyết Nhung thì nghe ngay được tiếng nàng nói. Tiếng nàng vọng lên từ bên dưới chỗ tôi đứng. Sự tỉnh cơn làm tôi đứng ngay trên căn phòng có vợ chồng nàng. Có thể là lúc đó nàng cũng ngồi gần khung cửa sổ nên tiếng nàng nói bay lên được chỗ tôi đứng rõ ràng.

Nàng nói : «Tôi không thể làm việc ấy. Ông đừng đòi hỏi tôi làm như thế...» Rồi tôi nghe rõ tiếng chồng nàng : «Cô đừng nói cô không muốn làm việc này, không muốn làm việc nọ. Tôi muốn cô làm là cô phải làm. Cô nên nhớ ở đây tôi là chủ... Tôi quyết định chứ không phải cô...»

Nghe trộm là 1 việc xấu, dù là tình cờ, tôi vừa định lùi lại và đi chỗ khác thì Tuyết Nhung nói đến tên tôi :

— Tôi mời bác sĩ Đẳng tới đây là vì tình bạn cũ. Khi đề nghị tôi mời ông ấy tới, ông không hề nói gì đến chuyện này...

Tiếng chồng nàng vang lên rõ hơn như Tiểu vừa đến đứng ngay bên cửa sổ :

— Chuyện đến lúc cần nói tôi mới nói. Bác sĩ Đẳng của cô không phải là bạn tôi. Tôi sốt sắng mời y đến nhà tôi làm chỉ nếu tôi không có việc gì cần đến y... Cô phải gây lại mối tình cũ với y.. Tôi cần...

(CÒN TIẾP)

KHI NỘP ĐƠN HOÃN DỊCH

rời sớm mai khi không còn nghe tiếng chim
hót trên cành

giọt nắng buồn thán thốt rơi trên đầu ngọn
cây

gửi cho tương lai bàn tay thân phận làm người
tôi hái mai sau trong hồn cây trái chín
ngủ một đời thức dậy di hoang

rời sớm mai trên cành cây sương rụng
tôi xin làm ngọn cỏ rã rời
nhặt mùa đông trên cánh tay năm tháng
nhập bọn cùng những chiếc lá xanh
trong hồn cây ươm đầy nỗi chết
mộng tàn rơi trên sợi khói mong manh...

rời sớm mai khi trời vương tóc úa
không còn tiếng nắng buồn rơi
gửi cho đời tuổi mình vừa lớn
tôi đi hoang trong ngày tháng mưa bay
rời cũng thành tượng đá
im nghe mùa thu rớt lá trên tay

rời sớm mai bạn bè đi vào cây lá
hỏi tình ơi ! còn nhớ ta chăng ?
người trở về trong hơi thở lạ
bãi bình minh xưa đuổi cuộc đời
tôi đi về thơm đầu cây cỏ
bóng hoàng hôn ngã xuống lưng đời

rời sớm mai trở về im nghe tiếng khóc
ru hồn con mẹ ngắt không lời
trên chuyến xe đường về buổi học
chiều nay im tiếng gió tự tình
thôi quên mùa đông rơi nhiều trên tóc
mân mê giọt buồn thấp giọt bình minh
rời sớm mai ngồi nhìn quê hương rủ lá
trên cành cây nắng rớt vôi vàng
tôi đứng nhìn mây ru giấc ngủ
một ngàn năm cúi xuống bãi ngàn
gửi cho đời tìm tôi úa lá
đã đi qua trên khắp nẻo đường

rời sớm mai bình minh trở về giọt nắng
bạn bè xanh như lá như cây.
tôi về mân mê tiếng nắng
thấp trong tim ngọn lửa người tình
rời bình minh hôn từng chiếc lá
gọi quê hương bằng hơi thở xa lạ đời mình...

LUÂN VŨ

RỜI MỘT NGÀY XA LẠ

hãy nhặt lấy những mối tình xa lạ
để chôn vào những hiện tại đối no
ngàn đời sau cố muốn người tự tử
vì tương lai chẳng có đề hẹn hò !

đây xác thân của một loài sinh vật
biết cười, biết khóc, biết âu lo
biết mình sẽ nằm yên trong lòng đất
biết đưa tay cố gắng để dựng cờ !

giả sử ta tung chắn và đứng dậy
chạy ra đường mà hát khúc hùng ca
chắc hẳn sẽ có muôn người trông thấy
sẽ cười chế nhạo rồi bỏ đi xa

hãy giả sử hãy đừng làm người nỡ
ném trái tim vào lòng biển Thái Bình
rời muôn đời đứng giữa trời non mưa
cầm gươm đao, vũ khí bắn vào mình

tự giết ta, tự bồi đồng lịch sử
tự nghịch thù tự chia cắt quê hương
tự lạnh lùng, tự biến thành thú dữ
đem nước non đưa giong đến chán chường

rời một lúc chợt thấy mình sức tỉnh
sống bơ vơ, xa lạ trên nước mình
quên nhục nhả vì miếng mồi chung đỉnh
bà con đâu ? sao toàn bạn đồng minh ?

NHA AN TỬ

MỘT ĐÊM MƯA Ở SÀI GÒN

châm lên một ngọn diêm hồng
đêm Sài Gòn bỗng phiêu bỗng giọt mưa
bước tôi đi phố buồn thừa
hai hàng cây đứng đông đưa lá tàn
đầu tay từng ngón lên vàng
tôi ôm kỷ niệm vớ vàng ngược xuôi
bỗng đứng thấy mắt em cười
bỗng nghe mưa đọng từ ngoài vào tim
thôi em về với ngoạn hiền
tôi yên nhiên với những triền tuổi hoang
lối em về vẫn dịu dàng
tôi từng bước giữa hai hàng phố mưa

CAO NHẬT QUYÊN
(Ninh Hòa)

Những khuôn mặt thoai kịch

PHÚC LAI và ban kịch trình thám ĐEN TRẮNG

● PHẠM NGÀ

Từ «chương trình lúc O giờ» đến Đen Trắng

Loại kịch trình thám đã được xuất hiện từ những năm dài tivi VN còn ở đường Thi Sách. Với những điều kiện rất nghèo nàn về kỹ thuật, đạo diễn Lê Hoàng Hoa và Phúc Lai chia nhau người lo phần cảnh, người lo viết đối thoại đã thực hiện «Chương trình lúc O giờ» với những vở kịch cũng tạo nhiều mồ hôi lạnh như Ngôi nhà cỏ, Những bức tượng sáp v.v. Riêng trong vở công nhờ chi tiết một ông bác sĩ chuyên môn đi săn cuống hòng người sống về làm cò léc xống.

Đến năm 65, ban Đen Trắng, ban kịch chuyên về trình thám mới thực sự thành công với vở kịch đầu tiên: Thủ tiêu. Ban này do Phúc Lai chủ trương với sự cộng tác giúp đỡ của một số nhà văn nhà báo, Hoàng Anh Tuấn, Hoàng Hải Thủy Hoàng An, Minh

Triệu v.v... Như lời giới thiệu mỗi giờ đầu và cuối vở kịch. Thành phần diễn viên cũng chịu tình trạng «lưu động» như các ban kịch khác nhưng xuất hiện khá thường xuyên có: Tư Vững, Hoàng Long, Thanh Hoài, Khả Năng, Huỳnh Thanh Trà, La Thoại Tân, Đức Nội, Nguyễn Hạnh... Về diễn viên nữ: Kiều Phương Loan, Ngọc Đan Thanh, Văn Thái, Lê Huyền v.v.

Những vở toàn dàn ông hay toàn dàn bà

Theo lời ông trưởng ban, vở kịch đặc ý nhất của ban Đen Trắng là vở thứ nhì: Lười Nhện. Nội dung sơ lược của vở kịch là chuyện một cán bộ cao cấp của phe bên kia giả dạng một linh mục đến một nhà thờ để móc nối liên lạc với một cán bộ cao cấp khác vào một đêm tối bị các nhân viên phe an ninh quốc gia bắt được bằng cách phản gián, giả làm một toán đặc công hạ tầng. Vở kịch được viết theo luật cô điển (les 3 uniques :

nhất trí từ đầu đến cuối về thời gian, cảnh trí và nhân vật). Riêng về khía cạnh thời gian, trên sân khấu có bày ra một cái đồng hồ quả lắc cứ 15 phút điểm một lần, đều đặn theo các diễn tiến lớp lang. Đặc biệt đây là một vở quy tụ toàn nam diễn viên, từ ông linh mục đến anh đặc công nằm vùng.

Gần đây, ban Đen Trắng lại diễn một vở đối lại là toàn diễn viên nữ ở 7 vai: Tú Trinh, Ngọc Đan Thanh, Thúy Liễu, Anh Thư, Thanh Lịch, Hà Cẩm Thu và Dạ Tuyền. Ai Là Thủ Phạm kịch phóng tác của Hoàng Nam, chỉ có 1 vai đàn ông duy nhất là vai ông chủ nhà thì đã phải ngã lăn đùng ra giả bộ chết ngay từ lúc mở màn (Phúc Lai đóng). Nội dung vở kịch diễn đi từ cái chết của ông chủ nhà đưa đến cảnh nghi kỵ dò xét giữa 7 người đàn bà đều có liên hệ đến người đàn ông: hai cô con gái, bà vợ, bà em chồng, chị người ở, người em gái của bà vợ và bà

vđ. Sau cùng, đứng trốn sau một cánh cửa phòng, ông chủ nhà chứng kiến cảnh tranh giành, nghi kỵ, qua chân nân nổ súng vào đầu tự tử chết thật luôn.

Vở kịch vương phải một vài chi tiết kỳ cục như một đoạn cô con gái út (Tú Trinh) đã chạy trốn vào từ sân khấu thay vì đi ẩn núp ở ngoài như 6 người kia, nhưng ở đối thoại cuối vở kịch thì khán giả lại được biết ở xen đó cô gái đã bắn phát súng bí mật (lúc cô chạy vào, không ai thấy cô cầm súng) Tuy vậy, trang kịch tivi của một nhật báo đã ca tụng Tú Trinh đóng cô con gái dạn xếp cho cha mình giả chết để thử thách lòng dạ 6 người kia và vai Anh Thư đóng cô em vợ luống tuổi đan diu với anh rể.

PHÚC LAI

Vai hề nổi tiếng ngày nào

Trở lại với ông trưởng ban Phúc Lai, nhà báo được biết ông tên thật là Nguyễn Văn Phúc, 49 tuổi, hiện là trung sĩ nhất của phòng văn nghệ Không quân. Ông than về gia cảnh vất vả của ông hiện tại một vợ và 10 đứa con. Phúc Lai cho nhà báo nghe một quá khứ lẫn lộn trong nghề kịch của ông:

— Tôi xuất hiện đầu tiên trên sân khấu từ năm 1941—1942 gì đó trong vai một gã ăn cướp ở 1 đoàn kịch lưu diễn tận miền thượng du Bắc Việt. Cũng vì cái tướng cao ráo của tôi nên người ta mời giao cái vai dữ tợn đó, chỉ làm mỗi công việc chụp cái màn đen bắt cóc một cô gái. Sau đó tôi theo Quốc gia Kịch đoàn của bà Năm Phỉ, ban Ai Liên rồi sau cùng là ca kịch đoàn Kim Chung.

Trở sang Tư Vững, cũng dân Không Quân làm văn nghệ thường đi kèm với ông như một người em ruột trong nghề, Phúc Lai nói tiếp:

— Làm việc với KC đến năm 60 thì chúng tôi phải rút khỏi công ty cải lương này vì thái độ cư xử của ban giám đốc. Mặc dù có việc hệ Ba Hội lại trở lại KC «hồi chánh» nhưng chúng tôi đã thành lập đoàn Thăng Long Huỳnh Thái trong tình thân chung khổ chung sướng giữa anh em nghệ sĩ. Khi đoàn Thăng Long Huỳnh Thái ra vì tài chánh, thì tôi xoay ra làm đại nhạc hội

Sống Nhạc ở rạp Quốc Thanh năm 65. Trong giai đoạn này mỗi tuần tôi đều viết những vở kịch vui, ngắn như Yếu, Ghen—tên cứ một chữ như sách tiểu thuyết của ông Chu Tử—chứ không như những người tổ chức đại nhạc hội khác cứ để diễn đi diễn lại mãi những vở cũ mèm.

Sau đó ông tâm sự rằng bước từ một vai hề ở sân khấu cải lương sang làm kịch trình thám, Phúc Lai vẫn chịu một cái thói quen của khán giả cứ hay nhìn ông trong những vai vui nhộn ngày nào và phải một thời gian khá lâu khán giả mới quen với việc ông viết và đóng kịch trình thám. Ông linh mục đạo mạo trong vở Lười Nhện ngoài đời đeo kính cận thị nặng và tóc cũng đã điểm bạc, đã nói về chủ trương của ông hiện nay là rất ít xuất hiện.

— Hiện nay tôi thích ngồi viết kịch, dựng kịch hơn đóng kịch, nghĩa là muốn ít xuất hiện thôi. Trong khi đó, tôi cũng cần nói thêm là chưa có 1 diễn viên nào ở VN chuyên về kịch trình thám hết. Phải tùy theo vai và tùy theo từng vở mà tôi mời ai đóng. Như trưởng hợp Thanh Hoài, anh ấy chuyên đóng vai điều, vậy chứ anh vẫn đóng được vai một ông giáo sư nằm vùng mang mắt kính đen, mặc par-desus, ám sát chết cậu lãnh tụ SV Huỳnh Thanh Trà ở phần ngoại cảnh thu hình tại thang lầu thượng xá Tam Đa. Nhưng với cái vẻ mặt dữ tợn của anh Nguyễn Hạnh, tôi chỉ giao những vai cuồng sát.

Nhờ ông đạo diễn và ông cameraman

Về kỹ thuật riêng của kịch trình thám ngoài vấn đề thu ngoại cảnh rất tốn kém, kịch trình thám đòi hỏi rất nhiều về ánh sáng, góc cạnh v.v... Tài nghệ đó nằm trong tay của ông đạo diễn và ông Cameraman. Nó đòi hỏi những chi tiết mà những loại kịch khác không cần. Ví dụ cảnh một tên gian lận vô một căn phòng tráo một chai thuốc độc vào chỗ chai thuốc bổ trên mặt bàn. Nếu người diễn viên để xoay cái nhãn vào trong thì ống kính không thu được. Mà đã lỡ để xoay vào trong rồi lại sức nhớ xoay cái nhãn ra ngoài thì người

diễn viên đã làm lộ ra cái tính cách kịch mất rồi. Dù sao thì phải có đạo diễn giỏi kịch trình thám mới hay.

— Về khía cạnh hội họp gây cấn, phần người diễn viên phải diễn xuất như thế nào?

— Tôi nghe có người nói có thể diễn tả hết mọi tâm trạng. Nói thế là tự phụ rôm vì diễn tả nội tâm không phải là chuyện dễ, trong Ciné để diễn tả một bộ mặt sợ hãi, người ta phải dùng thủ thuật xịt nước vào mặt diễn viên để tạo những hạt mồ hôi trên trán. Trên sân khấu lại phải nhắc đến tài của ông đạo diễn phân phối về nhạc đệm, ánh sáng, tiếng động v.v... Thì người diễn mới thành công ở những xen hồi hộp được. Vì thế tôi đã làm đạo diễn cho kịch của tôi mà phải cần thêm một anh bạn đạo diễn nào lập bằng phối hợp chặt chẽ riêng về những yếu tố trên.

Làm trình thám từ thời kháng chiến

Hỏi về những nguyên do nào đã đưa đến việc ông thích viết kịch trình thám thì ông trưởng ban «bật mí» cho biết:

— Tôi có khiếu về trình thám và trong thời kháng chiến tôi có đi học một khóa trình thám gián điệp. Ngày nay những chất liệu để tôi viết lấy từ những chuyện xảy ra trong thời kháng chiến, các việc xảy ra ngoài đường như tai nạn xe cộ, cướp giật chẳng hạn và từ việc đọc kịch trình thám quốc tế nữa. Tôi cũng hay gặp những khó khăn về vụ các ông kiểm duyệt trên đài thường cứ yêu cầu đề cao khía cạnh chống cộng, tố cộng trong khi tính cách của kịch trình thám chỉ là cuộc tranh chấp đọ độ giữa hai phe gian và ngay thời. Cứ chăm chú một khía cạnh chống cộng thì còn gì là trình thám nữa.

Sau cùng, ông cho biết sau một thời gian nghỉ ngơi tạm để người khác coi sóc, ông sẽ trở lại dựng những vở kịch phải thành công lớn như Lười Nhện, mặc dù tình trạng: «số ban kịch lập ra nhiều hơn số tài tử do nạn bè phái» và vấn đề tiền thù lao vẫn chết đói.

PHẠM NGÀ

KẸ BÁN MÁU

nguyễn thùy long

CHƯƠNG II

Người Nhiên nóng lên, nàng lại nghĩ đến vụ xảy ra hồi tối trong khách sạn, thằng bồ của nàng lúp chà lúp chụp chẳng làm gì nên hồn, hẳn chỉ như gã ngựa nàng, nàng bức bối, nàng lẩn qua trở lại, nàng không thể ngủ được, hồi này nàng buồn ngủ đến chết được bây giờ nàng lại thấy tỉnh táo lạ lùng, nàng nhìn qua kẽ hở của cửa lều, nàng thấy gã ăn mày cụt giò vẫn còn ngồi đó, cái trà, cái thằng cha này thiệt kỳ quái, có lẽ gã là người thức khuya nhất khu này, và gã cũng là người dậy sớm nhất, khi Nhiên trở dậy, nàng đã thấy gã ngồi uống trà, mặt tỉnh queo, ngày nào cũng như ngày nấy đều đặn.

Gã ăn mày cụt giò đứng dậy, tay gã khua tìm cái nạng gỗ, gã lọc cọc đi ra cổng via hè, gã đá, gã đá như tháo cồng, rồi gã ra phòng tắm đầu đường, gã tắm tấp, gã tắm là một chuyện lạ, vì ít khi gã tắm rửa. Hẳn lại lọc cọc trở lại lều.

Nhiên vẫn chưa ngủ, nhưng nàng nằm im thin thít. Bỗng có tiếng lão Tư la lối ở đầu đường. Gã ăn mày cụt giò cất tiếng hỏi:

— Anh Tư, giờ này không đi ngủ còn đứng la lối chi vậy chứ?

Hình như cha Nhiên băng ngang đường, tới ngay trước lều của gã ăn mày cụt giò:

— Ê mày có thấy con Nhiều nhà tao chưa?

— Chưa, thôi anh về ngủ đi,

Lão Tư loạng choạng, có lẽ lão lại say rượu, lão ngồi bệt ngay xuống trước lều:

— Đ... má nó, cái nòi đi ngựa, phải chỉ nó đi làm điếm thì tao cũng còn được nhờ chút đỉnh, đàng này nó xách bản úi đi phước thiện mới bức chứ, tao mà thấy thằng bồ của nó chắc tao lụi cho thằng chả một nhát quá.

— Sao hồi tối gặp anh không lụi?

— Ờ hén, tao quên mất chứ, mà dao đâu.

— Ờ chỗ đó dao thiếu gì, mượn của con mẹ bán bánh mì một con.

— Sức mấy mượn cho mượn.
— Chụp đại chứ mượn gì.
— Ờ hén, tại sao tao không giựt đại con dao nào đó lụi chả một nhát cho đẹp.

Tiếng gã ăn mày cụt giò cười hờ hờ:

— Thôi cha nội ơi, cha nội say quá rồi.

— Tao mà say.

— Chớ còn ai vô đây nữa.

— Ừ có lẽ tao say thiệt, nhưng tao cũng còn biết phải quấy lắm.

— Về đi, vợ anh mà biết không để anh yên đâu.

— Sức mấy, tao tỉnh rồi, tao tỉnh cho gọn sỏ sách rồi.

— Hả, anh tỉnh sao?

— Tao đã để cho nó một cái chày vào đầu, nó nằm im rờ rờ, hi hi...

Lão Tư cười hi hi khoái trá:

— Đ... mẹ tao là thằng thủ dai mà, tao không bao giờ quên được mối thù với vợ tao, một mối thù không đội trời chung với con mẹ, tao muốn giết mẹ quá mà giết không nổi.

— Thôi cha ơi đừng có nghĩ bậy.

— Không, thiệt đó mày, tao muốn giết vợ tao quá mà, tưởng tao là thằng hiền lành nên ăn hiếp tao hoài, tao nhin đó, tao nhin tức là tao đang nghĩ mưu kế, tao phải chơi con mẹ sát ván mới chịu được.

— Vợ chồng sống với nhau anh nói vậy đâu có được.

Lão Tư nổi hung lên:

— Đ... má cả thằng cụt giò này luôn, mày lên tiếng khuyên nhủ tao nữa sao, mày đâu phải là tao mà mày hiểu được nỗi khổ tâm của tao, tao sống cạnh một con chẳng tinh, con quỉ, tao sống sao nổi chứ, đ... mẹ bây giờ tao không còn tình nghĩa gì hết trơn, tao chỉ còn hận thù thôi. Đ... má chúng mày, chúng mày biết tao khổ không, ngoài mặt chúng mày lên tiếng khuyên nhủ tao này nọ, nhưng trong bụng chúng mày khoái chí tởm, đ... mẹ tao biết hết tâm địa chúng mày, chúng mày đi rêu rao chuyện vợ chồng tao, chuyện gia đình tao, tao hận thù tất cả, đ... mẹ tao giết được hết tao cũng giết. Con c... tao nè, chúng mày bú c... tao đi, đồ khốn nạn.

Giọng lão Tư bỗng dịu lại, trầm xuống:

— Tao mà mày, tao từng là thằng bán trời không van tư mà mày, tao cũng có một thời đâm thuê chém mướn tao biết sợ ai đâu, vậy mà tao phải sợ con mẹ vợ tao sao, đâu có được, người «anh hùng» mà mày.

— Bộ bây giờ anh muốn giết vợ anh sao?
— Tao muốn giết hết, giết luôn cả con tao nữa, tao điên rồi, tao nổi điên rồi mày biết không?

Gã ăn mày cụt giò luôn miệng an ủi:

— Anh Tư ơi, anh say quá rồi đó anh.

Gã ăn mày cụt giò tới cạnh lão Tư đặt tay lên vai lão:

— Thôi về ngủ đi anh, buồn mà chi...

— Tao không về, không thể về được, sáng sớm ngày mai tao ra đi, tao ra đi nên tao muốn tìm con Nhiên, đưa con gái của tao, đưa con gái mà tao chịu nhiều khổ cực nhất với nó.

Lão Tư trầm ngâm:

— Chỉ có nó, tôi thương nó nhất, tôi đã tốn hao bao nhiêu là sức lực vào với nó, kể cả máu của tôi để cho nó như ngày nay. Tôi đã bán máu tôi, không còn nhớ bao nhiêu lít nữa để cứu nó sống, ôi đứa con bất hiếu của tôi, bây giờ thì nó không còn nhớ gì đến tôi nữa, nó đi theo mấy cái con c... nó quên tôi rồi, quên thằng bố nó rồi.

Lão Tư càng thêm buồn bã, lão lại nghĩ đến dĩ vãng của lão. dĩ vãng máu lửa sát máu của lão, lão không thể không tâm sự, dù lão biết rằng lão tâm sự cũng chẳng thêm gì được cho lão, nhưng lão sẽ nhẹ người đi:

— Ngày đó, khi tao còn là cận vệ thân tín của ông Bảy, tao muốn gì là trời muốn, tao muốn gái đẹp với cái háng trắng nõn nà, tao có liền tức thì, tao muốn nhậu có nhậu, muốn đánh bạc có sòng Kim Chung, Đại Thế Giới, tao là ông trời con mày biết không. Một ngày kia bỗng dưng tao không thêm những thứ đó nữa, tao đâm ra chán đời, tao thêm một thứ khác, mày biết tao thêm gì không?

Gã ăn mày cụt giò lắc đầu:

— Chịu, làm sao tôi biết anh thêm cái gì được.

— Tao thêm một mái ấm gia đình, thêm có một người vợ và những đứa con, tao đi tìm người vợ, tao tìm con vợ của tao trong xóm điếm Vườn Lài, con vợ của tao bây giờ đó, tao đâu có nghĩ nó là một con điếm, nhưng tao đã lầm lẫn và trên đời này không phải mình tao lầm mà còn có cả triệu người đàn ông đã lầm lẫn như tao, dù vợ họ không có mang dĩ vãng làm điếm. Khi đứa con gái tao, con Nhiên ra đời là thời gian tao mệt nhất, tao đã phải giết thằng Tây để lấy tiền cho nó thuốc thang, rồi sau đó tao tới trước cửa bệnh viện nhận bàn hàng lít máu của mình để cứu cho con tao, bây giờ nó mới được như ngày nay, trong ngân ấy đứa con tao chỉ

nghỉ nhiều nhất đến con Nhiên, chỉ có nó mà thôi...

— Bây giờ anh tính gì ?

— Tao đi, tao còn hai cái cẳng để đạp xe xích lô, tao còn kiếm ra tiền được, nhưng tao phải gặp con Nhiên, tao hỏi nó xem rằng nó còn thương thằng bố nó hay không, nếu muốn thì bố con tao sẽ đi với nhau, tao có thể thiếu tất cả, nhưng tao không thiếu con Nhiên, tao biết con Nhiên xác lảo thiệt đó nhưng nó thương tao ; trên đời này chỉ có mình nó thương tao mà thôi, tao cũng không mong chờ gì nó nuôi nấng tao hết, tao không cần điều đó, có khi tao nuôi nó không chừng, tao chỉ muốn một điều nó đừng có ngựa quá thời.

Đêm khuya lơ khuya lác, chiếc lò đun nước của gã ăn mày cụt giò đã tắt lửa từ hồi nào, những chiếc lá úa trên hàng cây sao trông dọc vĩa hè rụng đầy đường. Cái máy nước phía đầu đường hồng chiếc vòi khóa nên nước vẫn róc rách chảy. Con gió lúc này bắt đầu mạnh hơn, có lẽ trời mưa đến nơi.

Gã ăn mày cụt giò đưa tay che miệng ngáp :

— Tôi buồn ngủ quá rồi anh Tư, anh về nhà ngủ đi.

Lão Tư nhìn vào chiếc lều :

— Nè mày, mày cho tao ngủ nhờ được không ?

Gã ăn mày cụt giò quỳnh lên :

— Ý, đâu có được cha nội.

— Mày ngủ một mình mà.

— Ừa, tôi ngủ một mình thiệt nhưng không thể để anh ngủ được.

— Tại sao vậy ?

— Tôi ngán mụ vợ của anh, tôi còn có một giò để đi kiếm ăn, vợ anh biết tôi chứa chấp anh bả dám vật luôn giò còn lại của tôi lắm chứ.

Lão Tư chửi thề một câu rồi đứng dậy lều đều đi, trời chuyển mưa, gió mạnh hơn và những hạt mưa đầu tiên rụng xuống. Lão Tư lại băng sang bên kia đường, lão đã tìm thấy một vĩa hè khá dĩ nằm ngả lưng được.

Gã ăn mày cụt giò chui vào cái tổ của gã như một con sâu, gã dựa vào con Nhiên nằm tênh hênh ra đó, gã thấy rung động cả người, con Nhiên vẫn chưa ngủ, nàng cựa mình, nắm lấy cổ tay gã ăn mày cụt giò gỡ ra :

— Làm chi vậy cha nội, bộ mò ầu hủ.

— Mày thức đó hả Nhiên ?

(CÒN TIẾP)

BẠN MUỐN BIẾT NHỮNG BÀI CA HAY NÀO TỪNG ĐƯỢC
THỊNH HÀNH NHẤT TRONG 20 NĂM QUA ?

● CHỈ CẦN CÓ :

BĂNG NHẠC TRƯỜNG SƠN 4
Duy Khánh thực hiện

VỚI 14 GIỌNG CA TRUYỀN CẢM NHẤT NƯỚC, BĂNG NHẠC
TRƯỜNG SƠN 4 ĐANG GÂY SÓNG GIÓ TRÊN THỊ TRƯỜNG BĂNG
NHẠC TOÀN QUỐC.

● TỔNG PHÁT HÀNH : SHOTGUNS, Thương Xá Tam Đa 12A Công Lý

— SAIGON —

ĐỜ BUỒN tình hoa

○

YÊU CHO ĐỜ BUỒN TẠ KÝ

Có người đọc tiêu đề trên, sẽ nhận mặt phần
đầu :

— Bộ hết chuyện đùa rồi sao mà đem chuyện
tình yêu là cái gì thiêng liêng nhất ra đùa ? Yêu là
đề sống, yêu là tiếp nhận nguồn sinh lực của nhau,
yêu là đề cuối cùng sinh con đẻ cái, lo hương
khói cho ông cha, chứ sao lại đề dờ buồn ? Đúng
là láo lếu ! Xin thưa : Yêu là đề dờ buồn, vì nếu
không buồn thì người ta đã không phải mất công,
mất của, có khi mất cả tính mệnh, để tìm người
khác phải chia sẻ nỗi cô đơn của mình.

Nói về tình yêu cũng nói về cờ bạc, nói sao
cho hết. Có kẻ mới mười ba, mười bốn tuổi mà
đã biết yêu mà yêu tận lực, có kẻ đến khi nấp quan
tài đã dậy lại rồi vẫn chưa có một tí xíu tình yêu
nào ! Nỗi buồn của họ thật mênh mông như biển
cả ! Có kẻ gặp «tiếng sét ái tình» thì gục ngay, có
kẻ gặp «tiếng sét» thì ngóc đầu dậy sống một cách
mãnh liệt, phi thường. Đông Tây, Kim Cồ, có biết
bao trang tình sử đẹp như hoa, như mộng, hay
đầy nước mắt, đầy khổ đau...

Sau đây là một chuyện «yêu cho dờ buồn»
của vị đệ nhất anh hùng Âu châu : Nã phá Luân đại
đế.

Duyên trời đưa đây, Trương tướng Nã phá Luân,
mới 26 tuổi gặp Joséphine một bà nạ dòng
đã 34 tuổi. Người đẹp được mệnh danh là «người
đẹp nhất Balê» hẳn thừa sức gây một «tiếng sét»
cho vị anh hùng bách chiến bách thắng. Mà biết đâu
hằng ngày chỉ thấy cảnh đầu rơi, máu chảy, chỉ
ngửi mùi thuốc súng, Nã phá Luân chẳng buồn
chết được, nên khi được chiêm ngưỡng dung nhan
Joséphine, ngài thấy đây là cái sự dờ buồn duy
nhất của đời mình. ngài mê và cưới người đẹp.
Mê thì còn tạm tha thứ, chứ cưới thì thật ghê gớm.
Quả vậy, về sau, ngài kiệt quá, phải ly dị vợ. Đại
đế đã yêu hết mình, trái lại, Joséphine đã ngoại

tình hết kẻ này tới kẻ khác. «Chàng từ khi vào nơi
gió cát» thì thiếp ở nhà ngủ cả với viên trung úy
hầu cận của chồng là Hippolyte Charles. Nàng giả
vờ ốm ghen đề khỏi theo chồng sang Ý, nơi đang
có chiến trận. Tin lời vợ, Nã phá Luân đã viết thư
hỏi thăm : — «Em đau ư ? Được tin em đau, đêm
ngày anh lo lắng, anh ăn không ngon, anh ngủ
không yên, anh chẳng thiết gì hơn cả. Ôi Tổ Quốc
mà chi ! Ôi danh vọng mà chi ! Chẳng có tình yêu
của em thì chẳng có gì nữa cả ! Vợ yêu quý, đáng
tôn thờ của anh ơi ! Sao anh nặng tình với em
đến thế, anh chờ thư em anh mong lá thư yêu dấu
của hoàng hậu lòng anh ! Nếu không vì Tổ-quốc,
không vì nhiệm vụ, thì anh đã bỏ tất cả để chạy
về Paris, đề quì bên chân em ! đề hôn chân em !»
(Trích nguyên văn của Nguyễn Vỹ).

Yêu đương tha thiết, đáng cảm động như vậy
mà Nã-phá-Luân chỉ nhận được lời bình luận ác
ôn sau đây của người đẹp :

— «Cái anh chàng Bonaparte này thật là lố
bịch».

Cuối cùng, Nã-phá-Luân cũng biết vợ ngoại
tình. Nỗi buồn của ngài chắc lớn hơn núi Thái-sơn.
Chịu ! Tưởng yêu đề dờ buồn ai ; ngờ lại buồn thêm.
Ngài là anh hùng nên ngài không tự tử tâm bại
vì ái tình. Ngài trách rất nhẹ nhàng :

— «Em tệ lắm ! nỡ lòng nào phản bội một
người chồng khốn khổ, một người yêu tha-thiết.
Nếu không có Joséphine yêu quý của anh, nếu anh
không tin chắc rằng em yêu anh thì trên trái đất
này anh còn gì nữa đâu ? thì anh sẽ làm sao ?
(theo Nguyễn Vỹ)

Tuyệt vọng ! Nếu ngài sống đến bây giờ, chúng
tôi sẽ mời ngài nhập đạo Bờ Duồn, sẽ dẫn ngài đi
nhậu ở chợ Đũi, đi du hí... May ra giải được nỗi
buồn thiên thu của ngài chăng ?

TA 7Y

THƯ ĐỖ BUỒN

ĐỌC THU phụ trách

Thư gia nhập

Kính gửi ông Tổng thư Ký Thưa Ông,
Tôi không biết phải gọi ông bằng gì cho hợp vì tôi không biết niên kỷ ông? «Tôi vừa tròn 35 cái xuân». (Con số là lạ, vui vui, ngộ nghĩnh).

Sau khi đọc thành phần Đảng Đờ Buồn tôi liền có ý nghĩ là nhập Đảng đờ cho Đờ Buồn. Vậy nếu anh Ký—TT Ký Đảng thấy không có gì trở ngại thì thuận cho tôi vào Đảng nhé!

Triều Kiên

89 Lê Quang Ky — Kiên Giang

— Đọc Thủ quên mất không hỏi ông Tổng thư ký sinh năm m? Nhưng dù là tiêu, muối tiêu hay muối trắng, bạn kêu «ông» làm chi cho thêm buồn? Bạn đã trở thành một đạo hữu của Đạo Đờ Buồn. Thân

Buồn trong Trung Tâm III Hồi lục

Thưa Anh

Xin phép anh cho em gọi bằng tiếng Anh vì tiếng này nghe nó thân mật hơn theo ý em, chứ còn tiếng chú bác thì có vẻ «già» quá phải không anh.

Sống giữa một thế giới riêng biệt của những người quê cũ tàn phế làm em cũng buồn nản quá anh ơi. Con đau khổ nớ cứ dâng đặc suốt gần 2 năm nay. Trong thế giới cực què em là người chịu cảnh thiệt thòi quá trơ tráo khổ. Ý tưởng cái chết cứ lớn vồn trong đầu óc em hoài. Ngoài những người bạn chung quanh cùng thống cảm nỗi khổ tâm chưa xót cho số phận. Những câu hỏi «anh bị thương thế nào?» «Tại sao bị cắt 2 chân như thế?» Tại em còn biết nói gì hơn nữa khi mà cuộc chiến còn kéo dài thì lớn trẻ như tại em sẽ còn có những người quê cũ ngày một nhiều hơn.

Anh! Đáng lẽ em viết thư sẽ nói về tờ báo Sóng Thần mà anh đang chủ trương. Nhưng em nghĩ rằng

với ý hướng giúp đỡ, thông cảm mà anh sẽ viết trả lời cho em. Đây là những lời tâm sự của một kẻ đã mất mát rất nhiều phần thân thể chỉ còn có 1 cánh tay độc nhất. Em cũng như anh đã hơn một lần ở gần lần mức của thần chết và cũng đã chịu nhiều nỗi đau đớn do vết thương gây ra. Anh đã phần đấu để làm việc khi mà vết thương chưa lành hẳn còn em trời đã phạt em với cái án chung thân khổ sai suốt đời trên chiếc xe lăn. Em vẫn nuôi nấng hy vọng tin tưởng rằng em sẽ giúp ích cho mọi người, vẫn làm việc như xưa. Nhưng nay mỗi hy vọng đó tan biến khi đôi chân giả mang vào, sự đi đứng rất khó khăn bởi sự mất thăng bằng của cánh tay phải. Nhiều lần tập đi té lên té xuống, thân thể đau đớn bầm dập em vẫn cố tập để hy vọng biết đi. Sau mỗi lần té như vậy em định uống hết số thuốc mà em để dành để tìm một cái chết thanh thản khỏi suy nghĩ bận tâm gì cả.

Anh ơi! Buồn quá! Định mạng em đã dành sẵn b.l buộc em phải sống như vậy. Từ thân thể, vật chất đến tinh thần đều mất hết em không biết làm công việc gì để thích hợp với hoàn cảnh hiện tại và để cho qua những thời giờ nhàn rỗi vô ích này, ở đây anh em khác cực hai chân vẫn còn mang chân giả đi đứng hoặc học nghề, còn em thì anh ơi đã mất 2 chân lại mất thêm cánh tay phải. Nản quá, nên có dịp xin anh vào Trung tâm 3 Hồi lục trại B quan sát thử coi.

Kích chúc anh được dồi dào sức khỏe để phục vụ bạn đọc của tuần báo Đời và Sóng Thần.

BÙI NGUYỄN TẤN

Trại B

KBC 3090

— Này em, đừng vội chết. Đọc thư em anh đỡ buồn lắm. Đất nước chúng ta đã nhiều người

chết lắm rồi, em phải sống mới được. Sống để có ngày chúng ta còn trông thấy mặt nhau, còn được thấy nhau cười.

Đạo Đờ Buồn chủ ở cái tâm. Tâm mình đờ buồn thì ngoại cảnh cũng đờ buồn. Đọc thư em nét chữ run run, anh đoán em đã viết bằng tay trái. Ôi, cánh tay em đã từng cầm bút giết giặc, bây giờ lại cầm bút viết văn. Đó là điều đờ buồn nhất trên đời đó em ạ!

Giáo trưởng Đờ Buồn có tham vọng chính trị không?

Kính thầy,

Em là môn đệ cũ của thầy cách nay khoảng hơn 10 năm. Hồi ấy thầy là hiệu trưởng trung học Lê v Trung Tây Ninh, cái dáng nét trang nghiêm, đạo mạo ngày xưa còn in sâu trong căn não, nhưng đọc ATV thì thầy lại là con người khác; vừa dí dỏm hơi hợt lại vừa chua cay châm biếm. Tưởng thầy đã đổi thay, nhưng hôm trước đi qua Tòa Soạn «Sóng Thần» thấy thầy vẫn trang nghiêm với dáng nét ngày xưa, tuy có già đi nhiều và hơi gầy.

Thưa thầy,

Mãi tới bây giờ em vẫn chưa biết gì về thầy, thuộc phe phái nào? Có mưu sự gì không? Có tham vọng chính trị không?

Nhưng không có gì quan hệ cả, em thấy viết văn, làm báo cũng là một con đường tốt, tiếng tăm cũng vang dậy lắm. Cái gương Giáo sư Nguyễn văn Bông cũng đáng làm suy nghĩ.

Cuộc đời phù du nhân ảnh chán phèo, sống được bao lâu mà lại chết non thì ăn hận lắm.

Thưa Chu Công,

Vậy xin Thầy cho gia nhập đảng «Đờ Buồn» và nếu được xin Thầy cho thành lập Ban đại diện «Sóng Thần» tại Tây Ninh. Nơi đây đã có sẵn địa điểm tốt và nhiều thông tin viên cảm tình vì trước em đã hoạt động cho «Tin Sớm»

«Người Việt» ở đây với phí tổn rất nhẹ mà bán được nhiều báo. Rất mong thầy xét và cho ý kiến.

Kính
VIỆT THỦY

— Giáo trưởng nhờ ĐT trả lời: Giáo trưởng là người khai đạo Đờ Buồn, có mưu sự lập một đạo cho đờ buồn, còn tham vọng của giáo trưởng là đạo sẽ gieo rắc triết lý đờ buồn cho giáo trưởng ngồi ngoài mà các đạo hữu cũng sẽ đờ buồn! Chứ hẳn chính trị làm chi cho «thêm một một đời»? Bạn cứ việc lập 1 chi đạo Đờ Buồn tại Tây Ninh, sau này soạn xong điều lệ, nội quy đạo ta sẽ bắt chước Hạ Viện, hợp thức hóa «chăm phần chăm» cũng không muộn gì. Chào đờ buồn

Buồn khôn nguôi

Kính ông Chu Tử,

Hiện tại, tôi đang là một công chức (trung cấp) làm việc trong tòa thị chính Mỹ Tho.

Tôi đã có vợ cùng 03 con. Đồng thời với một vài bà xã nhỏ và một số người yêu tôi đang tồn thờ hình ảnh tôi như một thần tượng. Tuy nhiên, không lúc nào mà tôi không cảm thấy buồn bã.

Gia đình tôi tuy nghèo nhưng tôi lại rất hào hoa, tính tình phóng khoáng và vì thương hàng sống trong một trạng huống viển vông nên tôi cảm nhận được tôi không thích nghi với bất cứ hoàn cảnh chính trị nào. Bao giờ tôi cũng tự tách rời khỏi mọi sự tranh chấp về những xung đột của chính trị, của kinh doanh, nhất là những người có tính thích tham quyền cố vị.

Càng ngày tôi càng cảm thấy nỗi buồn trong lòng đang lớn dần một cách khủng khiếp. Tôi biết đó là sự cô đơn đang bao phủ gần kín khuất đời tôi. Bạn bè và đồng nghiệp tôi thường bảo: Tôi sống như một kẻ lập dị. Tôi mỉm cười chấp nhận vì quả đúng như vậy. (Đúng theo nghĩa lập dị trong tưởng nghĩ của riêng họ). Thực tâm tôi, tôi rất muốn nổi loạn trong bất cứ lúc nào, nổi loạn để đờ buồn, bớt cô đơn, nhất là để càng đi gần đến chỗ tự hủy và tách rời tất cả.

Lý tưởng tôi đang theo đuổi là lý tưởng của người quá cố Hà Thúc Nhơn. Thần tượng duy nhất của tôi là hình ảnh Hà Thúc Nhơn. Nhưng rất tiếc, tôi chưa làm gì được như anh Hà Thúc Nhơn đã từng làm.

Đến bao giờ ông hợp nhất được toàn thể những người buồn thành một đoàn thể rộng lớn mang danh nghĩa «Đờ Buồn», xin ông cho tôi làm 1 hội viên trong lúc ấy.

Thưa ông,

Bây giờ là buổi sáng, còn trong giờ làm việc nhưng tôi cảm thấy quá buồn nản và định bỏ sở đề lang thang trong phố như đã từng.

Chúc ông thường hàng khang an để theo đuổi lý tưởng.

Kính chào ông
Hoa Tường Dung
(NLYL)

— Bạn Hoa Tường Dung, có phải bạn là tác giả tập thơ «Mái Tóc» đó không? Nỗi buồn của bạn quả thiệt là hết cỡ. Bạn thử sống theo triết thuyết Đờ buồn, may ra có xuống thang chút nào chẳng? Bạn đã trở nên một đạo hữu của đạo Đờ Buồn.

«Đức» buộc liền với «Đạo»

Kính gửi ông Độc Thủ

Tìm đến với nhau trong cùng 1 lẽ sống cho Đờ Buồn nhưng đến nay chưa có 1 Danh Xưng cho hợp tình hợp lý cho hoa lá cành xôm tụ. Đảng, Giáo Hội, Đại Ban, Hội, tất cả đều bất ổn, khó nghe, kệt cứng trong cảnh «tứ phương tam diện chiến, thập thất cửu gia không» lại với cách mạng mùa thu chưa chết mới ngấp ngoai thời đấy!

Ông lại hỏi tôi nghĩ sao về chữ «Đạo Đờ Buồn». Theo tôi, cũng thấy làm sao ấy, thiếu 1 điều gì, điều không thể thiếu. Vì nó như thế này: Ngày xưa Lão Tử bảo có 1 nguyên lý thật màu nhiệm trong vũ trụ đó là «Đạo». Do Đạo này mới sinh ra trời đất vạn vật. Nhưng vật nào cho ra vật ấy và tồn tại được trong vũ trụ là do «Đức». Về sau mấy anh học giả giờ điền giờ không đem hai điều này vào môn Triết học để dạy người đời. Sĩ tử mới học được nửa chữ đã vội cho xuống núi làm quan cho nên mới có những TT đọc diễn một mình

một chiếu thành thời ngời, Tổng Trưởng kiếm ước song hành để ra quái thai Cách Mạng Mùa Thu, bên cạnh một đàn Nghi gặt, Nghi gia nô, Tỉnh Thị Trưởng không đáng mặt bất tay một anh kỹ giả ... vì, vắng bóng chữ «ĐỨC» thành ra xã hội này phải loạn xà ngầu, ngựa biết cầm cờ, khỉ ngồi đội mào đó ông ạ

Nếu là Đạo Đờ Buồn thì tôi cũng xin lưu ý Ông cùng Đạo hữu chớ quên đem chữ «ĐỨC» buộc vào con tim nhé. Còn việc tôi đến hay không cho Đờ Buồn thì hạ hồi nghĩ lại vì không muốn phản bội ý nghĩ đầu tiên của mình. Tuy vậy thỉnh thoảng nhấc gởi như thế này cũng Đờ Buồn!

VÂN TRAI.

Giáo trưởng đã chọn một danh xưng dứt khoát: Đạo Đờ Buồn. Trong các bản điều lệ, nội quy sẽ chỉ xài danh xưng chính thức này. Về mối bận tâm của bạn nhắc nhớ các đạo hữu «chớ quên đem chữ «ĐỨC» buộc vào con tim», bạn có thể yên tâm. Từ ngày có đạo Đờ Buồn, tòa soạn Đời bỗng trở nên con thuyền bát nhả, ông Đạo Cấy, vốn được coi sở trường về khoa «sinh tử phù», mỗi lần gặp bần đạo đều kêu là «đạo hữu», nghe ra vẻ có «Đức» lắm. Có điều Đạo Đờ Buồn sẽ không có giáo điều chi hết. Có giáo điều, các đạo hữu bị cột chặt, kỹ quá, làm sao giải thoát cho đờ buồn được? Tình thân.

Nhắn tin chung

— Đề tiện việc ấn loát, thư từ bài vở, xin các đạo hữu nhớ viết trên một mặt giấy cho người anh em ty pò khỏi buồn. Thân mến. ĐT

Đỡ buồn luận

Đạo quy đại khái của Đạo Đỡ Buồn

Nhiều đạo viên đạo Đỡ Buồn sốt ruột vì Đạo chưa có cương lĩnh, đạo qui gì ráo trội ! Cứ khơi khơi như là đạo của Lão Tử ? Kề ra, ở thời đại văn minh này, cái gì cũng phải có qui tắc để người ta dễ theo; chứ còn muốn vô thì cho vô, muốn ra thì rút ra là cái bất tiện, cho nên, tạm mượn phép Đạo Trưởng ATV và Đạo phó Tôn thất Trung Nghĩa, tôi, Tổng thư ký tự phong của Đạo, xin vạch một đạo quy đại khái, và rất mong các đạo viên bốn phương góp ý kiến để chúng tôi đúc kết và trình trong một Đại hội đạo ta sẽ tổ chức long trọng, rầm rộ tại thượng tầng khách sạn Caravelle vào khoảng trước Tết âm lịch năm nay. (xin báo trước là các đạo viên khỏi góp tiền gì cả ; Đạo Trưởng và Đạo phó đã có cách làm tiền rồi, và bữa Đại hội ấy dự trù tốn phí độ ba triệu đồng)

1) NGUYÊN NHÂN THÀNH LẬP.

— Xét rằng mọi sinh vật trên đời này đều buồn, kể cả con người.

— Xét rằng người Việt Nam qua hai mươi lăm năm chinh chiến lại càng buồn hơn nữa.

— Xét rằng sự hy sinh xương máu của cả Bắc lẫn Nam không đạt được lý tưởng gì ráo trội.

— Xét rằng nền văn hóa dân tộc đã bị hiếp dâm đều đều.

— Xét rằng cuộc cách mệnh mùa thu 1945 và 1971 làm cho dân tộc buồn thêm.

— Xét rằng nhiều lý do riêng hiện làm cho chúng ta buồn nữa, Đỡ những lẽ trên,

Tất cả những ai đang buồn đều tự nguyện tự giác kết hợp với nhau thành một đoàn thể rộng

lớn để cùng nhau tìm cách giải mỗi buồn phiền thu vụn cở.

2) DANH XUNG.

Đạo Đỡ Buồn ; viết tắt là ĐDB (xin đừng đọc bậy thành Đảng đỡ bạc, hay Đờng Đờ Buồn mà tội nghiệp).

3) ĐIỀU KIỆN NHẬP ĐẠO.

Bất cứ ai là người, ưu tiên cho người Việt Nam, mà cảm thấy buồn vì bất cứ lý do gì, đều được nhập đạo. Tuy nhiên, những hạng sau đây không được công nhận là đạo viên ĐDB :

— Trẻ nít chưa có thể can cuộc học nhự.

— Những bộ lão bị bất lực.

— Những chính khừ bị đá vắng khỏi bàn cờ chính trị.

— Những kẻ giàu có vì đầu cơ kinh tế hoặc chính trị.

— Những Tú Bà hay Mã giám Sinh đương thời.

4) ĐÓNG GÓP TÀI CHÁNH.

Điều này có nhiều bạn thắc mắc vì không biết nguyệt liêm hay niên liêm là bao nhiêu ; sợ phải đóng góp quá nhiều, các bạn không đủ sức, nhất là các bạn đồng con hoặc đang làm lính tráng...

Điều này các bạn khỏi lo vì tổ chức của ta là Đạo chứ không phải Đảng hoặc hội, nên khỏi có niên liêm, nguyệt liêm gì hết. Tuy nhiên sẽ có sự «cúng dường», Đạo viên nào giàu, không biết để tiền làm gì cho hết, có thể cúng cho Đạo một vài chiếc xe hơi, nhất là một căn nhà tại Saigon để làm trụ sở cho Đạo. Ban chấp hành trung ương của Đạo sẽ lo vận động tài chánh, nhất là tài đi vay nợ của Đạo trưởng ATV thì khỏi nói. Từ giờ tới Tết thế nào Đạo ta cũng xoay được vài ba triệu để tổ chức Đại

hội, và để giúp các đạo viên cần tiền mua gà, mứt, dưa hấu để đón xuân. Ai cần cũng dường hoặc cần tiền xài Tết thì gửi thư thẳng về cho Đạo trưởng ATV.

5) HOẠT ĐỘNG.

Điều này rất quan trọng vì phải làm gì cho đỡ buồn. Có hai đường lối :

— Hoạt động cá nhân

— Hoạt động tập thể.

Về hoạt động cá nhân, thì tùy nghi mỗi đạo viên tìm cách giải quyết. Hoặc đi nhậu, đánh bạc, đi tìm chị em ta để Đỡ Buồn hoặc yêu cho đỡ buồn, cũng lắm là cười vợ cho đỡ buồn v.v.

Về hoạt động tập thể, thì xin đề Đạo Trưởng, Đạo Phó nghĩ cách, rồi đưa ra đại hội biểu quyết.

6) ĐIỀU KIỆN RA ĐẠO.

Những ai nhập Đạo mà sau một thời gian thấy hết buồn thì có quyền ra khỏi Đạo, cũng như không muốn tu thì hoàn tục vậy. Trước khi ra Đạo, Đạo viên phải tỏ ý nguyện mình với chỉ Đạo địa phương để các Đạo hữu khác làm lễ cầu siêu !

xXx

Đại đề, cương lĩnh, đạo quy gì của Đạo ta là vậy đó. Các đạo viên bốn phương hãy góp ý kiến để ĐDB có bản đạo cương đầy đủ hơn. Mong các bạn hết lòng vì đạo.

TẠ KÝ

Tổng thư ký ĐDB

**cười
đỡ
buồn**
TH. QUANG
sưu tầm

Dịch thân cha

Vào một buổi sáng chúa nhật, tại 1 ngôi nhà thờ nhỏ ở vùng quê, trong lúc cha xứ đang giảng kinh cho những tiếng cười khúc khích của các con chiên nổi lên. Cha giận lắm và tìm hiểu nguyên do thì cha được biết rằng trong lúc cha giảng kinh, ở dưới chân bàn thờ có 1 cái lỗ hổng và cứ thỉnh thoảng con chuột nhắt lại thò đầu ra khỏi cái lỗ như muốn chọc cười mọi người.

Sáng chúa nhật kế tiếp, khi cha xứ bắt đầu làm lễ thì một người đàn bà phụ lễ, trong lúc bước lên bục, vô tình vấp chân té lộn ngửa. Cha không thấy, nhưng nghe thấy mọi người lại rúc rích cười, cha quay lại, giận tím mặt. Cổ lấy giọng bình tĩnh cha nói :

— Các anh chị em thân mến, cha hứa với các anh chị em là tuần tới, dịch thân cha sẽ bịt cái lỗ chuột đó lại.

Chết sướng hơn

Hai cô gái già đứng tựa cửa sổ nhìn ra ngoài và thấy một nàng gà mái đang chạy chối chết vì bị một chàng gà trống đuổi theo đòi cho «nhảy». Hai con gà đuổi nhau loanh quanh một lúc thì con gà mái chạy băng qua đường và bị một chiếc xe hơi chạy ngang, cán chết.

— Đó, chị thấy không, một trong hai cô nói, giữa hai điều phải lựa chọn, con gà mái đã chọn cái chết !

Hạnh phúc gia đình

— Cưng ơi, chàng thanh niên ngọt ngào nói với người vợ trẻ, anh không muốn nói điều gì để làm em phật lòng, nhưng mà áo sơ mi anh còn có mỗi một cái khuy thôi. Này, em xem !

— Thật à, người vợ nói, cái khuy trông cũng được đấy chứ ?

— Trời ơi ! Thế mà em trông được hay sao ?

— Nếu không thích thì... anh bứt nốt đi !

Bác sĩ hay quên

— Tại một bệnh viện, trong một phòng có ba bệnh nhân nằm, hai người nói chuyện gẫu với nhau trong khi bệnh nhân thứ ba vừa ở trong phòng mổ ra, yên lặng nằm nghe.

Người thứ nhất nói :

— Tôi phải mổ hai lần tất cả vì trong lần mổ thứ nhất, ông bác sĩ đã bỏ quên cái kim mổ trong bụng tôi.

— Trường hợp tôi, người thứ hai nói, thì ông quên cả con dao kia ! Vừa dứt lời thì vị bác sĩ mở cửa bước vào và hỏi :

— Xin lỗi quý vị, có ai trông thấy cái dù của tôi đâu không ?

— Chết cha tôi rồi ! Bệnh nhân thứ ba kêu lên, chết giấc luôn !

Cẩn thận !

Một thương gia nợ tới ngân hàng để mở một trương mục và ông ta ký thác lần đầu 20.000 đồng.

Vài ngày sau, ông trở lại ngân hàng và xin rút ra tất cả số tiền trên. Khi nhân viên nhà «băng» trao cho số tiền, ông đếm lại từng tờ rồi sau đó lại ký thác tất cả trở lại.

— Xin ông vui lòng cho biết tại sao ông rút tiền ra rồi lại gửi vào tức thì, như thế ? Nhân viên ngân hàng hỏi.

—Ồ, có gì đâu, tôi chỉ muốn biết xem số tiền tôi gửi có còn nguyên hay không ?!

Mấy lần ?

Một chiếc xe «cam nhông» mười bánh, cỡ lớn được đem vào «ga-ra» để sửa chữa vì bị méo mó khắp nơi.

— Chà, chắc là đụng dữ lắm, thưa ông ? Người thợ sửa xe hỏi thăm ông chủ chiếc xe vừa đem vào.

— Một chiếc «đơ xơ vô» (2CV) nó đụng tôi. Người chủ xe «cam nhông» trả lời.

— Dạ thưa ông, mấy lần tất cả ?

Tai nạn nghề nghiệp

Bệnh nhân nói với bác sĩ :

— Không hiểu tại sao dạo này tôi hay huyết sáo trong khi ngủ ?

—Ồ, việc đó không có gì đáng ngại đâu ông.

— Đáng ngại lắm thưa bác sĩ, vì tôi làm nghề gác cổng xe lửa. Mỗi lần nghe thấy tôi huyết sáo là vợ tôi liền thức dậy đi ra đường để kéo cần ngăn chặn xe cộ.

Đánh cờ với vợ

Một anh chàng tới gặp bác sĩ và chỉ cho bác sĩ xem những vết xước và bầm tím khắp người.

— Không sao cả, ông bác sĩ nói, chỉ vài hôm là hết ! nhìn những vết thương này tôi lại nhớ đến cái thời niên thiếu, lúc nào tay chân cũng bị xây xát vì đá banh hoặc đánh nhau với các bạn.

— Dạ thưa bác sĩ, rất tiếc là tôi không phải là cầu thủ mà cũng chẳng phải là võ sĩ. Đây là vau cờ mà tôi đã không may thắng được vợ tôi.

Gần tới Thiên Đàng

Một phi hành gia đang lái phi thuyền lên mặt trăng, nhìn vào kim đồng hồ chỉ tốc lực : 500 km, 1.000km, 10.000km rồi 100.000km. Phi hành gia thất kinh và kêu lên ;

— Lạy Chúa tôi !

Vừa dứt lời, đồng phi hành gia nghe thấy từ bên ngoài không gian vọng vào :

— Con cần chỉ ?

Nói chuyện với Đầu Gối

(TIẾP THEO TRANG 5)

bằng chứng gì cụ thể về vụ ông Sung là người của CIA, ông chỉ suy luận theo quan niệm của ông!

Chỉ suy luận mà công khai vạch mặt chỉ tên người khác, dám gọi người ta là CIA thì kẻ cũng đáng phục cho óc suy luận chặt chẽ của ông vậy.

Từ lâu Đầu Gối thỉnh thoảng vẫn nghe tin đồn rằng ông Sung là người của CIA cũng như nghe tin đồn rằng Đầu Gối là đứa nghiện hút, nghe mãi rồi cũng bán tin bán nghi không hiểu ông Sung có thực sự là người của CIA không, ông Sung vốn là chỗ bạn bè với Đầu Gối vậy mà Đầu Gối cũng không dám hỏi thẳng anh. Bây giờ ông Vũ gọi đích danh ông Sung là người của CIA, Đầu Gối lại càng bán tin bán nghi! Đầu Gối ước một điều là chưa hề quen biết đích thực người nào là người chính cống của CIA. Chính Đầu Gối cũng đã có lần được người ta gán cho là người của CIA, mà Đầu Gối có biết CIA là con mẹ gì đâu! Cách đây mấy tháng, anh Phạm văn Bình có tiết lộ với Đầu Gối rằng có một nhân vật tự nhận là CIA cao cấp ở bên Mỹ muốn bắt liên lạc với nhóm Hà thủố. Nhóm đề ứng hộ, vì họ nhận thấy đã đến lúc phải «đi» với những tổ chức quốc gia cực đoan, vậy Đầu Gối có muốn liên lạc không? Đầu Gối bèn cho Uyên Thao biết. Uyên Thao trả lời rằng nếu họ ứng hộ không điều kiện, thì dù là của bố CIA cũng nhận, và sẽ công khai đăng lên báo sự ứng hộ. Nhưng sau mới vỡ ra rằng ông CIA cao cấp đó là CIA giả, thì ra toàn «giả».

ĐÃ CÓ BÁN KHẮP NƠI

SÁCH DẠY TÂY BAN CẦM MÓI 30 NGÀY BIẾT ĐỆM TÂY BAN CẦM của Giáo sư kiêm nhạc sư NAM PHONG biên soạn, dạy đēm nhiều điệu hay như 5 điệu TUYẾT, BÒ LÈ RỒ RẮNG GỖ SỈ LỒ RỐC đủ thứ.

Có 16 hình chụp dạy lăm 1440 HỢP PẨM ĐỦ LOẠI, dễ hiểu, thật đẹp, dành cho họ: viên chưa biết đēm, ĐƠN THIẾU CẦN BẢN (320đ, mỗi cuốn). (Đặc biệt xem trang 46 và 51). Còn 100 cuốn NGOẠI HẠNG THẬT ĐẸP CÓ ĐÓNG DẤU VÀ CHỮ KÝ của Giáo sư NAM PHONG

ĐỀ KÝ NIỆM, (1000đ, mỗi cuốn) Chỉ bán độc quyền tại lớp HỌC NGHỆ THUẬT NAM PHONG Ở xa, gửi thư BẢO BẢO ĐAM HU PHIỆU đề:

1000 đồng cho Ô. NG. TRUỖN XUÂN ngoài bao thư đề: Giáo NAM PHONG. HỘP THƯ SỐ 2 SAIGON (hai ngàn hai trăm mười) Muốn học TÂY BAN CẦM. CA PHÁP VĂN ĐAM THOẠI DU LỊCH và COURS DE LANGUE I, II, III, IV, nhờ số 374, HỒNG THÁP TỰ, SG. (Xếp rạp Olympic) chỉ đến lớp học. Các Đại lý mua sách tại Nhà Sách, 150 Lê Lai, SAIGON

THUỐC SÂU RĂNG VIỆT NAM NAM KÝ

Phát minh từ đời nhà Lý (V.N.) kinh nghiệm đã 800 năm! *Linh diệu phi thường!*

Có bán nhiều nơi tại Hải Ngoại. Của người giồng họ. Cũng được kể nghiệp. Phát triển tại các quốc gia cư trú Hải Ngoại.

— « Bí Pháp » của giồng họ Nguyễn Quang gia truyền ở Bắc Việt Nam.

KIỆN TOÀN BỘ RĂNG!
CHỐNG HỌA NHỎ RĂNG! (Coi toa rõ. K.S. 1387 — 1965).

THUỐC HAY GIÁ RẺ: Phụng sự quê hương V.N. Phục hưng kinh tế Xứ sở — Phục vụ đồng bào Quốc Nội.

PHÁT HÀNH TẠI NỘI QUỐC:
Cao 50\$. Nước 35\$ sắp lên. *Đông Nam Á*: Cao: 500\$ — Ngoài ĐNA; — giá còn lên tùy đường Hàng Không Quốc Ngoại. NAM KÝ 1083A Đại lộ Hậu Giang và 270 Rạch Cát. (cây xăng Shell Ngã Năm — Mũi Tàu Phú Lâm Cholon). (Cua Hậu Giang — Rạch Cát)

Lễ Nghĩa Liêm Sĩ
CÒN
Việt Nam
CÒN

Bệnh thần kinh

(TIẾP THEO TRANG 25)

đường đã tạo được. Mục đích cốt yếu của đường Auentat rất rõ rệt là không muốn bao giờ thấy một bệnh nhân phải qua đày đến hai lần (theo Christiane Dahlmann).

Đối với giới già.

Có lẽ thanh thiếu niên còn là hy vọng nhiều cho tương lai nên đã có những loại đường đường như mô tả trên đây nên mãi tới nay nhân một hội nghị y tế thuộc phạm vi hoạt động của Cơ Quan Y Tế Quốc tế (OMS) 18 nhà bác học đã lưu tâm tới vấn đề nghiên cứu bệnh thần kinh của lớp già trên 60 tuổi. Phải chăng vì lớp này đã chẳng còn ích lợi được nhiều cho xã hội. Các bác học thuộc 9 quốc gia Âu châu trong đó có cả ba quốc gia cộng sản là Bulgarie, Nam tư và Tiệp khắc. Họ đưa ra kết luận là hầu hết ở Âu châu các người già mắc bệnh thần kinh đều không được chăm sóc thích nghi đúng mức trong khi giới già dễ mắc những bệnh thần kinh.

Mặc dầu thống kê cho thấy chỉ 1 trong tám người là sống quá 65 tuổi nhưng trong số đó cứ 4 bệnh nhân được nhận vào bệnh viện thần kinh đã có một người vào lớp tuổi già; lại nữa, khi họ phải xa nơi sống quen thuộc hàng ngày là họ có thể bị nguy đến tánh mạng. Ta cũng cần biết rằng 3/4 những bệnh nhân thần kinh đưa vào bệnh viện Bade, Wurtemberg đã chết trong vòng 100 ngày. Các chuyên viên thuộc các quốc gia khác cũng nhận thấy như vậy.

Họ đều cho là già mà chết khi mắc bệnh thần kinh là do nơi thiếu phương tiện điều trị thích nghi. Chỉ có nước Anh là không lưu tâm đến việc này còn nhiều quốc gia khác thì chưa biết đúng tầm mức của những vấn đề thuộc tâm bệnh.

Vì vậy Bác sĩ AC. Eberwein, một trong các vị chỉ huy nền y tế quốc tế tại Âu Châu, mới cho báo chí biết mục đích của hội nghị tại Tiibingen nhằm mở ra đề phân tách tổng quát về hiện trạng chứng bệnh này.

Hội nghị nhận định rằng tình trạng gần như nhau ở mọi quốc gia không phân biệt những khác biệt xã hội, chánh trị, văn hóa. Vì các bệnh viện không có những ban riêng cho những người già nên công việc điều hành các khu bệnh khác cũng bị khó khăn lắm.

Một số lớn bệnh nhân cần gấp phải điều trị trong một bệnh viện chuyên về thần kinh thì lại bị kéo dài đời sống trong các viện dưỡng lão chẳng được chăm sóc đúng mức. Mặt khác, cũng có một số bệnh nhân được nhận vào các bệnh viện thần kinh nhưng cách điều trị còn quá thiếu sót nên người ta khẳng định rằng những bệnh nhân ấy chết từ 30 đến 6000.

Để ngăn chặn sự kiện ấy khỏi gia tăng, để hạ tỷ lệ người chết như vậy và cũng nhằm mục đích gia tăng sự săn sóc chu đáo cho các bệnh nhân nên các nhà bác học cũng đã đòi thành lập ngay những cơ sở để nghiên cứu về những bệnh thuộc tuổi già. Hơn nữa, nếu an ninh xã hội giúp đỡ họ hữu hiệu hơn thì họ tránh được bệnh tật và khi mắc bệnh trầm trọng phải được giao phó cho các bác sĩ chuyên môn. Gánh nặng của tuổi già cộng thêm bệnh thần kinh thường phải rằng mà chịu đựng cho đến chết. Sự chịu đựng đó vô lý vì dầu sao tuổi già cũng vẫn có thể thích ứng được.

Các bác học dự hội nghị đã hoàn tất một dự án nghiên cứu về tình trạng các người già bị bệnh thần kinh cố định trong 9 quốc gia Âu châu căn cứ vào mỗi đơn vị 250.000 người.

Ta hãy chờ xem việc nghiên cứu sẽ đi tới đâu?

Thân Chúc

STABO RIC NGUYỄN VINH QUANG

và

MAC GUIRE LÊ THỊ TÚY HOA

Móc chặt nhau trọn đời

Nguyễn thọ Viên — Vũ thế Thịnh

Hồ văn Ngân — Bùi ngọc Tuyền

Trần đức Nhân — Trần thế Quang

VAN PHÒNG ĐỊA ỐC VÀ NHÂN SỰ

— Quý vị muốn mua, thuê, bán, sang villa, nhà đất bất cứ lớn nhỏ hoặc ở đâu?

— Quý vị muốn mượn nhân viên hoặc người làm, (đủ mọi ngành, mọi giới).

— Quý vị công kỹ nghệ, tiểu công nghệ muốn tìm đại lý đứng đắn đề tung sản phẩm ra thị trường

— Quý vị muốn sửa chữa đặt hệ thống điện, nước và các việc về hồ, mệ, sơn, vôi.

— Quý bạn chưa có việc làm hoặc muốn làm thêm

— Quý bạn ở tỉnh muốn tìm việc tại Saigon

CẦN BÁN GẤP Nhà ở, phố buôn bán và đất trống tại nhiều khu phố giá từ 1 đến 20 triệu.

XIN LIÊN LẠC ĐỨC VÂN 268, Lê thánh Tôn, Saigon DT. 93696 — 90635. Quý vị sẽ tiết kiệm nhiều thì giờ, tránh được mọi phiền toái về lựa chọn tuyển dụng và quảng cáo.

**THUỐC ĐIỀU KINH
GYNOPAUSINE**
VIỆN BÀO-CHẾ: ODILIA PARIS
(DO HADZER BẢO-CHẾ TẠI V.N)

Trị bệnh: - THAY KINH CHẬM.
- KINH NGUYỆT ÍT.
- TUỔI HỒI XUÂN VÀ DẬY THÌ.
- KINH NGUYỆT KHÔNG ĐỀU.
- ĐAU LƯC KINH KỶ.

*BÁN TẠI CÁC
NHÀ THUỐC TÂY*

K.N. SỐ: 80M.4C.02. 28.2.66

DYNACYTONE

Trị:

NƯỚC CỐT HỘT GÀ LỘN.
NƯỚC CỐT MÁU ĐỎ.
(HỒNG HUYẾT CẦU)
NƯỚC CỐT GAN BỒ TỬ.
(SINH TỔ B12)
NƯỚC CỐT CUỒNG BAO TỬ.
NƯỚC CỐT THẢO MỘC.

GẦY ỐM.
KÉM ĂN.
THIỆU MÁU.
YẾU GAN.
MỎI MỆT
LAO LỰC HỌC NHIỀU
DƯỠNG THAI.

DO HADZER BẢO CHẾ NHƯỢNG QUYỀN

K.N. SỐ: 70M.4C.02. 28.2.66.

Độc giả báo ĐỜI muốn có thêm
1 tờ báo đấu tranh kịch liệt,
chửi xả láng, mỗi tuần hãy mua:

Tin Vít

- Tuần báo đối lập không biết «rét»!
- Tờ báo bị nhiều oan trái nhất lịch sử nhưng vẫn quyết liệt vùng lên.
- Tờ báo bị phủ đầu Ròng nghi ngờ của Phó râu Kẽm nên bị tịch thu đều đều.
- Mỗi tuần bạn hãy hỏi «kín» sạp báo, tìm mua cho bằng được. Đọc Tin Vít khoái thiên thu, cười chảy nước mắt, xót đau vạn đại.
- Chủ nhiệm, chủ bút **TÚ KẾU**

Vitac

500
Bồi bổ gân cốt - Tăng cường sức lực

*Ở các nhà
thuốc tây có bán*

CÚM NÓNG LẠNH CẢM SỞI ĐAU NHỨC

ANTIGRIPPAUX

XIN NHỚ NHÃN HIỆU

CÓ ĐÁN VIÊM LỞ KHỎ MỌI NƠI

BÚA BỐ ĐẤU NGƯỜI

HEPACHAUT

YẾU GAN

GẦY ỒM, MẮT NGỦ

MỤN Ở MẶT

NGỪA MỄ ĐAY

THIẾU MÁU

LAO LỰC

TẢO BÓN

DƯỠNG THAI

MỖI MỆT

ARTICHAUT

GAN BÒ TƯƠI

SINH TỐ B12

SINH TỐ B1

SINH TỐ B2

SINH TỐ B6

SINH TỐ PP

SINH TỐ D2

VUI VE TUỔI TRẺ DA DẸ MỊN MANG

Viện Bảo Chế HADZER

HÀM THỤ ĐẠI HỌC

- Do một nhóm Giáo sư Cử nhân, Cao học, Tiến sĩ chủ trương
- Nhằm mục đích phục vụ các bạn sinh viên quân nhân, công tư chức ở xa Sài Gòn, không có phương tiện đến trường ghi bài.
- Nhận ghi danh, lãnh bài và lo đầy đủ mọi thủ tục hành chánh và thi vụ ở các phân khoa Đại học Sài Gòn.
- Hướng dẫn bài học và giải đề thi mẫu.
- Ghi tên và hỏi thẻ lệ hoặc trực tiếp, hoặc bằng thư tại :

**Trung tâm
hàm thụ văn hóa**

133 Chi Lăng Gia Định — ĐT 40.588

PHONG NGŨA

Ghê chốc, lở loét, gãi tới đâu ăn lan tới đó
Không phải thoa phết sài ngoài da mà hết
uống: **Giải phong Sát Độc Hoàn**

ÔNG TIÊN
GẦN 40 NĂM DANH TIẾNG

Hỏi các tiệm thuốc Hoa—Việt (có bán lẻ)
Nhà thuốc ÔNG TIÊN
Phú Lâm — CHOLON — KNBVT số 3 — 9-5-63

Mai này hòa bình Học gì? Làm gì?

Hãy chọn cho bạn ngay từ bây giờ
một nghề tương lai bảo đảm

LỚP ĐIỆN TOÁN

HÀM THỤ

**HUẤN LUYỆN THẢO CHƯƠNG
VIÊN ĐIỆN CƠ KẾ TOÁN)**

Một cố gắng vượt bậc của Ban Giảng Huấn
VIỆT NAM ĐIỆN TOÁN CÔNG TY (Vietnam
Computer Corporation) với sự hợp tác của
một số chuyên viên điện toán Việt Nam và
Ngoại quốc để đáp ứng nguyện vọng của rất
đông các bạn ở tỉnh. Bài học soạn thảo công

phu, dễ hiểu bằng Anh và Việt ngữ, kết quả
của hơn 6 tháng nghiên cứu và sau 3 năm
giảng dạy. Sách vở và tài liệu tham khảo (đặt
mua tại ngoại quốc) được cấp phát đầy đủ và
miễn phí cho học viên. Mãn khóa được cấp
bằng giá trị.

Muốn theo học, phải có trình độ văn hóa
tối thiểu tương đương văn bằng Tú Tài và
thông thạo Anh ngữ. mọi chi tiết khác xin
biên thư về:

VIỆT NAM ĐIỆN TOÁN CÔNG TY
(Vietnam Computer Corporation)
Hộp thư số 2112
SAIGON

Số học viên nhận có hạn và chỉ dành cho
các bạn ở ngoài Saigon, Chợ lớn, Gia Định.
Đặc biệt bớt 10 phần trăm cho quân nhân.

Riêng các lớp thường xuyên dạy trực tiếp
vẫn được tiếp tục tổ chức tại Trung Tâm Huấn
Luyện Việt nam Điện toán Công Ty, số 11/C,
Thị Sách, Sài Gòn. Nhận đơn từ bây giờ cho
khóa mới khai giảng vào đầu năm 1972.

VIỆN-SỬA-SẮC-ĐẸP

ELIZABETH

CẨM-THẠCH

141110 CÁCH MẠNG (10 Hồ-biêu-Chánh) SAIGON
ĐT: 40.474

Được nhiều Báo chí Thủ-Đô khen tặng
nhất Việt-Nam hiện nay.

Do Madame CẨM THẠCH

TỐT NGHIỆP: HAI CẤP BẰNG ĐẠI HỌC
THẨM-MỸ WARFLYNN BEAUTY COLLEGE
VÀ CINDERELLA BEAUTY INSTITUTE TẠI
HOA KỲ.

TU NGHIỆP: ● JUJIN HOSPITAL, TOKYO
NHẬT.

● VIỆN THẨM MỸ SHISEIDO TOKYO NHẬT.

● VIỆN THẨM MỸ YAMANO TOKYO NHẬT.

● VIỆN THẨM MỸ HIBIYA CLINIC TOKYO
NHẬT.

CẨM THẠCH

Với sự cộng tác của 2 Bác sĩ chuyên khoa

GIẢI-PHẪU-THẨM-MỸ

DANH TIẾNG NHẤT THỦ-ĐÔ

Đích thân Mme CẨM THẠCH vẽ những kiểu mắt thật đẹp trước khi cắt, và mặt nạ
DO MŨI.

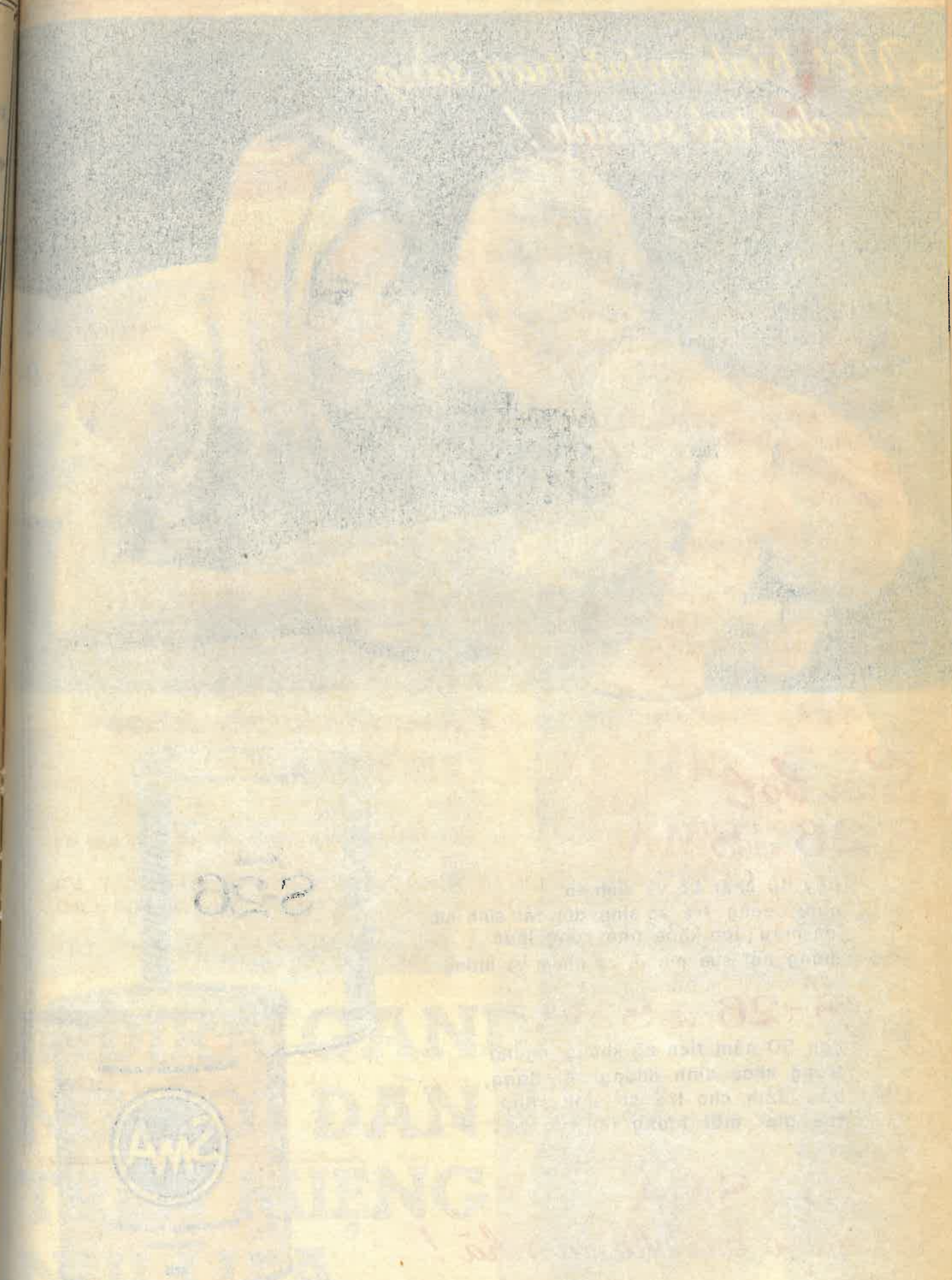
QUÝ BÀ, CÔ KHỎI TỐN TIỀN ĐI NHẬT vẫn có đôi MẮT ĐẸP LÔNG LẦY VÀ
QUYẾN RŨ, BỘ NGỰC ĐẸP, CĂNG PHỒNG HẤP DẪN. BẢO ĐẢM 100/100, MŨI CAO
đẹp tự nhiên.

MÁ ĐỒNG TIỀN, MÔI CONG, CẨM CHÈ, BỘ SINH DỤC, CĂNG DA MẶT, TẬT
BẨM SINH.

Lột bỏ lớp da mặt cằn cỗi, nhăn nám, đề quý Bà, Có trẻ đẹp mãi mãi.
THAY DA MẶT, CỔ, TAY CHÂN, THAY DA TOÀN DIỆN, CHỈ NĂM NGÀY SẼ TRẺ
LẠI 20 TUỔI.

Đặc biệt EO NHỎ bao nhiêu cũng được, mập làm ốm, và thân hình tuyệt đẹp.
Cắt NỐT RUỒI, THỊT THỪA, VẢ SẸO, NHĂN, NÁM, TÀN NHANG, BÓP LỖ CHÂN
LÔNG

Trị tuyệt các mụn, chữa trị theo khoa học tối tân, dùng toàn mỹ phẩm Pháp, Mỹ.

*Một bình minh tươi sáng
đón chờ trẻ sơ sinh!*

Sữa bột **S-26 và SMA**

đầy đủ chất bổ và sinh tố
nuôi dưỡng trẻ sơ sinh dồi dào sinh lực,
lớn mau, lớn khỏe, nhờ công thức
giống hệt sữa mẹ về cả phẩm và lượng.

S-26 và SMA

hơn 50 năm tiến bộ không ngừng
trong khoa dinh dưỡng nhi đồng,
bảo đảm cho trẻ sơ sinh khắp
thế giới một tương lai rực rỡ.

S-26 và SMA

tạo niềm vui cho cả nhà!

